Mendez de Valbuena

SECRETUL SALOANELOR DE LUX

Editura DE CAR COMPLEX SRL

PROLOG

Nu dormisem toată noaptea şi, când am intrat în celula noastră de la Poliţia Centrală, probabil că nu arătam deloc a ofiţer de investigaţii, ci, mai degrabă, ca o măslină ameţită. Insomnia mă făcuse – văzusem asta în oglinda liftului – neagră de oboseală, deşi mă chinuisem 43 de minute să acopăr cu un fond de ten roz-albastru cearcănele vinete, din jurul ochilor. Frumoşii mei ochi migdalaţi… „strălucitori’ ca Steaua Sudului, care, aici, deasupr.; Bucnos Aires-ului te bagă în toate bolile”, cum obişnuia să-mi spună, într-un limbaj literar, Rodolfo, prietenul meuoficial când, de trei ori pe an, mă prindea la înghesuială. Încolo, eram fată mare şi liniştită ca apa estuarului La Plata (34°36’ latitudine S şi 58°22’ longitudine V), despre care învăţasem cuminte cu vreo 15 ani în urmă, la geografie.

De data asta şi ajunsesem poliţistă: cea mai instruită din grupul nostru, deşi, sincer să vă spun, aş fi preferat să am laba mai grea când eram obligată să aplic vreo blândă corecţie infractorilor cu care uneori intram în contact. De ce uneori? Pentru că dulcii mei colegi luaseră de la început obiceiul să mă menajeze, iar când eram chiar obligată să dau nas în nas cu vreun cadavru, ei îi acopereau, discret, faţa cu batista. Eram, totuşi, bucuroasă că nu mă menajau când venea vorba despre „analiza” cazurilor, prilej care le oferea posibilitatea de a-şi etala toate cunoştinţele în materie de înjurături şi blesteme. Aşa, ştiam cel puţin pe ce încasez salariul şi dofmeam mai liniştită. În noaptea ce trecuse,

însă, nu dormisem deloc. Mi s-a părut că prinsesem un fii,

gros ca un otgon, în legătură cu un caz, ba cu şapte sau mai multe, care pe blânzii mei colegi îi lăsau reci ca un iglu eschimos.

Şi când mă gândesc că totul a pornit de la fotografia pe care o văzusem cu o zi înainte pe biroul şefului, renumitul Fernanuo Meza, simt că mi-am planificat insomnia pe încă trei nopţi.

— Iar a mai dispărut una! Una roşcată! – mi-a spus el, ca şi când ar fi vorbit despre o îibarcă scârboasă de bucătărie.

— Dar e o femeie!… – am replicat eu, simţind că mă trece un fior.

— Adică îţi par insensibil? m-a săgetat el cu privirea.

— Nu, dar…

— Dar ce? Apoi, după câteva clipe, a adăugat, ca un fel de profeţie:

— Priveşte, seamănă cu tine! Aceeaşi ochi şi, mai ales, acelaşi păr lung, roşcat…

— Mă tund şi mă vopsesc, am încercat eu o glumă, şi am luat fotografia s-o privesc mai bine.

— Să nu îndrăzneşti să te sluţeşti! – a mârâit şeful, şi pentru o clipă am crezut că e îndrăgostit de mine.

Nu i-ar fi folosit la nimic, că eu tot la Rodolfo mă gândesc de trei ori pe an, dar…

— Anul acesta au dispărut 9 femei, dintre care 6 roşcate, adică 66,66 şi ceva la sută… sublinie el, pentru a doua oară, acelaşi amănunt.

Apoi încheie cu renumitul „hm!” – care, pentru noi, micuţii inspectori, comisari şi ofiţeri stagiari de poliţie, însemna că ne dă afară. M-am îndreptat şi eu spre uşă când, infirmând parcă regula, a adăugat ca pe o şoaptă:

— Să te gândeşti bine: Şase sunt roşcate… De ce?

4

— Şi lui Pitigrilli îi plăceau roşcatele! – mi-am etalat eu cultura.

— Da? Şi lui? Când l-am închis?!

Întrebarea m-a lăsat, literalmente, cu gura căscată. Să nu

ştie şeful…?! Mi-am revenit doar când, deschizându-mi, politicos uşa, mi-a spus din prag:

— Dacă ai cartea aceea, te rog să mi-o împrumuţi… Pentru o noapte.. Că ziua avem treabă…

Adevărul era, într-adevăr, acesta: avea treabă până peste cap şi ziua şi noaptea. Pe mine însă mă mai menaja. Şi nu numai el: toţi durii mei colegi. Dacă se ivea vreo crimă – îmi spuneau că nu face de mine, că a curs prea mult sânge; dacă eh. Vorba despre o mică găinărie – că nu era de nasul singurului ofiţer de poliţie femeie din capitala

Argentinei… Aşa că a trebuit să mă mulţumesc, iarăşi, să dau o fugă la secţia centrală a documentării. Statisticianul mă cunoştea ca pe o oaie brează şi numai ochii mei, repet, strălucitori ca Steaua Sudului îl făceau să nu-mi întoarcă spatele:

— Azi ce mai doreşti?

— Fişele femeilor datate ca dispărute în ultimii 2–3 ani, am gungurit eu, cu tonul uneia care face o dulce declaraţie de dragoste.

— Vai de mine, trebuie să fie peste 50!…

Erau numai 9… cam atâtea câte spusese şeful. Şi, într-adevăr, privindu-le, mi-am dat seama că toate semănau, mai mult sau mai puţin, cu mine. M-au îngrozit şi n-am mai putut să dorm toată noaptea. Acum eram boţită şi mofluză, deşi băieţii erau drăguţi şi care mai de care căuta să-mi intre în voie… Mai mult chiar, nu m-au chemaţ la nicio acţiune, deşi în ziua aceea au fost două spargeri, dispariţia unui copil şi trei furturi din buzunar… Către seară, în camera în care moţăiam cu capul pe birou, a intrat, pe

5

nepusă masă, şeful, Fernando Meza:

— Mi-a şoptit o păsărică mustăcioasă că ieri ai trecut pe la calculator…

— De asta şi sunt aşa mahmură… N-am dormit toată noaptea!

— Te asigur că n-o să dormi nici la noapte! – mă linişti el,

cu glasul blând. Şi unde pui că mai şi zâmbea!

1

În mijlocul unei mulţimi agitate, trei oameni mergeau cu paşi măsuraţi pe trotuarul Avenidei Defensa, cu vechile ei palacios, înnegrite de vreme:

— Va ieşi de la lucru în zece minute, spuse Domingo Varona, privindu-şi ceasul, şi, cu bărbia, arătă un loc drept în faţă.

— Maşina lui e parcată la colţul străzii. E un Ford albastru, model ’50. Nu puteţi să rataţi ocazia…

Ceilalţi râseră scurt, politicos.

— Trebuie să se înapoieze la Avellaneda, continuă Varona.

Nu-i nicio problemă dacă o să ajungă la noapte, adăugă el, scoţând un teanc de bani din buzunarul vestei. Şi, întinzându-l celui mai în vârstă dintre cei doi, spuse sec: Vă voi mai da aceeaşi sumă când treaba o să fie isprăvită. Mă cunoaşteţi, nu? Atunci, nu faceţi şmecherii şi totul o să fie în ordine.

— Totdeauna am fost pe fază, i-o întoarse celălalt, vârând banii în geaca de piele neagră. Nu vă faceţi griji.

Era cu un cap mai înalt ca Varona, dar tonul îi era respectuos.

6

Domingo Varona se opri la marginea trotuarului, îi privi pe cei doi şi schijă un surâs:

— Îmi făceam griji pentru mine… mai spuse, dând din cap. Apoi, fără a mai adăuga vreun cuvânt, le întoarse spatele, se îndreptă spre maşina lui, pe care o parcase ceva mai departe, şi, după câteva ocolişuri, ajunse pe Callo Corrientes, strada care nu adoarme niciodată şi pe care el o iubea atât de mult.

Răcoarea serii cădea şi pe cartierul acesta central, când Varona împinse uşa la barul „Chico”. Înăuntru, aşezată pe o banchetă de marochin vernil, o tânără roşcată, cu profil încântător, îmbrăcată simplu, sorbea un suc de fructe cu ajutorul unui pai şi arunca priviri nerăbdătoare spre uşa rotitoare. Zărind-o, Varona îşi lipi pe faţă un surâs de înger şi se îndreptă spre ea. Ajuns la doi paşi de masa tinerei, se

înclină şi i se adresă cu o voce pe care şi-o dorea plină de haz:

— Bună seara, domnişoară Rocha. Mă numesc Leandro Medrano, minţi el, şi sunt colegul de muncă al lui Ernesto.

Ea îl urmărea cu privirile, uimită, iar faţa pe care şi-o îndreptă către el îi trăda neliniştea.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă cu o voce pierdulă, în timp ce aşeza, încet, paharul pe masă.

— Fiţi liniştita, o calmă Varona; Ernesto mi-a încredinţat pur şi simplu misiunea să trec să vă iau. Pot să şed?

— Desigur, spuse însoţindu-şi vorbele cu clătinarea afirmativă a capului. E amuzant, Ernesto nu mi-a vorbit niciodată de dumneavoastră… continuă ea cu un timbru mai destins.

— Nimic surprinzător, spuse repede Varona, cu sunt în permanenţă în deplasare. Astăzi este sărbătoare, în fine, o

7

mică sărbătoare. Ernesto zoia să vă facă o surpriză, dar pot să v-o spun: va deveni director la vânzări. Şi evenimentul trebuie cinstit, nu-i aşa?

— Dar de ce n-a venit chiar el?

— A plecat cu patronul, acum o oră, scurtă Varona, trebuia să-l ducă pe şantier; toată lumea se va întâlni la Quilmes, într-un mic han. Ernesto mi-a spus să vin să vă iau de aici şi mi-a făcut „portretul” dumneavoastră. Trebuie să vă spun că este sub cel al modelului! – adăugă, lărgindu-şi surâsul.

Juana Rocha îl cercetă pe Varona, bine dispusă: „Puţin-şiret, dar simpatic, prietenul lui Ernesto”, îşi zise. Dar de ce nu mi-a telefonat, când avea asemenea probleme? Ah, da, surpriza! Ernesto al ei, director de vânzări… Era mândră de el.

— Vreţi să beţi ceva? îl întrebă.

— Vă mulţumesc. Voi lua o sticlă pentru drum…

2

Ernesto Ribeiro ieşi din întreprindere la 18 şi 35 minute şi urcă pe Avenida Nardo cu pas grăbit. Era un bărbat masiv şi

brunet, cu alură sportivă şi gesturi cumpătate. Deschise portiera maşinii lui, un superb Ford albastru şi se instală la volan, după ce-şi scoase vesta pe care o aruncă pe bancheta din spate.

Înaltul Max şi Giovanni, care îl urmărea i cu atenţie, călare pe un B.M.W. Nichelat, se aflau la 50 m de maşina lui Ribeiro.

Aveau amândoi capetele acoperite cu căşti în întregime negre şi îşi puneau mănuşile de aceeaşi

culoare, când Ernesto începu o manevră.

De pe locul din spate al motocicletei, uriaşul Max îi dădu o lovitură în coastă acolitului lui. Giovanni acţionă imediat demarorul electric, şi cei patru cilindri ai motocicletei scoaseră un răget metalic, punând vehiculul în mişcare. Îndreptându-se spre Calie Corrientes, Ribeiro străbătu Piaza de Mayo cu viteză modestă, antrenând în urma lui motocicleta pe care Giovanni o conducea cu o măiestrie demnă de invidiat. De altfel, rapiditatea execuţiilor sale în toate domeniile îl făcuseră renumit, şi, de mulţi ani, nimeni nu-i mai cunoştea adevăratul nume, şi îi spuneau El Dio. Păstrând o maşină între Ford şi ei, El Dio străbătu piaţa încet, ca un turist; înapoia lui, Max îşi înfăşură de trei ori pumnul cu an lanţ gros.

După ce ocoli Obeliscul pentru a se angaja pe Caile Florida, Giovanni ţâşni din culoarul de mers şi acceleră. Se strecură între două maşini şi veni lângă Ford aproape să-l atingă. Ribeiro aruncă o scurtă privire celor doi motociclişâi şi auzi în acelaşi timp o izbitură scurtă în caroseria maşinii. Max dăduse o lovitură de bocanc în portiera din spate. Surprins şi furios totodată, Ribeiro ridică piciorul de pe acceleraţie şi cobori geamul portierei. Rula acum cu 30 la oră, şi motocicleta era tot lângă el

— Ce, sunteţi nebuni? Bandă de haimanale! strigă Ribeiro, cu capul scos pe geam.

Nu avu vreme să înţeleagă ce se petrecea. Omul de pe locul din spate al uriaşei motociclete ridica braţul drept şi îl

lovi cu 6 repeziciune stupefiantă.’ Verigile lanţului greu plesniră faţa lui Ribeiro, în timp ce portiera se înroşea de sânge.

Privindu-şi victima, Max dădu din cap ca un cunoscător şi urmări cu satisfacţie cum se izbea de o maşină care staţiona. Giovanni schimbă apoi viteza şi forţă

9

puternicul motor al B.M.W.-ului, plonjând şi pierzandu» r în valul circulaţiei. Scena nu durase mai mult de douăzeci de secunde. Caile Florida, până la Teatrul Colon, era deja blocată de accident.

3

Tot cam în acelaşi timp, în altă parte a oraşului, spre Avellanda, o frumoasă suburbie a Buenos-Aires-ului, inspectorul de poliţie Faustino Jimenez văzu, de la volanul maşinii sale, pe şosea o femeie alergând cu disperare, urmărită de un bărbat a cărui faţă era plină de sânge. Până să se dea jos din Cadillacul său, cam incomod, observând că a intrat în atenţia poliţiei, bărbatul rănit s-a întors la maşina lui şi, demarând, a vrut să fugă, pierzându-se în noapte. Faustino aproape că aruncă femeia pe bancheta din spate a Cadillac-ului şi porni pe urmele fugarului. Dar, deşi cu un ochi urmărea luminiţele roşii ale maşinii fugarului, cu celălalt arunca, din când în când, o privire tinerei ghemuite pe scaun. Ceva îl intriga la ea, dar nu putea spune ce.

Aruncă o nouă privire spre femeie şi plescăi uşor cu satisfacţie. Aflase: femeia semăna, ca o soră geamănă, cu Clorinda Viera, ofiţer de poliţie, cu un farmec tulburător, care lucra în aceeaşi echipă cu el. Un ofiţer în fustă, cu unduiri molatice, dar capul rece ca un torent de munte. Faustino scăpă un suspin îndurerat. Ajunseră la o încrucişare de drumuri, dar automobilul care-i preceda, cam la o sută de metri, nu încetinea. De aceea, puse sirena în funcţiune, făcând-o pe tânăra femeie să tresară. Tocmai se gândea cât o să mai dureze cursa aceea nenorocită când,

10

maşina pe care o urmărea, nerespectând stopul, îi determină pe doi poliţişti pe motociclete să iasă în viteză dintr-un intrând, şi să înceapă şi ei urmărirea. Motociclistul din frunte, Pedro del Castillo, proaspăt ieşit din Şcoala de Poliţie, şi ataşat la escadronul 2 de opt luni, nu participase încă niciodată la un caz de anvergură. Îşi desfăcu inelul de siguranţă al centurii şi se încovoie pe enorma motocicletă B.M.W.-1000, care se smuci, pur şi simplu, şi plonjă cu 100 la oră spre cel în culpă, de la volanul Buick-ului. Privi în oglinda retrovizoare: colegul său îl urma, dar rămăsese la o sută de metri în urmă. Automobilul Buick, dublând o maşină cu rulotă, era la un pas de a atinge un camion care venea din sens opus. Camionagiul încetini, rulota ajunse la marginea străzii şi, în urmă, toate maşinile începură să claxoneze. Pedro încetini şi trecu între cele două maşini cărora le atingea caroseriile cu cizmele. Acceleră, şi Buick-ul deveni neputincios în faţa acestei locomotive minunate care era motocicleta poliţistului; urma să fie ajuns în următoarele zece secunde. Sosit în dreptul conducătorului automobilului Buick, Pedro ridică braţul drept şi făcu semn şoferului să oprească, imediat, lângă trotuar. Observă şi el că omul avea faţa plină de sânge. Indicatorul de viteză coborî la patruzeci, Pedro acceleră, şi, cu mâna pe patul revolverului, îi tăie drumul. Se pregătea să scoată pistolul şi încetini la o curbă, când auzi urlând motorul maşinii care se năpusti peste el.

Din vechiul Cadillac pe care-l conducea cu mână de maestru, Faustino mai văzu Buick-ul efectuând o deviere şi lovind o furgonetă care staţiona. Apoi se opri. Scoase şi el din viteză, şi, stopând la câţiva paşi de accident, ieşi din maşină.

— Mâinile pe ceafă, lepădătură! Repede! Mai repede, ca să nu-ţi trimit o găluşcă în gât! ţipă şi celălalt poliţist -

11

motociclist, cu mâinile încordate pe revolverul îndreptat spre conducătorul Buick-ului. Cu picioarele încordate şi

braţele întinse înainte, poliţistul descrise un are de cere care aducea ţeava revolverului sub nasul omului.

Faustino îşi scoase, la rândul lui, rapid, pistolul şi îl trecu prin parbrizul spart:

— Împinge portiera cu-piciorul, i ncet, aş a. Leş i calm din maşină, cu mâinile pe cap. Să nu faci nici o altă mişcare, şi vei rămâne în viaţă… îl mai informă el cu voce liniştită.

Poliţistul de la circulaţie îl împinse ca pe un bagaj şi îl lipi cu’brutalitate de ipaşină, cu spatele întors.

; Pune mâinile pe capotă. Mişcă-te!

Îl pipăi de sus şi până jos şi, în timp ce Faustino îl supraveghea, îi puse cătuşele; apoi îl întrebă pe inspector din priviri.

— Îl duc eu să-l predau patrulei, telefonaţi la Centrală! îl preveni inspectorul.

— Ridică-te! îi spuse poliţistul-motodelist, arâlându-i Cadillac-ul, cu ţeava revolverului.

Faustino Jimenez deschise portiera din stânga şi aşteptă. Omul puse un picior înăuntrul maşinii, tremurând şi abia respirând. Făcu o mişcare să se aşeze, când căzu înainte, şi fruntea lovi podeaua cu zgomot înfundat; piciorul drept alunecă încet în spaţiul dintre scaune şi nu mai mişcă. Arătând spre scaunul pătat cu sânge, Faustino o întrebă pe tânăra din maşină:

— Dumneata l-ai aranjat aşa?

Ea urmărise toată întâmplarea speriată, iar acum privirile ei alergau răvăşite de la rănit la Faustino;

— Eu, da… înnebunise, vroia să mă violeze…

— Îl cunoaşteţi de multă vreme?

— L-am întâlnit în seara asta pentru prima dală…

12

— Continuaţi, îi ceru Faustino.

— E un coleg al lui Ernesto, prietenul meu…

— Sunteţi sigură?

— Aşa mi-a spus… în sfârşit, acum nu ştiu dacă e cu adevărat… probabil.

— V-a spus că prietenul dumneavoastră nu poate veni, că avea astă seară o obligaţie, şi v-a propus să vă conducă să-l întâlniţi sau să vă însoţească acasă? Nu?

— Cam aşa… De unde ştiţi?

Rutina! scurtă discuţia Faustino Jimenez.

O enormă mulţime de pietoni, şi, de asemenea, de maşini s-a format în jurul celor două vehicule. Prin portavoce, poliţistul de pe motocicletă îi ţinea la distanţă. Într-un strident strigăt de sirenă, o maşină a poliţiei, o furgonetă şi o maşină de patrulaje’sosiră la faţa locului. Faustino răspunse la câteva saluturi şi supraveghea, printre gene, infirmierele în bluze albe care puneau pe targă corpul nefericitului Pedro del Castillo. Un ofiţer de poliţie în civil se apropie de el, cu mâna întinsă:

— Faustino! Ce s-a întâmplat aici?

— O tentativă de viol, răspunse Faustino, strângând mâna colegului său. Victima i-a tăiat limba violatorului, care a fugit şi a răsturnat un poliţist de la circulaţie. Nasol pentru el… conchise Faustino, dând din cap.

— Nu limba trebuie să li se taie acestor cocoşci! explodă inspectorul, şi se îndreptară amândoi spre maşina de patrulare.

— Înţeleg că e…? Nu? mai întrebă inspectorul.

— Exact, răspunse Faustino laconic, şi tipul care a înghesuit-o e întins între scaune. Spuneţi băieţilor de la spital să aducă o targă, a pierdut mult sânge.

— Dacă aş fi şoferul maşinii, aş merge mai întâi să servesc o friptură bună pe malurile Paranei, înainte de a-l

duce la spital… replică inspectorul de poliţie, supărat.

— Vreţi să transformaţi o clipă de rătăcire inir o crimă sângeroasă? Mergeţi prea departe…

— Moment de rătăcire, pâinea lui Dumnezeu! Uitaţi că a vrut să omoare un poliţist! ripostă altul.

— Să n-aveţi necazuri, mai spuse Faustino, întorcându-se şi închizând portiera din spate a Cadillac-ului.

— E-n ordine? o întrebă pe tânăra care se ghemuisc pe scunul ei. Aceasta închise ochii în semn de aprobare, şi Faustino se aplecă spre omul care acum nu mai gemea. Inspectorul reveni peste puţin cu doi sergenţi de stradă, care duceau o targă. Privindu-i, cât de încruntaţi erau, Faustino îşi spuse că violatorul avea şanse de a fi făcut dispărut în apele golfului Parana. De doi-trei ani, poliţiştii lăsaseră nu puţine victime din rândul lor şi nu-i iubeau deloc pe cei ce îi atacau.

Fără prea multe menajamente, cei doi sergenţi ridicară rănitul şi îl traseră pe targă. Pe locul unde fusese, mocheta sorbea, îacet, o mare băltoacă roşcată.

Băieţii de la judiciar veniseră într-un vechi Chrysler breck. Şi, în curând, pe pavajul magistralei se etala conturul motociclistului făcut cu creta. Faustino scoase un oftat care părea o scrâşnire din dinţi. Seara lui cu Alicia, o portugheză focoasă, de douăzeci de ani, era iremediabil ratată… Aici era vorba de o afacere de moravuri, cu tentativă de sinucidere… nu era niciun dubiu. Se aşeză la volan şi făcu semn inspectorului.

— Trec în faţă, merg să-l avertizez pe Meza, spuse, pornindmotorul.

— Şeful tău o să fie mulţumit! presupuse inspectorul, surâzând.

— Nu mai mult ca mine, credeţi-mă! îi răspunse

Faustino. Făcu un discret semn prietenesc motociclistului de la circulaţie care trăsese în pneurile Buick-ului, şi se îndreptă spre Caile Corrientes.

Primele efluvii primăvăratice dădeau foc rochiilor fetelor şi aerul serii vibra de promisiuni. Prţn radioul de bord, Faustino află, puţin mai târziu, că tânărul motociclist a murit înainte de a ajunge la spital.

Vestea m-a zguduit profund. Şi, ca întotdeauna în asemenea situaţii, înainte de a-i da şefului, adică lui Meza, un telefon, am apăsat pe accelerator şi am luat-o hai-hui, pe Avenida 9 Iulie. Bulevardul e lung de 39,7 kilometri şi am tot

timpul să mă gândesc în voie… Dar la ce să mă gândesc? Poate la nemurirea sufletului… La faptul că, în această clipă, tânărul motociclist e luat în primire de un grup de îngeri şi e obligat să danseze un tango argentinian, deşi lui nu-i place. Asta-i: Alicia mă aşteaptă, caldă şi pufoasă ca un pinguin abia ieşit din găoace, iar eu, ca orice patriot care se respectă, fac ocolul istoricului obelisc de la intersecţia dintre Avenida 9 Iulie şi Avenida de Mayo… Am aruncat o privire spre femeia din dreapta mea. Cât pe ce să fie violată, iar eu o fac pe romanticul gata să-şi pună la butonieră efigia lui Bolivar… Oare ce-ar face dacă aşa, ca din întâmplare, i-aş pune mâna pe genunchi? Da, e trist că şi în cele mai penibile momente, gândul nostru, dacă apare o pulpă apetisantă, este deturnat spre frivolităţi…

Mi-am dat indicativul de la amărâtul meu de radio-telefon postului principal de pe Avenida Rivadavia şi i-am cerut agentului de serviciu să-mi dea numărul personal al lui Fernando Meza. Trebuia să-i fac şi lui o bucurie, nu? Apoi, pentru că aşteptarea s-a dovedit mai lungă ca de obicei şi deoarece pasagera mea întâmplătoare se dovedea a nu fi deloc guralivă, am pus sirena în funcţiune şi am apăsat cu furie pe pedala de acceleraţie a bătrânului meu

automobil. După câteva momente, însă, a iiclmit să mă potolesc, întrucât în difuzorul radio-telefonului am auzit un hârâit de care, sincer să vă spun, mi se lăcca greaţă…

4

— F.J.4?

— Eu!

— Aveţi numărul cerut!

Glasul operatorului de la centrală mi s-a părut ironic. Desigur, era şi el, ca şi mine, doar obosit. Totuşi, faptul că, peste câteva clipe, aveam să-l deranjez din pat pe Meza, m-a mai înviorat.

— Bună seara, şefule – am început eu, cu glas grav.

— Bună, Faustino, deşi ţie o să-ţi fie rău, că mă deranjezi…

— Nu mi-am făcut niciodată iluzii că mă aşteaptă o altă soartă… Totuşi, ’ţin să mă felicit că mi-aţi recunoscut, dintr-odată, glasul… Asta înseamnă că mă iubiţi şi când staţi, tolănit, la căldurică…

— De asta m-ai chemat?

— Nu tocmai…

— Atunci e bine, pentru că altfel trebuia să vii mâine cu demisia în dinţi…

— V-am deranjat atât ae mult căţelul?

— Exact: făcea pipi şi l-ai întrerupt… Aşaaar?…

— Acum un sfert de oră, un poliţist motociciist a fost omorât de un ins care făcuse o tentativă de viol. Eram de faţă, rulam spre Docuri… – i-am spus, cu năduf, dintr-o suflare. Veniţi ia sediu?

— Vin, mi-a răspuns imediat Meza, cu vocea încărcată

de venin. Unde se află canalia, asasinul?

— La spitalul Central.

— Faustino?

— Da, şefule!

— Ştii că te iubesc mult?

— Eh… Asta-i acum… Mda… m-am intimidat eu, simţind un nod în gât.

— Din acest motiv, a continuat el, îmi pot permite să-ţi spun că eşti cel mai agasant din sublima voastră generaţie de ofiţeri de poliţie! încheie inspectorul-şef, înainte de a-i mai putea replica.

Înghiţisem iar găluşca, şi, unde mai pui, de astă dată de faţă cu martori. Martor care a avut chiar curajul să deschidă gura:

— Nu pare. Comod şeful dumneavoastră, a riscat tânăra roşcată, lunecând o privire ironică înspre mine.

; Într-adevăr, e uneori glumeţ, am parat eu.

În realitate, de când făceam parte din echipa lui Meza, mi-am văzut şeful doar de două-trei ori, topit ca o bomboană. Oricum, deşi mă simţeam cam şifonat, am trecut la

contraatac:

— Cum vă numiţi? am întrebat, fără vreo legătură.

— Juanarocha.

— Sunteţimăritată? Munciţi?

— Nu sunt măritată, lucrez ca secretară într-o companie de construcţii.

— Cum este la construcţii? – am întrebat eu, prosteşte.

— Nu-i dezagreabil, de ce?

Am încercat s-o dreg:

— Se fac recrutări la noi. Nu vreţi să intraţi în Poliţie? Să lipiţi fluturaşi pe parbrizele maşinilor? Să asiguraţi traversarea copiilor pe trecerile de pietoni?

17

Femeia, în sfârşit, izbucni în râs şi-şi scutură pletele roşcate.

— Sigur, nu! Drept cine mă luaţi? Niciodată n-aş putea face o asemenea treabă!

Voiam să-i spun că am oroare de acele femei cumsecade care te penalizează orbeşte, – dar i-am spus calm:

— Cel puţin sunteţi sinceră!…

Adevărul e că, pornind disquţia, am vrut să spargă gogoaş a de spaimă î n care se î nchisese, ş ireuş isem.

La etajul al treilea, de la Centrală, în biroul pe care Clorinda Viera, de la încorporarea ei în echipa noastră, îl înveselise cu câteva semne feminine, aştepta Meza. La intrarea noastră în scenă, a renunţat la lectura unui dosar pe care-l avea deschis, a privit-o grăbit pe tânără şi mi-a întins mâna. Apoi, cu un gest simplu, a invitat-o pe noua venită să se aşeze pe scaunul de vizavi. Şi discuţia a început-o prin a-mi da o lecţie:

— Bună seara, domnişoară. Aveţi acte de identitate?

Era cordial şi plin de suspiciune în acelaşi timp. Ea îi întinse un portvizit de plastic.

— Bun! spuse Fernando Meza, după ce cercetă documentul. Domnişoară Rocha, povestiţi-mi ce s-a întâmplat. De la început, adăugă el.

Ea îi povesti toţ. Cum Ernesto, prietenul ei, îi dăduse

întâlnire şi nu venise. Întâlnirea din bar cu acel individ care părea să-l cunoască pe Ernesto şi fusese trimis de el, după cum îi spusese, pentru a o avertiza că toată lumea trebuia să se întâlnească într-un mic han, în Avellanda; urma să aibă loc un banchet în timpul căruia Ernesto obţinea o promovare. Asta a intrigat-o, fiindcă prietenul ei nu-i vorbise niciodată de aşa ceva. „O surpriză!” – subliniase necunoscutul. Aceasta avea să fie cu adevărat o surpriză… Nu aceeaşi!

18

— Şi nu v-aţi gândit să-l contactaţi mai înainte pe Ernesto pentru a verifica ce vă spunea necunoscutul? Aţi fi putut căuta adresa hanului, să încercaţi a-i găsi măcar numărul de telefon? – întrebă Meza cu sprâncenele ridicate.

— Nu m-am gândit la asta. Eram contrariată, puţin neliniştită, dar încrezătoare. Numai când a pornit pe acel drum întunecat şi a încetinit am început să înţeleg…

Cineva bătu în uşă. Era plantonul, care aducea actele de identitate ale bărbatului din Buick. Meza mulţumi, le aruncă pe birou şi culese, cu vârful degetelor, actul de identitate, murdar de sânge.

— Domingo Varona, născut în 1925, în Paraguay… oftă Me/a; nu-l avem pe Ruiz la indemână, să ştim îndată dacă această pramatie are fişă la noi… sau în altă parte! Faustino, ia actul şi fă un drum la fişierul nostru* adăugă, întinzându-mi documentul.

Mi-am consultat ceasul de mână şi am scuturat capul:

— Imposibil, şefule, sunt orele unsprezece şi jumătate şi au închis de mai bine de o oră. Trebuie să chemaţi la Centrală.

— Ai dreptate, zise Meza, deschizând aparatul. Formă numărul fişierului central şi transmise operatorului datele.

Trei minute mai târziu, Meza notă pe o bucăţică de hârtie informaţiile ce i se comunicau. Închise, apoi ridică ochii spre tânără:

— Aţi picat pe un cetăţean nostim, plin de tot felul de bube, domnişoară Rocha. Nu mi-am amintit de la început, dar îl cunosc bine pe acest individ, domnişoară… Şi acum îmi

revine iar… această lepră pe cap.

— Şi mic de asemenea! – l-am întrerupt. Ultima dată, vă amintiţi, eraţi plecat la înmormântarea unei rude. Varona fusese furnizorul unei case… particulare, în care erau plătite

foarte scump violurile simulate şi alte mârşăvii.

— Aşa, micuţule. Mai ai memorie şi vezi, o dată în plus, că judecătorii s-au arătat blânzi şi clemenţi cu acest tip respingător… Iar în seara asta ne-a omorât un coleg…

— Mă îndoiesc că va mai ieşi, de data asta, atât de repede, am subliniat profetic.

— De fapt, întrebă Meza, unde l-au dus?

— La Spitalul Central, la secţia specială…

— Da… Atunci iată ce vom face. Tu mergi să iei declaraţia domnişoarei Rocha, în timp ce noi, Clorinda şi cu mine, vom merge să-l vedem pe numitul Varona.

— Se va lăsa cu benzi desenate, mi-a zâmbit inspectorul-şef, formând numărul de telefon al Clorindei Viera.

5

Muza echipei speciale, care tot nu reuşea să adoarmă, îşi pieptăna lungul păr roşcat în faţa unei minuscule oglinzi, când răsună soneria. Mâna care ţinea peria de păr rămase suspendată câteva secunde, apoi tânăra femeie se îndreptă spre telefon. Schimbă câteva cuvinte cu interlocutorul şi repuse aparatul pe suport, cu o grimasă care îi făcea frumuseţea mai copilăroasă. Avea un surâs amar la gândul anulării băii calde pe care se decisese să o facă, şi ale cărei parfumuri de lavandă pătrundeau pe sub uşă, mângâindu-i nările. Cu o simplă mişcare, se eliberă de furoul de bumbac roz şi se îndreptă spre şifonier.

Situate sub acoperiş, camerele anexe ale Spitalului Central se încălzeau vara şi îngheţau iarna; însoţiţi de un paznic în uniformă, Clorinda Viera şi comisarul Meza se

opriră în faţa unei uşi masive de stejar, cu ferecături antice. Varqna zăcea în pat, cu ochii larg deschişi, suspendaţi între teamă şi durere. Părea jigărit ca o urâtă insectă neagră, în patul cu lenjerie albă. Meza aduse lângă pal un scaun de-cuiele şi se aşeză, călare, în faţa omului ai cărui ochi se încruntară dintr-odată. Inspectorul-şef îl privi câteva clipe fără să spună nimic, apoi se ridică, dădu ocol patului şi se apropie să-l atingă:

— Mă întreb… spuse Meza, clătinând încet capul, mă întreb dacă tu vei putea să salvezi ceea ce ţi-e de folos… Pentru că eşti în grea încurcătură, aici… Ştii, nu?

Varona făcu o strâmbătură plictisită.

— Nu, n-ai avut timp să afli, clătină capul a pagubă Meza. Îţi dau o veste proastă. O foarte proastă veste. Poliţistul moâociclist pe care l-ai răsturnat e mort.

Trăsăturile încordate ale omului din pat se transformară într-o mască a fricii. Nările se strânseră şi pieptul se ridică în ritmuri mai grăbite.

— Eh, da! apăsă Meza. Va fi greu să scapi! Evident, toate mărturiile pe care le-ai putea furniza justiţiei vor fi tot atâtea şanse pentru a scăpa de muncă forţată peitS d*> ani! înţelegi ce-ţi spun? Trebuie, într-adevăr, să-mi povesteşti tot ce ştii, adăugă inspcctorul-şef. După ce 31 omorât poliţistul, este singurul mijloc ca să nu încasezi maximum de pedeapsă. Ce ai de zis?

Clorinda Viera urmărea cu atenţie faţa lui Varona. Omul ştia să adune doi eu doi. Închise ochii, avu o scurtă clătinare din cap, apoi oftă adânc.

— Aşadar, să fie cu noroc! exclamă Meza. Prima întrebare: ai luat-o p. E tânăra aceea din întâmplare şi pe cont propriu?

Varona clătină. Capul de la stânga la dreapta.

— Nu? Bun. A doua întrebare:, acţionai pentru o reţea

de spălare?

Varona făcu acelaşi semn de negare. Meza îl privi gânditor un moment, apoi scoase din buzunarul vestei un blocnotes cu

coperţi negre şi un stilou pe care le întinse rănitului.

— Vreau numele celui care te-a plătit pentru a o răpi pe Juana Rocha, spuse Meza, rostind rar silabele.

Cu o mână ezitantă, Varona apucă stiloul, în vreme ce Clorinda, ajutându-l să se aşeze, îi punea la spate o pernă luată de pe o masă. Privi pagina albă ca un învins, dar mâna îi căzu pe cearşeaf.

— Eşti pierdut! lăsă Meza să-i scape ameninţarea, făcând un pas spre el şi întinzând degetul sub nasul lui Varona.

— Dacă-mi dai numele, în procesul verbal al interogatoriului voi menţiona colaborarea ta preţioasă. Dacă nu vrei să dai numele… atunci, asta e! îţi voi face o hârtie, după care nu te vei mai putea ridica. Când vei ieşi din celulă, va fi pentru a intra în azilul de bătrâni neputincioşi! Să-ţi intre bine asta în cap!

Pieptul lui Varona se înălţă, deschise gura, respiră zgomotos şi începu să traseze cu stângăcie pe pagina blocnotesului o serie de majuscule. Meza făcu ocolul patului şi întinse gâtul: „Manuel Sarmiento, barul «Nocturno», Piaza de las Palmas”, – scrisese Varona pe pagina cu pătrăţele. Meza îi luă blocnotesul pe care-l făcu să alunece, prompt, în buzunar, în timp ce Clorinda ajută rănitul să se întindă.

— Se va onora, contează pe mine! promise Meza, înainte de a pleca.

6

…Peste câteva minute ajunseră la sediul central al Poliţiei, străbătură în grabă culoarul strâmt şi urmară scara centenară care ducea la birourile Brigăzii Criminalistice şi la alte servicii.

— Credeţi că într-adevăr a înghiţit nada, şefule? întrebă Clorinda, care mergea cu paşi mărunţi în urma lui.

— Sper că a ţinut, micuţa mea, e tot ce pot să sper, spuse Meza cu un ton plictisit. Oricum, vom face un mic tur în Piaza de las Palmas, pentru a încheia noaptea pe o notă optimistă.

— Înainte de a pleca, încercă Clorinda să se remarce, să cerem fişa informativă pentru Sarmiento.

— Corect. Dar mai întâi vom trece împreună pe la birou, am o mică surpriză.

— O surpriză?! se miră Clorinda, rotunjindu-şi buzele. Credeam că astă-seară s-au sfârşit… Ce surpriză?

— Ţi-am spus: o surpriză, răspunse Meza, care nu mai era decât la câţiva metri de uş a biroului. Apăsă pe clanţă şi se dădu la o parte, invitând-o pe Clorinda să intre prima.

Faustino bătea la maşină depoziţia Juanei Rocha, care, şezând pe un scaun, îşi arăta spatele noilor veniţi. Clorinda făcu un mic semn de prietenie lui Faustino şi ocoli biroul. Juana îşi ridică ochii, şi privirile lor se întâlniră. Cele două femei rămaseră interzise câteva secunde. Semănau ca două picături de apă. Clorinda avea, sigur, bărbia mai delicată şi obrajii mai puţin proeminenţi, dar asemănarea rămânea uimitoare pentru cine nu o cunoştea

nici pe una, nici pe alta.

— Formidabil! exclamă Clorinda, revenindu-şi treptat. În ce priveşte surpriza, trebuie să mărturisesc, şefule, că este de categorie grea…

— Nu-i aşa? Nu ştiam că ai o soră geamănă, rosti Faustino, cu un surâs complice.

— Deci, băieţaş, unde ne aflăm? întrebă Meza.

— O poveste clasică pentru o tânără naivă, nicio informaţie în plus, răspunse „băieţelul”.

— Dă-mi declaraţia să văd, ceru Meza, întinzând mâna.

Parcurse în grabă procesul-verbal al interogatoriului şi scoase un oftat de necaz: *4*

— Nu-i nimic aici, nimic de soi. Noi, să ştii, am recoltat un nume şi o adresă.

Puse în faţa lui Faustino adresa pe care o desprinsese din blocnotes şi se adresă Juanei:

— Ne vom revedea nu peste multă vreme, domnişoară. Mergeţi acasă, faceţi o baie bună şi luaţi un somnifer. Vă aştept mâine, la orele cincisprezece, tot aici. Noapte bună!

Tânăra îl aprobă dând din cap, se ridică, şi, după un scurt

salut, ieşi parcă târându-şi picioarele. Când uşa se închise, cei trei membri ai echipei se priviră în tăcere, şi Meza îndreptă arătătorul spre telefon:

— Mergi la fişier, băieţaş, şi cere o notă despre acest Sarmiento.

Manuel Sarmiento nu avea o „genealogie” atât de elocventă ca omul cu limba retezată. O modestă condamnare pentru lovituri şi răniri şi o deţineie nelegală ue arme, care-i adusese patru luni de închisoare, erau singurele pete oficiale ce i se puteau imputa. Dar o fişă de informaţii anexă a Poliţiei judiciare nu se mulţumea cu atât. Sarmiento era

semnalat ca unul din furnizorii unei reţele internaţionale de „spălare a banilor”, în acelaşi timp, părea foarte apropiat de câţiva „granguri” ai traficului de ţigări şi de droguri. Nu era nicio probă a apartenenţei lui la unul ori altul din grupuri… Iar acest din urmă amănunt era interesant… Asta însemna că acţiunile lui treceau prin sfere înalte, cele ce-i acordau unele protecţii în schimbul banilor.

— Mi-am schimbat părerea, spuse Meza, încă nu ne vom lansa în desfăşurarea… trupei. Nu trebuie să tulburăm, încă, un asemenea client.

În seara asta te vei duce singur, Faustino. Clorinda şi cu mine ne retragem. Înainte de a merge la „Nocturno”, sapă puţin în solul Pieţei de las Palmas, poate vei recolta vreo mărturie asupra lui Sarmiento.

— Înţeles, se face, spuse Faustino Jimenej.

— Dacă iese ceva palpitant la suprafaţă, nu uita să ne faci un semn, încheie inspectorul-şef, îndreptându-se spre uşă. Succes!

— Somn uşor, îi replică el, ironic.

Abia părăsisem intrarea Poliţiei Centrale când o rafală de ploaie se dezlănţui deasupra oraşului, cu violenţa unui muson. Cei câţiva metri care mă despărţeau de maşină i-am făcut alergând şi, scuturându-mi tălpile umede, m-am aruncat înăuntrul vehiculului. Eram cam obosit, dar Meza

avea dreptate: bătrânul coţcar făcuse ce făcuse şi îmi dăduse pontul pe care eu însumi, dacă eram mai abil, i l-aş fi putut servi şefului pe tipsie: – Poftiţi, serviţi, acesta este antreul, iar în curând o să vă ofer desertul.

— Însă el a fost mai dibaci şi mi-a oferit pe tavă un meniu de zile mari; trebuie acum să dovedesc că sunt în stare să-l devorez.

Aşa că, gândindu-mă la-raportul cât mai complet pe care trebuia să-l prezint a doua zi, nu aveam motive să fiu

ironic şi, mai ales, supărat că Meza şi Clorinda se duseseră să se culce.

— Somn uşor, dacă puteţi, iubiţii mei!

Am acţionat ştergătoarele de parbriz şi, afundându-mă în fotoliu, am devenit un pic filolog, gândindu-tnă de ce în limba spaniolă «poltrona» înseamnă fotoliu, iar «poltron» leneş… Oricum, instalat comod în fotoliul bătrânului meu Cadillac, nu intenţionam deloc să fiu… leneş. Urmând sfatul şefului, prima etapă a activităţii mele nocturne a fost să dau cu cazmaua vis-à-vis de barul «Nocturno», la nişte amici mai puţin deocheaţi, care ţineau un mic restaurant: «Cornucopia». Într-adevăr, şi în noaptea aceea „Cornul abundenţei” se dovedi a fi plin, iar aperitivele care străluceau pe mese te îndemnau să uiţi că pe lume mai este şi sărăcig. Şi, cum îmi place să şi filosofez un pic, înainte de a lua legătura cu Justo Patagonezul, proprietarul restaurantului, dar mai ales cu soţia lui, Evita, am lansat prima idee filosofică pe care am şi repetat-o de câteva ori, ca să nu o uit: „Cine munceşte e un gogoman, cine protestează, un cadavru…”.

Cei doi patroni oficiau în spatele barului, fără nicio mişcare de prisos, oferind clienţilor imaginea unei perechi solide şi unite. Mi-am scuturat hainele de ploaie şi m-am instalat la tejghea, lângă casă.

La cei 45 de ani ai ei, Evita avea încă o ţinută dreaptă, un bust nu prea masiv, dar arogant, braţe rotunde şi albe, iar faţa lipsită de orice rid cerea mângâieri în fiecare zi… De

două ori. Totuşi, singura cochetărie pe care şi-o permitea era un colier de perle fine, ale cărui două şiruri cădeau lejer pe pieptul voluptos. I-am surâs, i-am răspuns la clipitul genelor printr-un gest aprobator al capului şi am comandat un păhărel de chico şi un sandviş cu muşchi ţigănesc.

— Ce e nou, Evita? – am întrebat-o, ridicând paharul.

26

— La fel ca totdeauna, Faustino… Alergătură şi alergătură… Cincisprezece ore pe zi. Şi când te gândeşti, eu n-am să pot ieşi la pensie niciodată…

— Continuă tot aşa şi izbucnesc în plâns, i-am spus cu ironie. – Dacă aş avea timp…

— Da, dar n-ai, mi-a spus ea, umplând un pahar de bere. Prea ocupat, fără îndoială, să vânezi femeile cu viaţă deocheată, nu?

— Nu-ţi fă griji, Evita, n-o să fii niciodată în lotul lor… Spune-mi, i-am şoptit, arătând spre uşa sălii din spate, acolo se joacă vreo partidă? Evita îmi răspunse la ureche:

— Sunt vreo caţiva. Îşi fac micul lor remi, nimic rău…

Aon aruncat o privire îndoielnică spre uşă dublă şi m-am întors spre Evita:

— Merg să arunc o privire, nu se ştie niciodată, cum bănuieşti, cunosc multă lume…

— Dacă ţii, te însoţesc, mai spuse, luând un platou: trebuie să reînnoiesc comanda.

Lungă şi puternic luminată, în sala din spate încăpeau o duzină de mese de patru tacâmuri. Erau neocupate, cu excepţia celei care era în centrul sălii, şi în jurul căreia erau aşezaţi cinci oameni.

— E un prieten, îi anunţă Evita, arătându-mă. Doriţi să mai comandaţi ceva? îi întrebă, punând paharele goale pe platoul cu care venise.

Ei nu-i răspunseră la început şi mă măsurară atenţi cu privirea. Eu am apucat cu îndrăzneală un scaun şi l-am aşezat lângă ei, încrucişând privirea cu o veche cunoştinţă a echipei speciale: Enrico Cabrera, care trăia din jocuri de douăzeci de

ani şi pe care sincer să vă spun, îl credeam cuminţit. Dar Cabrera fusese folosit de mai multe ori de Meza, fără ca el să fi cunoscut alţi membri ai echipei noastre. Examenul pe care mi l-au făcut i-a satisfăcut, pentru

că unul dintre ei spuse:

— Rămânem la aceeaşi comandă, Evita, şi un pahar pentru prietenul tău.

Le-am mulţumit printr-un gest scurt. Aparent era vorba mei degrabă de un pokcr decât de un remi, şi, pe masa acoperită cu pluş verde, bancnotele noi ale Băncii Argentinei erau numeroase. Am aprins o ţigară şi am urmărit cărţile din ochi. Un bărbat, cam de patruzeci de ani, cu tenul accidentat şi mâini lungi, uscate, împărţea cărţile.

— Deschiderea: o pereche de dame, anunţă.

— Deschis, anunţă Cabrera, după ce-şi plivi cărţile.

Ceilalţi patru jucători îl imitară, înăiţând astfel o moviliţă de bancnote pe faţa de masă. Mi-am reţinut cu greu un şuierat admirativ. Pe masă erau cel puţin cincizeci de mii de nuevos pesos… Şi afacerea nu se încheiase. Însă Evita aducea băuturile şi încă nimeni nu ceruse cărţi.

— Trei cărţi pentru mine, spuse, într-un târziu, parcă emoţionat, Cabrera. Înainte de a privi cărţile primite, îşi muie buzele în paharul de Cinzano, apoi ridică nasul cu mină de satisfacţie amuzată.

— Parol, spuse cel ce împărţise cărţile, cu o voce din care străbătea nerăbdarea.

Enrico Cabrera adună cărţile şi le strânse în scobitura mâinii. Cu faţa impenetrabilă, făcu să alunece uşor cărţile între degetul mare şi cel arătător…

— Pun un pachet de bani în plus pe masă. Vă aranjează? întrebă el, rece, asistenţa.

Cei patru jucători au ridicat capetele, şi Cabrera a înălţat sprâncenele. Dacă era o cacialma, era una de mare calibru…

— Poftim?! a întrebat bărbatul cu faţa mâncată de variolă.

Altul s-a ridicat. Apoi, teancurile de bancnote au fost

28

împinse de trei mâini spre centrul mesei.

— Dublez miza… – a spus unul dintre jucători, cu voce joasă. «

Nările lui Cabrera, surprins, s-au strâns. A fost singura reacţie pe care am înregistrat-o, deşi eram chiar în faţa lui.

— Dublez şi eu, slobe/i vorbele Cabrera, cu un ton ferm, privintiu-şi adversarul în ochi. Am făcut rapid socotelile: pe masă erau o sută zece mii de pesos… şi tensiunea dintre cei doi oameni era neobişnuită…

— Te voi urma până la capătul lumii, e potul meu, a afirmai, cu duritate, omul, împingând bancnotele pe masă.

Umbra unui surâs a străbătut buzele lui Cabrera, şi a etalat pe masă cele cinci cărţi ale sale:

— Care de aşi! – a anunţat, triumfător.

— Lasă mâinile pe masă, Enrico, şi nu mai mişca!… i-a poruncit adversarul lui de joc, cu voce calmă, îndreptând spre stomacul lui Cabrera un pistol de mare calibru, pe care părea să-l mânuiască perfect.

— Ce-i asta? a exclamat Cabrera, surprins.

Nimic grav, dacă nu faci pe prostul, Enrico. Nimic grav… În fine, pentru moment.

Am întors capul şi l-am măsurat pe bărbatul care ţinea pistolul. Era un om masiv şi avea faţa marcată, ca toţi cei care au băut bine toată viaţa. Ceilalţi jucători nu păreau emoţionaţi peste măsură. Unul dintre ei spuse apăsat:

— Nu eşti serios să faci asta cu noi…

— Că tu îi jefuieşti, de trei ori pe săptămână, pe băieţii cartierului, nu ne deranjează… a continuat bărbatul care ţinea pistolul, dar că îndrăzneşti să ne trişezi pe noi, cu intenţia de a ne lua banii…

— Necinstit! a strigat şi altul dintre jucători.

— Exact, cum a spus el: eşti un trişor ordinar! Şi

29

pentru asta meriţi chiar o mică lecţie, ca să înveţi că mai

există locuri unde e periculos să pui piciorul. Ridică-te, Enrico, şi ţin «mâinile pe masă…

— Vă înşelaţi… Eu… Eu am fost corect… a început să se bâlbâie Cabrera, pe care emoţia îl făcea să-i tremure genunchii.

— Ia-ţi banii tăi şi du-te! a comandat omul care, cu pistolul în mână, făcea ocolul mesei pentru a trece în spatele lui Cabrera. I-a pipăit câteva momente buzunarele şi a scos, dintr-odată, un scurt strigăt sarcastic:

— Corect, ha? Derbedeule! Şi asta e corect? l-a întrebat, arătând tuturor cărţile pe care le descoperise ascunse în buzunarele lui Cabrera.

S-a întors apoi spre trişor, care, cu capul aplecat şi încurcat, nu mai găsea cuvintele.

— O să ai dureri de cap, gunoiule! Şi dacă ţi-o spun eu…

Mi-am oprit cu greu un căscat şi mi-am aprins o ţigară. Apoi m-am ridicat şi am străbătut din trei paşi distanţa care-l despărţea pe Cabrera de omul cu pistolul.

— Simpatică partida, nu? am rostit cu dezamăgire, apoi am lovit cu amândouă mâinile pumnul omului şi l-am dezarmat; a doua lovitură i-am expediat-o în plex şi l-am îndoit. Am cules, după aceea, pistolul de pe jos, i-am scos încărcătorul şi l-am pus în buzunar. Acţionasem cu o asemenea viteză, încât cei trei oameni rămăseseră muţi de surpriză. Cabrera îşi redobândi / şi el siguranţa, gândindu-se, probabil, că scăpase frumuşel…

— Veniţi cu mine, Cabrera! i-am spus, îndreptându-mă spre ieşire. Sau poate preferaţi să vă terminaţi partida?

Nu, desigur, nu ţinea să-şi prelungească şederea în tripou, dar îşi lăsase penele de aur pe pluşul verde…

— Pot să iau potul? m-a întrebat cu vocea plină de

speranţă.

Luaţi numai ce aţi scos din propriul buzunar. Şi grăbiţi-vă, l-am atenţionat

Ţintuit la pământ, omul cu pistolul nu mişca. Ceilalţi

începeau să-şi revină şi să se îndepărteze, încet, de masă.

— Nu faceţi imprudenţe! i-am sfătuit. Sunt înarmat.

Cabrera îşi recuperă rapid miza şi părăsiră sala cu spatele la uşă, fără a-i pierde pe ceilalţi o clipă din ochi. Am ieşit din bistrou aproape alergând, prin faţa patronilor uluiţi. Ploaia cădea acum fin şi îndesat. L-am condus pe Cabrera până la maşina de patrulare şi am început să rulez pe Avenida Rivadavia, cu viteza unui car mortuar.

— Nu ştiu cine sunteţi… a început primul Enrico Cabrera, dar vă datorez o lumânare…

— Numai atât? l-am întrebat cu severitate.

— Aţi fi putut să umflaţi toţi gologanii…

— Genul ăsta de murdării nu e de domeniul meu, i-am atras atenţia, şi apoi ştiu că ai lucrat cu un prieten al meu…

— Cine v-a spus? întrebă Cabrera, făcând ochii mari.

— Meza, îl cunoşti?

Cabrera îl cunoştea, desigu, r pe şef, şi o asemenea relaţie schimba faţa problemei! Erau între prieteni! O colaborare atât de fructuoasă nu risca să fie uitată şi, de aceea, băiatul l-a acoperit pe şef cu o frumoasă poleială de elogii. Am profitat de un moment de pauză pentru a-l întreba:

— Dacă amintirile mele sunt bune, ai intrări la proxeneţii cartierului şi la unele partuze ieşite din comun…

— Într-un fel… răspunse Cabrera.

— Trebuie să-l întâlnesc pe un anume Manuel Sarmiento. Poţi să mă ajuţi?

Cabrera şi-a strâns ochii care deveniseră ca două.

31

lame, s-a întors spre mine şi, cu glas tărăgănat, îmi spuse:

— Mi-aţi scos un ghimpe dureros din picior, de curând, şi pentru asta vă ajut să-l întâlniţi pe Sarmiento. Dar nu-mi mai cereţi nimic altceva după asta. Apreciez că vom fi chit.

— Cum vei vrea, i-am răspuns. Te ascult.

Misiunea începuse bine, iar raportul avea să fie suculent.

În barul plin de fum, cu firma «Nocturne», domnea o atmosferă de hipodrom. Când ofiţerul de poliţie împinse uşa speluncii, zgomotoase ovaţii îi izbiră timpanele, făcându-l să se încrunte. Croindu-şi drum cu coatele, Faustino Jimenez ajunse până la tejghea.

În partea stângă, o creatur-ă înnebunitoare, în furou negru descheiat până la mijloc, râdea cu gura deschisă ca un fermoar, pe doua rânduri de perle strălucitor de albe. Nu era singură. Întreg barul se bătea pe burtă, râzând în hohote. Numai barmanul, lung ca o noapte polară, îşi pecetluise doar un vag surâs pe faţa de ascet.

Toate privirile erau îndreptate spre o femeie care putea tot atât de bine să aibă şi douăzeci şi patrii zeci de ani. Faustino mai văzuse aşa ceva, în meseria lui. De toate culorile, de toate vârstele şi de toate formele, dar cea de aici te făcea să-ţi holbezi cu adevărat privirile.

Fascinantă, şi monstruoasă era această fată, ca o Venus de Rubens, plantată în inima metropolei. Era mare, enormă, îmbrăcată într-un corset de dantelă mov şi în minijupă cu volănaşe stacojii, din care s-ar fi putut croi hainele unei întregi grupe de grădiniţă. Avea pleoapele

vopsite şi buzele înecate în grăsime ca o mască de carnaval; părul, de o strălucire neagră ca pana corbului, era împărţit în două cozi grele prinse în panglici albe. Faustino aprecie că ea putea cântări o sută treizeci de kilograme şi nu i-arfi putut cuprinde o coapsă cu braţele. Apoi, mai şi cânta, cu o mimică incredibilă, un celebru şlagăr al marei Mariane. Din când în când, accentua un cuvânt tandru, lansând fesele de elefant spre consumatori, iar un cutremur de râsete îi saluta «găselniţa».

Faustino găsea mai curând tristă exhibiţia acestui nefericit munte de untură. Văzând-o ridicându-şi picioarele de dinozaur cu ocheade ştrengăreşti, i se întorcea stomacul pe dos. Comandă un coniac, ca să-i treacă greaţa, şi o cafea amară, prevăzând o noapte lungă. Lângă el, Cabrera

răspundea la saluturi şi strângea mâini. Lui nu-i rămânea nimic altceva de făcut decât să rememoreze semnalmentele care însoţeau informaţiile poliţiei în legătură cu Manuel Sarmiento. Era un bărbat de patruzeci de ani, tip latin. Robust, bronzat, dinţi rari şi voce timbrată, avea aspectul unui om mijlociu, cu mersul mai curând suplu. În sfârşit, la rubrica privind caracterul, era senzual şi risipitor şi avea obiceiul de a-şi înclina capul la dreapta. Sarmiento câştiga bine organizând meciuri de catch feminin.

— Priviţi în fundul sălii, îi spuse, deodată, cu voce joasă, Cabrera, tipul solid cu blonda; e Sarmiento. Veniţi cu mine, vreau să vă prezint.

Manuel Sarmiento era în fundul sălii, confortabil instalat pe o banchetă; avea capul sprijinit pe spetează, cu un pahar într-o mână şi cealaltă ocupată să exploreze coapsa unei ameţitoare Garbo de mahala.

Faustino nu-i reproşa îngâmfarea, de care nimeni nu se gândea să se plângă. Puse paharul pe tejghea şi porni după Enrico Cabrera.

33

Sarmiento era atât de absorbit de distracţie şi de ce se întâmpla la masa lui, că-i trebuiră cel puţin zece secunde ca să observe prezenţa celor doi. Spontan, încruntă sprâncenele şi-şi puse mâinile pe masă. Sigur, nu din pudoare, îşi spuse Faustino, afişându-şi mina cea mai prostuţă.

— Bună seara, Manuel, spuse Cabrera. Totdeauna eşti în cele mai delicioase companii... adăugă, înclinându-se în faţa tinerei femei.

— Enrico! zise Sarmiento, cu surâsul pe buze. Ce vânt te aduce?

— Vreau să ţi-l prezint pe prietenul meu, răspunse Cabrera, un băiat de toată încrederea, şi care are o slăbiciune aparte pentru petrecerile particulare...

Sarmiento făcu un gest cu mâna:

— Eh, da! Iată un lucru bun de făcut, aşezaţi-vă! Ce vă pot oferi?

— Domnule Sarmiento, atacă politicos Faustino Jimenez, după ce strânse mâna ce i se întinsese, va fi posibil să mă sprijiniţi să particip la o seară mai deosebită?

Tânăra blondă aşezată la dreapta lui Sarmiento avea ochii zâmbitori şi buzele rotunjite ca o promisiune. „Cu mine totul e posibil...”, descifră Faustino şarmul ei seducător. Întorcându-se spre Cabrera, Sarmiento î ndreptă spre el o privire încărcată de subânţelesuri şi răspunse:

— Din moment ce Enrico e garant pentru dumneavoastră, mă gândesc că nu sunt probleme. Chiar în astă-seară mergem într-un loc interesant; veţi veni cu noi.

— Cum aş putea să vă mulţumesc?! exclamă Faustino. De multă vreme aşteptam un asemenea noroc.

— Totul se plăteşte, într-o zi! zise Sarmiento, sentenţios. Apoi adăugă: în seara asta ne vom amuza! Nu-i aşa, fetiţo? întrebă, ciupind crupa tinerei frumuseţi.

— Nu ştiu, cu... Aveţi dorinţa să vă distraţi? îl întrebă tânăra pe Faustino, înainte de a-şi trece limba pe buze.

— O am foarte, foarte! răspunse el râzând.

— S-ar spune că faceţi cunoştinţă! zâmbi Sarmicnto. Aparent fără gelozie.

Băură un rând pe care Faustino îl oferi din toată inima, fiindcă estima că în prima fază a anchetei lui avusese succes, apoi Sarmiento hotărî că se putea pleca în căutarea unor distracţii mai delicate. Se ridicară şi se îndreptară spre ieşire, Faustino venind ultimul. Cum trecea prin faţa tejghelei, un munte roşu şi mov îi bară trecerea, cu un aer senzual ca al unui hipopotam în anotimpul împerecherilor, încercă să-l evite, dar ea desfăcu braţele şi făcu un pas în lături. Îi făcu cu ochiul şi-i spuse, cu o voce care nu semăna cu a nici unei vieţuitoare:

— Pleci, deja, frumosule militar?

Cabrera plecase, Sarmiento şi însoţitoarea lui se îndreptau spre maşina lor, nu trebuia să piardă timpul, încercă din nou să forţeze barajul, dar monstrul vroia să se distreze. Din sală

se auzi o voce, reluată de alte douăzeci:

— O sărutare! O sărutare!

Ciudăţenia se aplecă spre el, solicitând ce toată lumea cerea:

— Dă-mi o sărutare, micuţule!…

Faustino făcu singurul lucru care se putea face: apuca femeia de coade şi-i trânti o sărutare sonoră pe buze. Luată prin surprindere, ea rămase cu braţele atârnate şi Faustino o şterse fără a-i cere restul, dorind să ajungă cuplul care îl aştepta în faţa unui Chrysler ultimul tip.

— Aveţi o maşină? întrebă Sarmiento.

— Am venit pe jos, răspunse Faustino, cu grija de a nu arăta maşina de patrulare, ce se putea recunoaşte cu uşurinţă.

35

Urcară toţi trei în Chrysler-ul violent parfumat, şi Sarmiento demară repede spre şoseaua de pe malul drept al Râului de Argint. Rulară până la Clubul Milionarilor, de unde Sarmiento începu să străbată o mulţime de străduţe, intrând şi ieşind rapid într-o topografie pe care, evident, o cunoştea perfect. După câteva minute, Faustino nu mai ştia deloc unde se afla. Oare Sarmiento se îndoia de el?

— Aruncă scurte priviri în oglida retrovizoare, pentru a se asigura că nu mă aplec să aflu numele străzilor – îşi spuse Faustino.

Călătoria se încheie în faţa unui bloc cu patru etaje, într-o stradă puţin luminată. După ce tăie contactul, Sarmiento coborî din maşină şi începu să ciocănească un cod pe placa de la intrare a imobilului; câţiva paşi într-un coridor întunecat şi pavat cu marmură îi duseră în faţa unei uşi grele ce părea să deschidă calea spre pivniţele blocului. Sarmiento descuie poarta grea de stejar şi acţionă întrerupătorul, plasat pe un perete interior. Era cu adevărat o pivniţă, ale cărei trepte duceau pe o porţiune de pământ bătătorit. Y

— Surprins, nu? îl întrebă Sarmiento pe Faustino, care părea uşor reţinut.

— Ce se poate face într-o pivniţă? îl întrebă acesta.

— Exact ce mi-aţi cerut! răspunse zâmbind Sarmiento. Doar că sunt oameni care iubesc liniştea.

Fata blondă mergea înaintea lui Faustino, mişcându-şi provocator fesele, şi era fascinant să priveşti pânza de mătase a rochiei ei vaporoase acoperind volume atât de delicios rotunjite. Faustino se gândea cu silă că va trebui probabil să tragă pe sfoară pe una sau două cotoroanţe lacome, doritoare dfi excese. Nu se înnebunea după acest gen de îmbrăţişări, pe care le găsea, până la urmă, destul de banale. O cunoştinţă puţin mai adâncită cu

tânăra care mergea i naintea lui l-ar fi inspirat mai mult. Se mergea acum pe un culoar lung betonat, pe lateralele căruia nu era nicio ieşire. Drumul de pământ bătătorit mai continuase vreo zece metri, apoi culoarul făcea un cot. La capăt era o uşă blindată. Sarmiento o deschise fără nicio dificultate cu o cheie care semăna – a privit-o bine – cu o cheie sol. Faustino îşi promise îndată să clarifice misterul şi constată cu interes că broaştele erau de un model foarte costisitor şi aproape inviolabile. Ajunseră într-un intrând dând spre a doua uşă blindată, pe care Sarmiento o deschise cu aceeaşi cheie care-l surprinsese pe Faustino. Pe perete, un sistem sofisticat de lentile şi oglinzi se îndreptară asupra grupului, şi nu lăsa să segpe neobservat niciun amănunt. Uşa luneca pe şine fără cel mai mic zgomot, şi Faustino rămase interzis un moment.

Picioarele se afundară într-un covor de lână fină, pereţii de culoarea vişinei putrede ai micului culoar erau împodobiţi cu oglinzi imense, şi ramele lor aurite străluceau calm, luminate de patru becuri puternice. Între oglinzi era suspendată câte o gravură erotică al cărei stil te ducea cu gândul la Modigliani ori Lautrec. Sarmiegţo făcu câţiva paşi până la ancadramentul unei uşi fără batant pe care o masca o draperie de velur verde. Nu mai era vreme de recules. Fapstino merse în spatele lui Sarmiento, care o lăsase să

treacă pe tânăra femeie. Ajunseră într-un mic salon care servea ca vestiar, şi în care parcă îi aştepta o simpatică brunetă, cu părul în conci şi sânii goi: sâni mici, ascuţiţi, armonios crescuţi. Sprijinită de tejgheaua vestiarului nu oferea, la început, decât această imagine spontană… Sarmiento se opri o clipă şi mângâie bărbia fetei care-i surâsese fără să schimbe vreun cuvânt. În doi timpi şi trei mişcări, prietena blondă a lui Sarmiento rămase îmbrăcată doar într-un portjartier negru cu bucle de dantele, întinzând

mătasea ciorapilor pe două splendide picioare care susţineau un trup făcut dintr-o infinitate de locuri numai hune tic dragoste. Încredinţă hainele micuţei brunete, şi aceasta, după ce le puse pe un cuier pe care-l trăsese de sub tejghea, le întoarse spatele şi se îndepărtă câţiva paşi pentru a le aranja. Avea o crupă demnă de cele mai înalte elogii, largă şi formidabil de musculoasă, în stare să usuce gâtlejul oricărui om normal.

Sarmiento, nearătând că ar vrea să se dezbrace, îl făcu pe Faustino să scoată un oftat de uşurare. Trebuia foarte repede să găsească un colţişor discret pentru a-şi vârî într-un buzunar tocul de la centură cu Colţul 38 care o garnisea. O urmări din ochi pe blondă, care deschise o uşă şi se afundă în locurile de plăcere…

Efectiv, exclamaţiile şi plânsetele care străbăteau prin deschizătură nu evocau precis o clasă de catehism, ci, mai degrabă, îşi spuse Faustino, o corală de patimi satisfăcute, o lavă absorbită prin toţi porii; în acest blachaus dedicat apoteozei izbiturilor din şale, trebuia să vezi ce vroiai să vezi! însă Sarmiento nu lăsa impresia că vrea să pătrundă în sanctuar, el o mânca pe brunetă din ochi, şi ea îi răspundea! Unele lucruri care promiteau urmau să se petreacă.

Faustino îl văzu împingând mica portiţă a vestiarului şi pe brunetă schimbându-şi înfăţişarea. Ochii ei limpezi se măriră de spaimă, braţele subţiri erau aruncate în urmă, şi ea se retrăgea spre fundul vestiarului, cu un ters dificil, îngreunat

de protezele pe care, de-abia acur., Faustino observă că le are, dar nu părea să le mai poată dirija normal. Sarmiento făcu doi paşi rapizi spre ea, ea se împiedică, mai făcu un pas la stânga, apoi la dreapta, se împiedică a doua oară şi căzu întinsă pe parchetul vestiarului. Faustino avu o mişcare de milă repede reprimată. Aruncă o privire în jur;

nu erau decât ei trei. Sarmiento îi întoarse spatele şi se aplecă peste micuţa infirmă. Rapid, Faustino îşi desprinse revolverul şi îl băgă în buzunarul din căptuşeala vestei. Era deajuns acum să pună vesta într-un colţ discret şi totul se va petrece cu bine. Sarmiento o ridică pe micuţa brunetă ca şi cum era vorba de un copilaş şi o puse pe tejghea cu toate plânsetele ei. Părea să-l distreze văzând-o cum se agita. Cu braţele puse pe coapsele de plastic, o făcu să se întoarcă pe burtă şi se apucă să desfacă cele doua şuruburi care comandau blocajul protezelor la cioturi. Scâncetele ei se transformară în strigăte, şi strigătele în urlete, când Sarmiento începea să o pedepsească cu palme grele la fund.

Faustino Jimenez strângea din dinţi şi contempla scena fără să mişte, promiţându-şi, odată afacerea încheiată, să-i ia lui Sarmiento capul drept sac de antrenament!

Acesta luase o cravată dintr-o cutie şi legase mâinile brunetei la spate. Nu mai striga, şi plângea încet. Sarmiento o depuse pe mochetă şi, împingând-o cu piciorul, o făcu să alunece până în fundul vestiarului. Faustino îl văzu desfăcându-şi, liniştit, centura de la pantaloni şi, apucând-o pe fată de mâini, se prăvăli mătăhălos asupra ei. Ea scoase un ţipăt înspăimântat, apoi un gâfâit de animal care se supune, întrerupt de horcăituri în care durerea şi plăcerea se confundau. În sfârşit, Sarmiento scoase un strigăt şi rămase, respirând greu, sudat de victimă care plângea. În fine, se dezlipi de pântecele fetei şi o trase spre el.

— Ştii ce trebuie să faci acum? o întrebă, ţinând-o la capătul braţelor, în faţa lui.

Cu faţa scăldată în lacrimi, dădu din cap în semn de

aprobare…

39

8

Martin Fierro îşi parcă Plymouth-ul în faţa Spitalului Central. Întrerupse contactul, scoase cheia şi ieşi în curtea pavată cu halatul alb împăturit în patru pe braţ. Martin se îndreptă spre intrarea de urgenţă, după ce aruncă o privire circulară spre construcţiile de piatră cenuşie. Era un om înalt şi subţire, la limita slabilor, chel ca un ecran de televiziune şi împodobit cu un nas borcănat; tâmplele, din fericire bine împodobite, ascundeau o pereche de urechi uriaşe şi clăpăuge. Trecu prin faţa recepţiei pustii, desfăcându-şi halatul, pe care-l îmbrăcă la câţiva metri mai încolo. Erau aproape orele patru ale dimineţii, şi pavilionul de urgenţă dormea uşor, încheind o noapte care, de data asta, nu fusese prea încărcată. Fierro trecu, fără zgomot, prin faţa unei camere mici cu uşă cu geam de sticlă, în care stătea infirmiera de gardă, aţipită. Urcă două etaje, sărind câte două trepte, şi se opri pe palierul etajului doi, fără a respira mai repede ca de obicei. Nu fuma, nu bea, singura lui pasiune era creşterea cobailor. În faţă, două coridoare; o apucă fără să ezite pe coridorul mai lung, la capătul căruia un agent de poliţie stătea aşezat pe un scaun. Bărbatul de patruzeci de ani, cu faţa ciupită şi ţinută impunătoare se ridică de la locul lui. Fierro îi surâse şi îi întinse mâna.

— Bună dimineaţa, şefule! Totdeauna pe baricadă? îl întrebă.

— Cum se vede! spuse agentul, strângând mâna care i se întinsese, observând scrupulos trăsăturile lui Fierro.

40

— Cum merge rănitul? mai întrebă. E liniştit?

— N-a mişcat o ureche. E sub perfuzie! spuse poliţistul.

Spunând aceasta, deschise uşa camerei şi Fierro îl urmă. După ce închise uşa, Fierro ridică braţul şi lovi la un deget de cerebel. Poliţistul scoase un geamăt şi căzu în genunchi, la

pământ, încercând să se ridice.

„Un încăpăţânat!”, gândi Fierro, cu buzele subţiri încercând un surâs.

Dublă lovitura între ochi, şi chipiul alunecă sub pat. Fierro era în stare să omoare un berbec cu mâinile goale. Cu vârful pantofului săltă capul poliţistului şi îl lăsă să cadă.

„Probabil că are o uşoară migrenă în visul lui, apărătorullegii!”.

Se apropie de rănit şi îi smulse specul care-i ţinea gura deschisă. I se făcuse o dublă perfuzie lui Varona; Fierro verifică tăria tubului subţire de plastic. Scoase din buzunar un cuţit cu lamă ascuţită ca un brici şi secţionă un metru de tub. Domingo Varona avu un geamăt slab când îi înfăşură tubul în jurul gâtului. „O să fie un mort frumos!”, îşi zise Fierro, strângandu-i gâtul cu cauciucul, până ce pătrunse adânc în carne. Fu momentul pe care-l alese Varona ca să deschidă ochii. În următoarea secundă înţelese tot şi încercă să se ridice, dar Fierro înnodase terminaţiile tubului în jurul mâinilor şi era prea târziu. Cu un genunchi pe abdomenul victimei, Fierro trase cu toată forţa, tăindu-i carotida. Varona avu câteva scurte şi teribile convulsii, apoj se învineţi şi căzu mort în pat.

Fierro se ridică şi privi cadavrul. Imbecilul de Varona! Trebuia să facă porcării! Acum nu va mai face! Fierro îşi şterse mâinile mânjite de sânge cu un capăt de cearşaf şi ieşi din cameră, împingând uşa cu cotul. La primul etaj, mtâini o infirmieră brunetă sănăreajă, care

împingea un cărucior medical. Tânăra încetini şi se încruntă, întrebându-se de unde ieşise acest doctor pe care nu-l văzuse niciodată. Fierro făcu un mic semn din cap, condescendent, şi îşi grăbi paşii. Ajuns lângă scară, se întoarse. Ea îl urmărea cu privirile şi se oprise perplexă… El o privea cu o mutră dispreţuitoare. Nefericita imbecilă nu se gândea că se întâlnise cu moartea. Ar fi putut să-i spintece stomacul, pentru a-şi încălzi membrul rece. Ezită o secundă,

se întoarse şi coborî în grabă treptele scării. Infirmiera ridică din umeri şi împinse căruciorul. În definitiv, nu era datoare să facă pe poliţista!

9

Mica uşă pe unde dispăruse splendida blondă care, recunosc, mi-a plăcut foarte mult, ducea într-un uriaş salon oriental tapiţat ca locuinţa sultanului, presărat cu vase de ars mirodenii, ceainice platouri cizelate şi toate alămurile care se pot găsi. Prin fumul degajat de beţişoarele de esenţe parfumate, de ţigările şi de vasele de ars mirodenii, am descoperit spectacolul cel mai insolit cu putinţă. Oare cum am să pot raporta a doua zi, în faţa brigăzii, despre cuplurile care, încolăcite pe taburete şi perne, strigau, mormăiau şi gemeau de plăcere, oferind o viziune erotică excepţională; însă exista ceva şi mai ciudat ca asta. Într-unul din pereţii imensului salon, se fixase o bară de şcoală de dans, a cărei lungime putea să fie de cinci sau şase metri. La această bară erau ataşate şi am numărat opt lanţuri din verigi groase. La capătul lanţurilor erau gărzi care încercuiau gâtul a opt cărnoase fiinţe blonde. Nu le vedeam faţa, dar n-aveam de ce să mă plâng. Ceea ce ofereau privirilor era tot atât de

emoţionant ca cel mai frumos chip. O emoţie de o natură aparte, desigur. Era un eşantion de funduri dintre cele mai delicios rotunjite, care-ţi strângeau gâtlejul şi-ţi puneau foc în pântece. Sarmiento s-a întors spre mine şi mi-a spus cu detaşare:

— Sper că vă veţi găsi… încălţămintea potrivită pentru piciorul dumneavoastră. Bună seara!

Apoi l-am văzut că se îndepărtează spre o femeie care cânta la harpă, înconjurată de un grupuleţ de fete.

L-am urmărit din priviri un moment, l-am văzut aşezându-se pe un taburet marocan, la picioarele tinerei harpiste, căreia părea să-i acorde o atenţie dintre cele mai respectuoase…

— Ce porcărie mai’cloceşte? m-am întrebat, pentru că nu puteam crede în bunele sentimente ieşite din scăfârlia acestui individ. Mi-am desprins ochii cu greu de grup şi am făcut câţiva paşi, căutând-o inconştient pe tânăra care îl însoţise pe Sarmiento. Am descoperit-o, în sfârşit, cu alte două fete, în genunchi şi în lesă, ca trei câini, pe caffe o stârpilură negricioasă ca un cocoş de pădure şi respingător de urât le ţinea. Asistam la un tel de spectacol erotic de revistă. Fetele mergeau în patru labe spre alte câteva fete, trase de pumnul strâns al negriciosului care avea toţi muşchii hipertrofiaţi. Cu o mână mare şi puternică, el făcea să pocnească deasupra spinărilor un bici din curele împletite, care, câteodată, ardea ceafa sau spatele uneia dintre cele trei fete. Ajunse în faţa rândului celor ce se întindeau de-a lungul ziduluişi-şiprezenlau ultima ofrandă, ele se opreau, întorceau capul spre pocitanie, implorând un ordin. Atunci, cu coada biciului, ei le făcea un semn. Cu acelaşi elan, cele trei fete se precipitau spre crupa cea mai apropiată. Păstrând poziţia câinelui pe care o adoptaseră, începeau să mângâie cu ardoare fesele şi

coapsele deschise ce li se ofereau, antrenând o agitaţie de înţeles din partea fetelor înlănţuite. Alte cinci fete, prinse de bară, viu excitate de spectacol, îşi mişcau crupele în toate sensurile şi tropăiau nerăbdătoare. Cuplurile se despărţeau pentru a-şi satisface plăcerea vizuală şi doi cincuagenari se apropiară, cu ochii aţintiţi asupra fetelor care oficiau. Mergeau să pedepsească oiţele! La vederea privirilor furibunde, prevestirile nu’ erau din cele mai blânde. Am deschis ochii larg, atent la deznodământ. Sosit lângă grupul ţinut în lesă, unul din cei doi bărbaţi se adresă oribilului ghem de muşchi care comanda operaţia: „Curăţenia de primăvară”.

— Îndepărtaţi-vă animalele! V-am spus. De o sută de ori să nu vă apropiaţi! Spălaţi putina!

— Încearcă să mă-mpiedici, dacă poţi! replică negriciosul, cu voce de stentor.

În vreme ce se aruncau unul spre altul şi se rostogoleau pe pământ, încercând să se stranguleze reciproc, al doilea pungaş împărţea lovituri de picioare pe care cele trei femei nu păreau să le aprecieze peste măsură. Ele încercară trei sau patru lovituri bine plasate în flancuri, apoi, profitând, fără îndoială, de absenţa stăpânuluf lor, săriră într-un frumos desen coregrafic pe imprudentul matador. Nenorocosul lui tovarăş, după ce înfruntase curajos abominabilul pachet de muşchi, se regăsea într-o poziţie dintre cele mai periculoase. Imobilizându-i umerii şi grumazul printr-un imparabil cleşte al celor două braţe, negriciosul călărea învinsul, îi învineţea gâtul. Nici rugăminţile, nici gemetele de teroare nu-l clinteau. Un urlet de durere consacră grozăvia. Şi am putut să văd cu oroare omul spintecat întins pe pământ, ca o piele de iepure bătută în cuie pe o blană. Tovarăşul lui nu fusese mai norocos: nu rezistase nici el celor trei furii. Prietena lui Sarmiento se

ijeleva în învălmăşeală, cu lesa în mână, globurile perfecte ale sânilor ei rulau pe trupul omului ca grenadele de cornalină.

În capul meu, o idee se învârtea de câtva’ timp, împiedicându-mă să apreciez frumuseţea fetei. Sarmiento deschisese uşa blindată cu o unealtă în formă de cheia sol, şi toţi participanţii trebuiau obligatoriu să aibă una la fel; cheia deschidea, probabil, şi alte uşi care îngăduiau accesul în alte „locuri de plăcere”. Am făcut câţiva paşi, căutând din ochi un loc liniştit. Îmi trebuia şi mie o cheie. Deci, eram obligat să găsesc o persoană suficient de ameţită ori încrezătoare, pentru a-i subtiliza ceea ce râvneam, ca o primă condiţie. Paşii m-au condus mai întâi în buduoarul luminat slab de o aplică. Corpuri goale se agitau pe o pereche de divane şi am auzit gemetele unei femei. Privind mai atent, am distins mai întâi o matroană cu pielea lăptoasă şi crupa de iapă, pe care doi oameni copţi se chinuiau să o muncească, acoperind-o de înjurături; mai departe, pe un divan, într-un colţ, o tânără

gingaşă, cu rochia răsfrântă pe spate, pe care un bătrân o sodomiza lent şi îi vorbea pe un ton sever:

— Micuţa mea Estera, tu ai fost foarte vicleană… O vicleană micuţă neascultătoare şi care merită o pedeapsă aspră… Ţi-e foarte rău, nu? Plângi pentru că micuţele tale fese te-fac să suferi?… Ţine, ţine, fată şireată…

Fără zgomot, m-am strecurat spre hainele pe care bătrânul le pusese cu grijă pe un scaun. Erau toţi prea preocupaţi de ale lor ca să mai fie atenţi la mine.

Vesta fusese pusă pe spătarul scaunului. Am căutat rapid în buzunarele exterioare şi abia mi-am putut reţine o înjurătură că n-am găsit nimic. Mi-am continuat explorarea, căutând în buzunarele pantalonilor, însă fără a pierde din vedere cele două grupuri.

45

Dacă tu eşti înţeleaptă şi mă şfidmiicşti cu unii, vei avea un frumo? cadou, ca ultima dată… Dar dacă te porţi ca o micuţă târâtură, îţi voi face mult rău, Fstera, mult rău… continuă bătrânul.

Şi, deodată, un capăt de metal mi-a atins degetele. Agăţată de centura pantalonului se găsea o puş că cu ţeava scurtă, la capătul căreia atârnau trei chei… Am desfăcut inelul care ţinea cheile… Micuţa cheie sol de metal cromat era acolo. Reuşisem… Jubilând de bucurie, m-am aşezat pe mochetă şi mi-am scos pantoful stâng. Am rupt o bucată din batistă şi, învelind în ea cheia, am ascuns-o în tocul pantofului. După ce mi-am luat această minimă precauţie, am ieşit din budoar şi am intrat în marele salon, în care, acum, luminile mi-au supărat privirile. Fata care-l însoţea pe Sarmiento se sprijinea de un băruleţ, cu picioarele depărtate. La picioarele ei, o brunetă între două vârste, cu genunchii pe o pernă aurită, îşi înecase faţa în triunghiul arămiu.

Căuta blonda plăceri mai picante? Dorise brusc o strângere virilă? Puse cele două mâini în capul celei ce oficia, pentru plăcerea proprie, se desprinse şi făcu câţiva paşi…

Aruncă o privire în jur. În toate părţile se trebăluia hotărât

şi fără odihnă. Ochii ei căzură deodată pe mine. Cercetându-mă ca o cunoscătoare scăpă un strigăt care mă făcu să simt un frison pe şira spinării. Apoi se îndreptă încet spre mine, fără a mă slăbi din ochi. Putea să fie sigură de ea, forţa pulpelor şi conturul picioarelor fiind martori că nu se putea recuza şi am simţit suflul femeii lângă faţa mea. Deschise gura şi îmi muşcă buzele. Trebuia să mă execut ori să merg să mă ascund într-un colţ.

Dar eu aveam spiritul de sacrificiu foarte dezvoltat, şi am ales prima soluţie. Luându-mă de mână, m-a antrenat spre o draperie indiană care masca o mică uşă.

46

— Vino să te bucuri cu mine… – spuse ea, alunecând prin uşa întredeschisă.

Era un salon de ceai, mobilat englezeşte, care ar fi putut tot atât de bine să se afle pe Caile Paris sau în Avenida Roma. Nimic nu lipsea, nici chiar micuţele chelneriţe care vegheau să se simtă bine clientele. La mese erau două cupluri care mâncau baghete cu scorţişoară. Patru bărbaţi instalaţi pe o banchetă pentru o partidă de poker şi două personaje îmbrăcate în sutană râdeau în cascadă şi beau bere.

Privind mai atent, am descoperit sub masa lor o subretă în genunchi, care se împărtăşea într-un mod puţin ortodox.

Partea de intimitate cu prietena lui Sarmiento a fost, pentru mine, un fiasco total: adevărul e că nu mă simţeam în stare să fac ceva în public. A mă împerechea în faţa mulţimii mă dezgusta. Ne-am instalat pe o canapea Chesterfield roasă de ani. Întreprinzătoare, năbădăioasa s-a aruncat pe mine şi mi-a desfăcut centura pantalonului… Eu/ este adevărat, mi-am scos repede haina, pe care am făcut-o gheomotoc şi am aruncat-o în colţul canapelei. Ea făcu, fără nicio jenă, să-i alunece slipul, şi descoperi obiectul dorinţei pătimaşe. Se putea prezice restul! Trebuia să fiu, obligatoriu, la datorie. Nu eram de lemn. E frumos să fii poliţist, dar nu eşti mai puţin om şi, graţie atenţiei companioanei, aveam de un bu” sfert de oră bărbăţia în revoluţie. Fără ezitări, mă absorbi, şi am

simţit cum instantaneu mi-am modificat musculatura, surprins de abilitatea mişcării.’ Nu se decernează niciodată premii pentru arta asta, şi, fără îndoială, e o lipsă. Pentru că blonda asta înnebunitoare ar fi meritat Ordinul jartierei!

Având o poziţie propice, am observat că nu eram ţinta nici unei priviri, în afara, poate, de a celor două picoliţe care

se îndreptau spre noi liniştite. Şi atunci m-am auzit comandând o bere blondă şi rece, iar în timp ce una din fete se îndrepta spre bar, alta se aplecă puţin să admire calitatea operaţiei ce mi se efectua.

Lucid, am întins mâna spre paharul pe care chelneriţa mi l-a adus. Şi l-am golit dintr-o înghiţitură. Ultima picătură abia coborâse de-a lungul gâtlejului când o tresărire m-a surprins până la rărunchi şi abia mi-am putut opri un strigăt. Mă simţeam adâncit într-un eter bin’efăcător şi îndepărtat; şi atunci am simţit cu uimire că paharul stă să-mi scape din mâini, iar urechile mi se umplu de un zumzet neaşteptat. Pleoapele mi se făcură grele, şi o irezistibilă dorinţă de a dormi mă cuprinse, în vreme ce încercam fără succes să strâng degetele în jurul paharului. Subreta care ne urmărise cu plăcere am simţit că îmi ia, delicat, paharul din mână, şi am reuşit s-o mai aud exclamând:

— Ei bine, leul meu! S-ar spune că a dat rezultate umflarea bicicletei cu pompa…

Cu un efort cu adevărat supraomenesc, am mai încercat să mă deplasez spre haină. Reuşisem să-mi dezlipesc fundul de pe canapea, când am simţit cum cad pe o parte ca un pietroi…

10

Faustino Jimenez deschise un ochi şi strănută. Era întins pe pământul umed tapisat cu frunze, şi o omidă îi urca pe mană. Deschise ochii şi privi vietatea.

Într-un anumit fej, îl repatriaseră. Faustino nu putea dovedi nimic şi o ştia. Îl urmase pe Sarmiento şi prietena

lui, în cursul unei anchete, în legătură cu moartea unui poliţist şi ajunsese într-o casă special amenajată pentru partuze. I se făcuse un mic alint, băuse un pahar de bere şi se trezise într-o pădure. Era, cu siguranţă, tot ce ar fi putut să consemneze î ntr-un raport. Dar i-ar fi fost ruş ine. Ş i totuşi…

Se ridică şi, aşezat pe frunzele moarte, începu să-şi inventarieze conţinutul buzunarelor. Nu lipsea nimic, îşi descălţă pantoful din piciorul stâng şi pipăi talpa. Chieia era acolo! O scoase, o strecură în buzunarul hainei şi se ridică în picioare. Merse cincizeci de paşi până la cea mai apropiată alee de pietoni. Fusese abandonat în pădurea Zamora, aşa cum aflase dintr-un panou albastru. Zece minute mai târziu, se îndrepta într-un taxi spre Avenida Rivadavia.

Faustino coborî în Piaza de las Palmas, de unde îşi recuperă maşina de patrulare. Deschise portiera, se aşeză sprijinindu-şi braţele pe volan şi, cu privirile pierdute spre străzile care începeau să se anime, se gândea la Manuel Sarmiento. Faustino avea gura uscată şi impresia că ieşise dintr-o centrifugă. Înainte de a putea să bea o cafea mare şi să-şi pună capul sub duş, trebuia să-l vadă pe inspectorul-şef Meza, pentru a-i povesti noaptea tumultuoasă.

Faustino ajunsese de zece minute în biroul echipei şi bea uit pahar de apă minerală, strâmbându-se, când inspectorul-şef Meza intră, înconjurat de un nor de lavandă.

— Atunci, băieţaş, a mers bine ancheta ta? întrebă, scoţându-şi pardesiul.

Fără a omite niciun detaliu, Faustino îi povesti desfăşurarea nopţii. Când relatarea se încheie, întrebă:

— Ce spui, şefule?

În acelaşi timp, scoase din buzunar micuţa cheie înfăşurată în bucăţica de pânză şi i-o întinse lui Meza. Acesţa, care până atunci nu scosese un cuvânt, se înveseli, învârtind şi răsucind cheia între degetul mare şi cel arătător, spuse:

— Dar e o operă de artă! Bravo, băieţaş! Tu nu ţi-ai pierdut degeaba timpul.

— O să folosească la ceva… cel puţin, sper? Ce-i de făcut, acum, şefule? întrebă Faustino.

— Pentru tine, e simplu! răspunse Meza. Mergi să te culci, că ai nevoie. Întâlnirea aici, la orele 15,00. Înainte de a pleca, bate-mi un raport, de douăzeci de rânduri, în trei exemplare. Ca să pot să-i dau unul Boss-ului, când va sosi. Clorinda se va ocupa de Sarmiento, care nu trebuie scăpat din vedere niciun pas. Este singura noastră pistă. Să vedem mai întâi care sunt oamenii cu care se întâlneşte…

— Spune-mi cu cine te întâlneşti ca să-ţi spun…

* Banal, dar exact… Trebuie să aflăm care sunt relaţiile lui, în fine, chestiunile de rutină. S-ar putea să fie o simplă poveste de albire a banilor, ori vreun lucru mai complicat, pe care acum îl ignorăm…

— Şi cheia? întrebă Faustino, arătând obiectul cu degetul.

— S-ar putea încerca să ciupim o informaţie aflând provenienţa instrumentului, însă…

Luă scula, o cântări în mână, o întoarse pe toate părţile.

— Acest gen de găselniţă poate foarte bine să fie fabricată ca un material artizanal, nu contează unde şi când. Însă nu trebuie să ne subestimăm adversarul, şi vom face o mică anchetă suplimentară. Ruiz se va ocupa de ea.

— Foarte bine, spuse Faustino, căscând. Merg să-mi bat raportul.

50

Gregorio Ruiz şi Clorinda Viera sosiră la puţin timp după plecarea lui Faustino. Inspectorul-şef Meza le povesti pe scurt noaptea colegului lor. Când le povesti episodul paharului cu bere, Clorinda şi Ruiz abia se abţinură să nu izbucnească în râs. Ruiz luă cheia şi o examină gânditor.

— Am cunoscut un individ căruia-i plăcea să creeze asemenea obiecte de artă, spuse el, bătând cu arătătorul cheia cromată. Se numea… Oscar. Era un neamţ care, venit în Argentina după război, îşi câştiga existenţa făcând

„coborâri de pe cruce” în creion, la colţ de stradă, şi mici medalioane din aur şi gablonţ. A lucrat apoi pentru o galerie din Caile Florida, trei ani! Dar avea o adevărată sete de putere şi a început să traficheze. Opere de artă, bineînţeles. A devenit tăinuitorul a numeroase echipe specializate în castele şi muzee. Iar într-o zi, în mod fatal, continuă Ruiz, atunci când ajunsese de fapt la succes, brigada fiscului, a jocurilor (el falsificase o tapiserie)… A ajuns la puşcărie pentru patru ani şi jumătate, şi jumătate din bunuri confiscate. Era în 1948 şi a ieşit în 1950. Graţie mijloacelor financiare de care dispunea încă. Însă întotdeauna el a rămas artist, şi una din activităţile anexe era sculptura. A creat opere de artă erotică şi a deschis un atelier în care lucrau o duzină de ucenici sculptori. Dacă această sculă ar fi ieşit din mâna lui Oscar, ar trebui, cel mult, să fie vreo cinci.

— Gândeşti că ar putea să fie a unuia din elevii lui? întrebă Meza, puţin contrariat – cu toate că admira experienţa îndelungată pe care o avea Ruiz, creierul lui genial, relaţiile şi ipotezele acestui ofiţer atât de calm.

— Există o mică şansă, răspunse Ruiz, mângâind opera de artă.

E o execuţie frumoasă, iar artiştii de genul lui nu sunt atât de scrupuloşi în micul lor comerţ.

51

— Ruiz, eşti cel mai calificat să anchetezi asupra acestei scule, zise inspcctorul-şef. Apucă-te de treabă. Clorinda, descurcă-te şi află maximum de informaţii despre Sarmiento. Dar discret, nu? Este, evident, un tip malign, dosarul lui e martor.

Ruiz se ridică spre a pleca, când sună telefonul. Fernando Meza duse receptorul la ureche şi spuse vesel: „Salut, bătrâne!” Buna lui dispoziţie dură atât de puţin încât nici n-ar mai fi trebuit menţionată. Aplică o palmă magistrală pe birou şi exclamă:

— Rahat! Cine l-a curăţat?

— Ah! Bun! De acord, vin.

Meza închise sec şi privi pe Clorinda şi Ruiz.

— Era Reyes. L-au găsit pe Varona strangulat în pat, la spital, şi o infirmieră de noapte a întâlnit un tip solid, în halat alb, pe care nu-l mai văzuse niciodată.

— Oho! Se complică povestea! zise Clorinda.

— Chiar foarte nostim, frumoasa mea. Ei bine. S-ar spune că afacerea ia o nouă dimensiune... comentă Ruiz, frământându-şi creierul. Numai de ne-ar lăsa Reyes în pace.

— Merg să-l văd pe bossul cel mare, când mă întorc de la spital. E o poveste de nebuni! murmură Meza.

11

La Spitalul Central, la primul etaj al pavilionului de urgenţe, Fernando Meza pătrunse cu greu în culoarul negru de lume. Era Jose Reyes, şeful brigăzii criminale, însoţit de patru ofiţeri de poliţie, patru oameni de la laboratorul de

Identităţi Judiciare care măsurau, luau probe, fotografiau, un brigadier de poliţie şi trei agenţi, o brunetă în bluză albă uluită, şi, în fine, vreo şase persoane aparţinând spitalului. Meza scoase legitimaţia şi ajunse la grupul criminologilor. Jose Reyes, care lua note pe un carneţel, ridică capul şi se desprinse de micuţa infirmieră:

— Salut, colega! exclamă, întinzându-i o mână dolofană, dar puternică.

— Salut, Jose, unde e? întrebă Meza, flegmatic.

— Vino să-l vezi, zise Reyes, luându-şi prietenul de braţ.

Intrară în camera unde lucrau băieţii de la laboratorul de Identităţi Judiciare, Meza se apropie de pat şi ridică cearşaful care acoperea faţa celui ce fusese Domingo Varona. Sub laringe se vedea urma pe care tubul subţire de plastic o lăsase în carne; şi buzele tumefiate.

Meza lăsă cearşaful la loc şi se întoarse spre

Reyes.

— Niciun martor? întrebă.

— Ba da, domnişoara, răspunse Reyes, arătându-i

infirmiera.

— Ah! Bună ziua, domnişoară, zise Meza, dintr-odată politicos, aţi văzut pe cineva sau ceva interesant azi-noapte?

— Am spus deja, domnului inspector, tot ce ştiu… spuse fata, strangându-şi pleoapele.

Inspectorul-şef Meza îşi reţinu un surâs. Reyes închise ochii şi Jpă capul în jos.

— Dragă domnişoară, eu sunt inspector-şef de cincisprezece ani, spuse acesta oftând. Puteţi să repetaţi totul, îi zise. Obrajii fetei deveniră roşii şi se bâlbâi:

— Scuzaţi-mă, nu ştiam că…

— Să începem, domnişoară, povestiţi-mi ce ştiţi! îi ceru Meza.

53

Tânăra făcu o descriere exactă a omului în bluză albă pe care îl văzuse din faţă doar câteva secunde. Ceva o contrariase atunci când privise ochii omului, dar nu putea încă să-şi explice.

Poate avea lentile de contact… Lăsând aceasta la o parte, portretul făcut lui Fierro era destul de exact.

— Perfect, zise Meza când ea termină. Sunteţi, domnişoară, un martor ocular neobişnuit de perspicace.

Vru să protesteze, când Reyes o opri cu un gest al mâinii:

— Vă mulţumesc pentru preţiosul dumneavoastră concurs, domnişoară. Puteţi pleca, vă vom convoca pentru a vă înregistra mărturia.

După plecarea tinerei, Josd Reyes îi făcu lui Meza remarca:

— Am interogat agentul care era însărcinat cu paza. Era încă năucit de lovitură, dar descrierea lui corespunde întocmai celei pe care am auzit-o. Mai mult, mi-a confirmat că asasinul l-a atacat că un profesionist. Nu l-a lovit decât de două ori.

— Poate a spus-o ca să-şi minimalizeze răspunderea… observă Meza.

— Nu, e un poliţist care nu fuge de răspunderi, este cinstit.

— Foarte bine. Există, aşadar, semnalmente berechet. Ne

vom ocupa cu energie să căutăm acest gunoi. Tu ce’ tq gândeşti să faci?

— Din câte am înţeles, acest Varona s-a amestecat într-o afacere de care te ocupi tu. Descurcă-te cu el. Am destul de lucru pentru a-mi băga nasul într-o afacere nebuloasă, zise Reyes.

— E şi părerea lui Ruiz…

— Normal, între genii… spuse cu modestie ironică

54-

Reyes.

Meza luă coordonatele agentului – martorul principal – şi se despărţi de Jose Reyes. Avea întâlnire cu Faustino Jimenez, la orele 15,00, şi crăpa de foame.

Gregorio Ruiz umblase deja printr-o duzină de baruri şi braserii când ateriză la „Maccaron” din Avenida Defenso. Localul este al macaronarilor, glumeau unii, însă, când îl deschisese, patronul se gândise la „turtă dulce”. Poliţistul avea o idee interesantă de dezvoltat şi era în căutarea unei verigi. Veriga în cauză se numea Mazolla. Acest Enrico Mazolla avea o particularitate, care-iadusese porecla de „Coco”: repeta adesea cuvintele pronunţate de interlocutorul lui, ca şi cum ar fi vrut să le înveţe-pe de rost, ca papagalii.

Era ora prânzului, era lume multă şi ospătarii făceau naveta între mese şi tejghea. Ruiz neglijă terasa unde se instala rar Coco şi se duse direct spre sala plină de lume. Se plimbă câteva momente printre mese, cercetând rapid fiecare client. Coco nu era aici. Ruiz îl văzu pe Leandro, bătrânul şef de sală, pe care-l cunoştea de atâţia ani, se îndreptă spre el, îşi dădură câteva prieteneşti îmbrăţişări.

— Ai mai venit să mă vezi! exclamă Leandro. Cu ce te mai ocupi acum?

— Mereu la fel, răspunse Ruiz, am de lucru până peste cap! Şi tu? Tu n-ai bani, nu-i aşa? Eşti obligat să trudeşti să-ţi plăteşti chiria?

Leandro izbucni în râs şi aruncă o privire profesională spre casă…

— E adevărat că nu sunt bogat. În fine, nu-i nimic, la sfârşitul anului părăsesc acest coteţ şi merg să-mi pun „murăturile”…

— Tu vorbeşti? – gândi Ruiz. Leandro avea patru cai -

55

şi nu gloabe – care alergau la curse pentru el.

— Spune-mi, Leandro, întrebă el liniştit, nu l-ai văzut pe Coco Mazolla în ultima vreme?

— Vine mereu să-şi mănânce ouăle prăjite aici, şi nu mă surprinde că n-a venit azi.

— De ce?

— Nu l-am văzut nici ieri.

— Bine. Comandă-mi un peşte, o salată şi o turtă dulce. Îl aştept pe terasă.

— Cu o carafă de vin italian?

— Aşa, confirmă Ruiz, mai puţin ortodox, când era vorba de un vin bun.

Se aşeză în faţa carafei răspândind un buchet îmbătător, supraveghind uşa şi neglijând privirea tentantă a unei femeiuşti de vreo patruzeci de ani, cu pulpe voluptoase.

Coco Mazolla împinse uşa braseriei când Ruiz, care-şi terminase prânzul, tocmai se întreba dacă e bine să-şi permită luxul să comande şi un coniac vechi.

Mazolla putea să aibă între 30 şi 35 de ani şi se îmbrăca în haine de catifea roşie, ca pictorii fără talent. Faţa buhăită de alcool era tăiată de o mustaţă în furculiţă, care-i ascundea buza superioară.

Îl observă pe Ruiz ridicând paharul în sănătatea lui, şi invitaţia îi dădu o mină mai atrăgătoare. Privirea lui, de obicei întunecată, se lumină, îndreptându-se spre masa ocupată de generosul poliţist. Cel puţin asta era opinia lui…

— Fericit să vă revăd, dragă prietene, spuse, întinzându-i o mână încărcată de inele cu figurine erotice. Apoi luă un scaun şi se aşeză fără niciun moft în faţa ofiţerului. Ruiz avea o părere proastă despre personaj, dar nu lăsa niciodată să se vadă nimic, dimpotrivă. Acesta era vanitos, pretenţios şi nu

prea inteligent, dar avea relaţii în

tot oraşul şi nu refuza niciodată să ofere informaţii. În schimbul închiderii ochilor faţă de micul lui negoţ.

— Salut, artistule! i se adresă Ruiz. Îţi comand o „fetiţă”? îl întrebă el, arătându-i carafa de vin.

— O „fetiţă” mai dolofană, da! aprobă Mazolla.

Schimbară câteva banalităţi până când carafa fu pusă de chelner pe masă. Ruiz îl lăsă pe Mazolla să soarbă două pahare de vin, apoi, apreciind că pierduse destul timp, atacă direct:

— Îţi mai aminteşti de atelierul lui Oscar?

— Atelierul lui Oscar? Da, desigur. Am trudit pentru el trei ani.

Spune „am trudit pentru el”, când în fond Oscar l-a învăţat totul, gândi Ruiz, care continuă:

— Lucruri ca acestea – îi arătă inelele – făceaţi adesea?

— Dacă se făceau adesea? Nu rar, desigur!

— Nu făceaţi decât „peştişori”, îmi imaginez?

— Oh, nu! Erau şi figurile zodiacului, cupluri de cocote, de treizeci de centimetri, „glume apetisante”, de douăzeci de centimetri! adăugă el râzând.

— Unde le vindea Oscar?

— Le vindea? Nu, nu le vindea.

— Dar ce făcea cu ele?

— Nu făcea nimic, noi făceam treaba asta, fără ştirea lui.

— Ah, bun! se miră Ruiz. Dar toată producţia asta, unde mergea?

— Unele se păstrau, altele se făceau cadou prietenilor, explică Mazolla servind al treilea pahar de vin.

— Nimeni din atelier nu s-a gândit niciodată să facă comerţ cu aşa ceva? întrebă Ruiz necăjit.

— Să faci comerţ?… Oh! asta ar fi fost lipsit de fineţe, răspunse Mazolla, făcând nazuri… Dar, totuşi… Da… Era

câte unul… O/ată foarte dotată… Rigoberta… spuse visător.
— Ea le vindea? Cui? Unde?
— Nu le vindea, spuse Mazolla, care devenise reticent.
— Dar mi-ai zis contrariul, îi replică Ruiz.
— Contrariul? Eu? Nu…
— Încetează cu prostiile. Am nevoie să ştiu CINE cumpăra, fata nu mă interesează, sublinie Ruiz.
— E adevărat? Ea nu vă interesează?
— Nu. Ai cuvântul meu. Atunci, cine este?
— Rigoberta Kelly, o americancă. S-a încurcat cu un câine corcit cu numele Frederico, unul bun de nimic, dar cu simţulcomerţului…
— Da? Şi el vinde produsele Rigobertei?
— Exact! răspunse Mazolla furios.
— Da… Rentează, zise Mazolla amar.
Goli carafa de vin şi reluă plin de speranţă:
— Dacă el ar avea încurcături, n-aş muri de griji…
— Am înţeles, zise Ruiz. Dă-mi adresa lui şi-ţi promit că o să aibă.
— Caile Poţato 57, etajul 3! spuse Mazolla dintr-o răsuflare..

12

Scara era neagră, iar treptele, acoperite cu un covor grena, erau de o curăţenie exemplară. Pe palierul etajului trei, un hombre negro de lemn ţinea în mână o torţă incandescentă. Erau două uşi vizavi de cea a Rigobertei Kelly, acoperită de un lac mov, strălucitor. Am apăsat scurt de două ori pe sonerie şi am aşteptat răbdător. O placă de alamă, nu mai mare decât o carte de vizită şi lucrată ca un

obiect modern, anunţa profesia: Rigoberta Kelly, sculptor.
Uşa se deschise fără să fi auzit cea mai mică mişcare în apartament. Ce se vedea în primul rând la femeie erau ochii: pătrunzători şi de culoare verde, împrejmuiţi de gene lungi pe

care le pictase cu migală în negru. Părul castaniu-auriu îi cădea pe umeri în bucle şi încadra o faţă ovală puţin cam mare. Gura era bine desenată, iar nasul uşor cârn îi dădea un aer tineresc.

— Domnişoara Kelly? am întrebat-o zâmbind.

— Eu însămi, mi-a răspuns ea, cu un plăcut accent american.

— Scuzaţi-mă, că vă deranjez i-am spus curtenitor, prezentându-mi legitimaţia de poliţist.

— După cum, sper, aţi observat, numele meu este Gregorio Ruiz şi aş dori să avem o scurtă convorbire.

Faţa ei arăta cea mai deplină surpriză când mă întrebă:

— E oficial?

— Nu chiar. Sunteţi liberă să refuzaţi, domnişoară, i-am răspuns cu un surâs întrucâtva ameninţător.

— Urmaţi-mă, sunt în timpul lucrului şi trebuie să o fac repede, dar asta nu ne va împiedica să discutăm, îmi spuse tânăra.

Am pătruns în micul vestibul şi am urmat-o pe Rigoberta Kelly cu privirea uluită de ce vedeam. Nu purta ca vestimentaţie decât un furou de un roz pal, a, cărui cvasi-transparenţă lăsa să se ghicească o crupă ce dezvăluia proeminenţe din cele mai promiţătoare. La fiecare pas, pânza se lipea pe fese. Am traversat un salonaş cu pereţii văruiţi în alb şi încărcaţi cu picturi erotice, şi am pătruns într-un atelier de artist luminat a giorno, prin mari ferestre cu vitralii. La un metru de pământ, ş i î n picioare pe o planş a pe care o susţinea o pereche de schele de lemn, o tânără,

goală ca un pahar, fuma o ţigară. Rigoberta Kelly îmi arătă un fotoliu de piele:

— Aşezaţi-vă şi explicaţi-mi scopul vizitei voastre, spuse ea, punându-şi o pereche de mănuşi de cauciuc murdărite de ipsos.

Se îndreptă spre model şi îi puse mâna pe sâni. Urmărind-o am realizat că se pregătea să le facă un mulaj. De altfel, la

picioarele ei era un recipient din lemn plin cu o apă lăptoasă, un borcan cu vaselină şi o cutie cu laşii textile.

— Nu vreau să ne învârtim în jurul cozii, am prevenit-o, aş vrea să vorbim de Frederico

Rigoberta îşi trecu limba peste buzele roz şi mă întrebă:

— De ce?

— Mi-ar plăcea să trăncănesc cu el.

Rigoberta mângâie sânii fetei, cu palma deschisă, şi suflă peste ei. Am ridicat uimit sprâncenele, în timp ce tânăra aruncă chiştocul de ţigară şi se cambră uşor. Ea începu apoi să-i sărute sânii, care, în scurt timp, căpătară o formă mult mai interesantă, pentru a le face mulajul. Luă puţin ghips oarecum solidificat şi întări baza, apoi, fără a se întoarce, mă întrebă:

— Spuneţi-mi adevărul. Ce a făcut?

Fără a părăsi sânii pe care îi masa uşor, Rigoberta înmuia o fâşie cu ipsos în recipientul cu apă.

— Ştie nişte lucruri pe care aş vrea să le ştiu şi eu, nimic mai mult, i-am răspuns sincer.

Aşezat cum eram, vedeam foarte bine profilul somptuos al tinerei, pe care lumina zilei pătrunzând în valuri îl trasa prin furou.

Ea înfăşură cu grijă fişia textilă în jurul sânilor şi reluă: -

— S-ar putea să ş tiu mai exact despre ce este vorba?

— De ce nu, i-am zis, simţind că nu pot fi de lemn.

— Atunci spuneţi-mi ce vreţi să aflaţi…

— Aş vrea o listă a clienţilor prietenului dumneavoastră.

Rigoberta Kelly se aplecă din nou spre sâni şi suflă peste ei. Am văzut atunci pe tânăra model tresărind de plăcere, în vreme ce Rigoberta îi săruta şi-i mângâia cu ritmicitate.

— De care listă ori de care clienţi vreţi să vă vorbesc?

— Fabricaţi sculpturi erotice şi nu numai, iar Frederico şi-a alcătuit o clientelă căreia îi vinde operele dumneavoastră. Vreau să ştiu cui i-a vândut asta, i-am spus, scoţând din buzunarul hainei cheia sol, contorsionată ca o femeie

cuprinsă de plăceri.

M-am apropiat de tânără şi i-am pus obiectul sub nas. Ea examină cheia câteva secunde şi avu un scurt surâs:

— Glumiţi, astea ies într-adevăr din atelierul meu, dar am vândut zeci. Cum vreţi să ştiu numele cumpărătorului? Sunt toate la fel. Modelul urmărea dialogul cu un aer interesat. Rigoberta se întoarse şi înmuie o nouă faşă în apă.

— Domnişoară Rigoberta, i-am zis atunci ceva mai dur, aveţi notate numele undeva? Arătaţi-mi-le!

— Dacă aş avea o listă a numelor, zise ea storcând faşa, şi dacă le-aţi amesteca în anchetă, aş fi ruinată, numai bună să merg să păzesc vacile în Patagonia, sau să vând scrumiere pe autostradă… adăugă ea înfăşurând fâşia în jurul sânilor tinerei.

— Nu-i chiar aşa, i-am întors-o, eu nu caut decât UN NUME, şi nimeni altcineva nu va fi citat în afacere, vă dau cuvântul meu.

— Pot să ştiu de ce vă interesează atât acest nume?

61

— O să vă spun, domnişoară Kelly… Pentru. Că această persoană a participat la două omoruri, am lăsat să cadă ghilotina.

Tânăra artistă se întoarse spre mine împietrită, cu obrajiialbi.

— Frederico nu este amestecat în asta? articulă ea penibil.

— Nu. Vă e suficient ca argument. Dacă nu, o să vă chem, pe dumneavoastră şi pe prietenul Frederico, să faceţi un drum la poliţie…

— Merg să caut lista, îmi spuse repede, după ce mă privi gânditoare câteva secunde; apoi îmi întoarse spatele şi se îndreptă spre salon.

Mi-am aprins, rămânând pe gânduri, o ţigară. Această fată era puţin doritoare să-şi sacrifice confortul.

Reveni curând cu un carneţel de marochin negru pe care mi-l întinse. Numele lui Sarmiento figura în lista de cumpărători ai lui Frederico, cu un adaos, un număr de cod.

Am subliniat numărul din paranteză şi am întrebat-o pe Rigoberta:

— Ce e asta?

— Un număr bancar.

— Şi adresa unde este?

— La sfârşitul repertoarului.

Manuel Sarimento locuia la nr. 114 bis, pe Avenida Saenza Pena. Am înregistrat adresa şi numărul de cod în memorie, apoi i-am dat înapoi carnetul tinerei femei.

— Nu vorbiţi nimănui de vizită, nici chiar prietenului dumneavoastră Frederico. Dacă vreţi să nu aveţi neplăceri bineînţeles…

— Nu voi spune nimic, m-a asigurat tânăra.

13

Frederico îşi făcea o cafea când se sună la uşa lui. Abia se sculase ş i nu era î mbrăcat decât cu un halat de cameră; era un bărbat robust care putea să aibă treizeci de ani. Merse la uşă târşâindu-şi papucii şi scoase o exclamaţie de surpriză plăcută când o deschise:

— Tu?! Ce vânt te aduce?

O tânără brunetă intră în vestibul; un surâs îi lumina faţa cu trăsături regulate; puse mâinile pe umerii lui Frederico şi-i răspunse cu o voce blândă:

— Mi-era dor să te văd, eşti mulţumit?

— Vino, răspunse Frederico ocolind întrebarea, tocmai făceam cafeaua, vrei să iei o ceaşcă cu mine?

— Cu plăcere! răspunse tânăra urmându-l pe Frederico în bucătărie. Se aşezară pe scăunele şi Frederico, turnând cafeaua în ceşti de porţelan, întrebă:

— De unde vii?

— Vin de la Rigoberta, mi-a făcut un mulaj al sânilor.

— Faimoşii tăi sâni!… Nu i-a fost greu? întrebă Frederico ironic.

— Nu i-a fi fost deloc, dacă erai şi tu acolo, răspunse fata puţin răutăcioasă. Însă trebuie să recunosc, ştie să mângâie,

ca nimeni altcineva.

Bău o înghiţitură de cafea şi adăugă:

— A avut o vizită…

— Fără glumă? zise Frederico cu o voce liniştită, obişnuit cu scenele de gelozie ale prietenii sale, în care aceasta îşi vărsa tot veninul.

— Nu vreau să lungesc vorba, mai adăugă ea, era un copoi.

— Cine? interveni Frederico şi mâna în care ţinea ceaşca începu să-i tremure.

— Ai înţeles bine, un poliţai, un sticlete a venit la Rigoberta.

— Ce vroia? întrebă Frederico lăsând ceaşca din mână.

— Mai întâi, am înţeles, vroia să vorbească cu tine. Apoi i-a arătat Rigobertei o mică cheie, spuse fata, parcă aşteptând efectul veştii.

— Cum?! Nu înţeleg…

— Vroia ca ea să-i arate lista clienţilor, a celor ce au primit obiectele fabricate de Rigoberta în mai multe exemplare…

— Ce i-a răspuns?

— La început a refuzat. Dar când i-a zis că tipul pe care-l căuta era complice în două omoruri, a cedat. I-a dat un carneţel negru, el l-a consultat şi a plecat.

Frederico înghiţi ultima picătură de cafea şi aprinse o ţigară. Cu privirea pierdută în gol, clătina încet capul.

— E grav? întrebă tânăra. Poţi avea necazuri?

— Deloc, răspunse Frederico, fixându-şi cu privirea prietena. Nu mă interesează…

— Cu atât mai bine. Mă temeam ca nu cumva această curviştină, să-ţi provoace încurcături.

— Vezi, zise Frederico, ridicându-se aveam dreptate când îţi recomandam să nu-mi pronunţi niciodată numele în faţarigobertei.

Se apropie de tânără şi îşi’dezlegă cordonul de la halat. Fata îi dădu în lături poalele halatului şi mâna îi alunecă pe pulpele amantului.

— Dacă ar fi ştiut că noi ne cunoaştem, continuă

Frederico, îmbrăţişând-o, niciodată n-aş fi fost la curent cu povestea asta…

— Ai întotdeauna dreptate, dragul meu, răspunse tânăra mângâind cu limba buzele partenerului.

14

În taxiul care o conducea la domiciliul Aidei Katz, Clorinda se gândea la tânăra femeie pe care o cunoscuse cu doisprezece ani în urmă. Aida iubea rujul abundent, maşinile cu motor puternic şi păsările mici. Adora icrele negre, salatele de fructe şi camembertul. Gusturile ei, pe cât de eclectice, pe atât de rafinate, trebuiau, inevitabil, să o conducă la furtişag. Prologul acestei cariere lucrative era să o coste viaţa. O viaţă scurtă, pentru că era în vremea aceea minoră. Un înger poliţist a apărut şi a salvat-o din ghearele răilor susţinători. Îngerul roşcat se numea Clorinda Viera şi era una dintre cele mai bune elemente ale brigăzii pentru minori. Anii au făcut totuşi din Aida o hetairă cu mijloace materiale considerabile, iar din Clorinda un strălucit ofiţer de poliţie într-o brigadă specială.

Clorinda şi-a păstrat relaţiile cu tânăra şi o folosea, după ce a fost integrată în comandoul special, ca pe un informator important. Cu relaţiile pe care le avea în lumea maniacilor sexuali şi a amatorilor de plăceri interzise, Aida trebuia să fie consultată cu prioritate pentru afacerea Sarmiento.

Taxiul o lăsă în Avenida Mainue şi după ce urcă două etaje, Clorinda sună la uşa marelui apartament pe care Aida îl cumpărase de curând. Locuinţa răspândea miros de ceară de parchet şi peste tot plutea luxul. Un

servitor, mărunt şi stilat, deschise uşa grea cu precauţie; o rază de satisfacţie îi lumină faţa când o recunoscu pe femeie.

Se înclină până la podea înainte de a se da în lături, lăsând-o să intre pe Clorinda.

— Bună ziua, doamnă, îi zise.

Şi era o manifestare de debordantă afecţiune.

— Domnişoara Aida este acasă? îl întrebă Clorinda, strângându-i mana.

— Domnişoara e în baie, doamnă. Merg s-o anunţ că aţisosit.

— Mulţumesc, răspunse Clorinda, aşezându-se pe una din celg două canapele ce mobilau marele salon.

În timp ce micul servitor străbătea coridorul, pentru a anunţa sosirea Clorindei Viera, aceasta îşi plimbă privirea orin încăpere. Aida făcuse încă o nebunie – ori se însărcinase să o facă – ceea ce era în obiceiul ei… Era vorba, de data asta, de un scrin al cărui decor era de o remarcabilă fineţe. „A plătit pentru această autentică operă de artă o mică avere”, îşi zise Clorinda, care se ridicase şi făcuse câţiva paşi pentru a examina mobila. Mângâia butonii de fildeş 3î sertăraşelor, le deschidea unul după altul şi admira precizia cu care ebeniştii lucraseră lemnul.

— Totdeauna gata de a scotoci, poliţist şiret! exclamă o voce răguşită şi plină de senzualitate.

Clorinda se întoarse cu zâmbetul pe buze. Aida Katz intrase în salon cu un mers de adevărat sultan. Faţa ei răspândind prospeţime şi un soi de şarm sălbatic îi dădea o tot mai strălucitoare frumuseţe, ca şi cum anii s-ar fi însărcinat să reevalueze această floare carnivoră uimind întreaga lume. N-avea ca veşmânt decât un capot de mătase brodat cu fire de aur, care-i înfăşură gâtul delicios şi i se prelingea pe coapse.

— Curiozitatea femeilor este recunoscută, zise

Clorinda. Imaginează-ţi, deci, puţin, cum sunt femeile-poliţist!

Râseră din toată inima şi-şi aplicară sărutări sonore pe obraji.

— Cum de eşti mereu atât de frumoasă, draga mea

Clorinda, spuse Aida cercetând-o pe poliţistă. Vino urgent să mă vezi, în ziua când vei fi sătulă până în gât să mai fii funcţionară! Voi face din tine una din femeile cele mai dorite ale Buenos Aires-ului.

— Ştii cum se cheamă asta? replică Clorinda, ameninţând-o cu degetul: „Incitare la depravare!” şi se pedepseşte sever!

— Vreau să sufăr o pedeapsă, dacă vei fi tu care mi-o vei da-o! răspunse Aida, râzând.

— Nu-mi prea plac aceste vorbe cu subânţelesuri necuviincioase…

— Opreşte-te un pic să înţepi, domnişoară ofiţer de poliţie, sau mă sui pe masă să fac dansul buricului, şi chiar goală!

— Lasă! Nu am venit pentru asta! Observ că începi să ai nu puţine lucruri frumoase. Spune-mi: le cumperi pentru a-ţi satisface o plăcere sau pentru a le specula?

— Şi pentru una şi pentru alta… Nu sunt nici pe de-a-ntregul colecţionară, nici cu adevărat speculantă. Dar de ce mă întrebi? Te ocupi de o afacere cu opere de artă?

— Nu chiar, nu-i domeniul meu. Am venit să te văd, fiindcă m-am gândit că poţi să-mi dai câteva informaţii asupra unui anume Manuel Sarmiento.

Clorinda prevăzuse corect. La rostirea numelui lui Sarmiento, Aida avu o uşoară tresărire.

— Ce te face să crezi că eu îl cunosc pe tipul ăsta? întrebă Aida.

— Tu eşti la curent cu tot – sau aproape cu tot – ce se

întâmplă noaptea în materie de case de randez-vous, partide erotice şi alte mici extravaganţe, iar Sarmiento înoată în aceste ape…

— Poate face parte din cei pe care nu-i cunosc, spuse Aida, evitând privirea Clorindei.

— Poate, Aida, poate… zise Clorinda cu o voce rece, poate ar trebui să-ţi împrospătezi memoria! De ce te temi?

— Nu mă tem, deşi Sarmiento este un borfaş periculos şi plin de relaţii.

— Care e specialitatea lui?
— Organizează meciuri de catch feminin.
— Cum l-ai cunoscut?
— M-am culcat cu el.
— Nu eşti scârbită de asemenea ţipi?
— Oh! Da! Dar e un client, nimic mai mult.
— Îl vezi des?
— Regulat, adică o dată pe lună.
— Dacă ştii că e periculos şi plin de relaţii, nu este un client obişnuit pentru tine?
— Ştii că asta seamănă cu un interogatoriu de poliţie?
— Scuză-mă că insist, Aida, dar e implicat într-o afacere cu doi morţi, dintre care unul e poliţist…
Aida îşi rotunji buzele şi lăsă să-i scape un fluierat:
— Deci asta-i! E gentil din partea ta să-mi ceri amănunte despre Sarmiento! Doreşti să mă vezi rece, pe cuvântul meu!
— Nu, Aida… zise Clorinda, care nu-şi putu reţine un surâs. Tu mi-ai făcut servicii luminându-mi bila, şi ai rămas mereu vie. Ştii până unde poţi să-mi faci confidenţe. Cu mine niciodată nu vei cădea.
— Tu o spui! Dar dacă mă vor arunca de la fereastră ai mai putea-o spune?
— Credeam că nu te temi de Sarmiento.

— Nu mă tem de nimeni, nici chiar de tine, poliţist viclean în fustă piisată! Vrei să bem un păhăruţ de porto?
— Nu port fustă piisată, dar vreau un porto!
În mişcarea făcută să se ridice, Aida îşi dezveli o coapsă curbată perfect şi bronzată de un soare blând, comandat special pentru privilegiaţi. Îşi strânse halatul fără grabă şi aruncă un surâs fermecător CÂorindei.
— Vreau să-ţi fiu de folos şi-ţi voi spune tot ce ştiu despre Sarmiento, mai adăugă, îndreptându-se spre bar.
Luă o carafă de cristal cizelată mărunt, pe care o puse, cu două pahare, pe o tăviţă bogat ornamentată. După ce umplu paharele, puse tăviţa pe un secreter şi-i întinse CÂorindei un

pahar.

— Sarmiento se ocupă de prostituţie şi droguri de zece ani; are un hotel de întâlniri în Avenida Defense, un Instititut de înfrumuseţare şi masaj la Gara Montevideo şi un studio de modele pentru pictură şi foto, lângă Teatrul Colon. Când spun „are” nu e în întregime adevărat. În realitate, este acţionar la aceste afaceri, constituite în societăţi.

Aida Katz bău o înghiţitură de porto şi continuă:

— Studioul de modele, pe lângă o adevărată activitate fotografică şi de pictură, slujeşte şi la recrutarea de prostituate care sunt dirijate spre ţările arabe petroliere. Cum fişierul e bine garnisit, pot veni şi pot să-şi procure marfa pentru petrecerile lor mondene şi partidele lor rafinate. Iar tariful. Îţi închipui, e ridicat.

— Le unde ştii ca Sarmiento se ocupă şi de droguri? Ai dovezi?

— N-am nicio dovadă, oamenii ca el nu sunt imbecili să lase urme. Dar am puternice presupuneri. În cursul unei petreceri mai particulare. Sarmiento a oferit puţin praf alb la trei fete, între care eram şi eu. Nu am luat, nu sunt nebună.

69

Ştiu însă din sursă sigură că el cunoaşte adresele a cel puţin trei traficanţi de cocaină. Acum două luni m-am culcat cu un căpitan de vapor, care a trecut pe la Institutul de înfrumuseţare şi masaj de câteva ori. Am înţeles că nu era pentru fete, ci pentru o întâlnire pe care Sarmiento a decomandat-o în ultimul moment.

— Ar putea fi o pistă interesantă… şopti Clorinda. Întinse paharul pe care îl golise şi întrebă:

— Sunt multe fete care muncesc în Institutul de înfrumuseţare şi masaj?

— Vreo zece, şi nu sunt urâte, poţi să mă crezi!

— Ar putea să fie o acoperire?

— Sunt sigură. Nu masează decât bărbaţi, au cabine de relaxare confortabile, şi apoi, nu dintr-un salariu de laborante şi-ar fi putut cumpăra maşinile pe care le au.

— E totuşi rar să rezişti cu o combinaţie atât de expusă… gândi Clorinda cu voce tare.

— Are legături cu oameni din înalte sfere, cred că are mijloace de a-şi cumpăra propria linişte în schimbul căreia el le oferă bune servicii, răspunse Aida, umplând din nou paharul prietenei ei.

— Toate acestea sunt teribil de interesante, constată Clorinda după ce mai bău o gură din excelentul porto.

— E tot ce pot să-ţi spun despre Sarmiento, frumoasa mea.

— E deja destul de mult, Aida. Îţi mulţumesc de o mie de ori.

— Sunt una dintre cele mai bune informatoare ale tale, nu? întrebă Aida cu un glas trist.

— Ştii bine că eşti mai mult decât un infoi nator.

Aida era îndrăgostită. Îndrăgostită de „poliţistul ei în fustă”.

Clorinda îşi dăduse seama de asta cu multă jenă şi

un sentiment de culpabilitate foarte ascuţit. Ea o smulsese de la moartea la care o condamnase o filieră ce nu-i lăsa nicio şansă şi recunoştinţa da la început a Aidei se transformase în tandreţe, iar tandreţea în iubire imposibilă. Aida iubea femeile frumoase şi ştia că, spre nefericirea ei, nu se va putea apropia vreodată de Clorinda. De aceea, această femeie superbă găsea situaţia imposibilă, excitată la nebunie şi disperată în acelaşi timp.

— E adevărat că pentru tine mai sunt şi altceva, Clorinda? întrebă ea cu o voce de fetiţă.

— Eşti încă o fetiţă, fetiţa pe care o ştiu eu, spuse Clorinda amuzată, eşti gata să mă înduioşezi. Trebuie să plec, zise ridicându-se, datoria mă cheamă…

— Rămâi, te invit la cină…

— Nu se poate, Aida, am mult de lucru. O vom face-o într-o ziA îţi mulţumesc, totuşi.

— Îmi promiţi să-mi telefonezi în curând, ca să cinăm împreună? întrebă Aida, conducându-şi prietena spre uşă:

— Promit! o asigură Clorinda Viera.

15

— Bună treabă copii! anunţă inspectorul-şef Fernando Meza cu satisfacţie. Toţi membrii comandoului special erau reuniţi în biroul de la Central Policia, pentru prima concluzie asupra afacerii Varona.

Cu coatele sprijinite de birou şi mâinile împreunate, Meza îl arătă pe Faustino Jimenez cu bărbia:

— Tu te vei ocupa de ucigaşul de la spital.

71

— Mulţumesc, patroane, nu mă aşteptam lă o asemenea afacere, făcu Fanstino grav.

— E normal, trebuie să dăm de lucru la toată lumea, zise Meza pe acelaşi ton. Aţi găsit clemente foarte interesante asupra lui Sarmiento, coritinuă, şi acum trebuie exploatate. Pentru început, Ruiz va face turul afacerii Sarmiento: salonul de coafură, hotelul şi studioul…

— …de foto-modele, îi suflă Gregorio Ruiz.

— Thanks! îi mulţumi, ironic, Meza! Clorinda cu mine ne vom ocupa de Sarmiento din seara asta şi îl vom lua în filaj. Apoi, dus de gânduri: oare pentru ce Varona, care era un vagabond de mâna a doua, a fost asasinat?

— Pentru că omul căruia i s-a tăiat limba a fost prea vorbăreţ? riscă Clorinda.

— Seva vedea…

— Poate că, omorând un motociciist, devenea foarte periculos pentru câţiva, de a-l lăsa în viaţă, spuse Faustino, preocupat de viitorul lui comportament în faţa judecătoru I u i

— Ce vrei să spui? întrebă Clorinda.

— După o asemenea crimă, risca pedeapsa maximă. \: fi putut foarte bine să cumpere clemenţa judecătorilor pe informaţiiimportante, nu?

— Ai dreptate, micuţule, zise Meza. E un aranjament foarte la modă în epoca noastră.

— Dovada: ne-o va da-o Sarmiento, adăugă Ruiz.

— L-am văzut pe Jose Reyes şi am făcut o mică anchetă,

spuse Meza.

De la poliţistul motociciist, care şi-a avertizat colegii de moartea coechipierului, băieţii de la circulaţi;, cei de la Laborator şi de la Criminalistică, toţi erau, din s. Trt, zeci de persoane, la curent cu arestarea lui Varona. E imposibil de a-i circumscrie, fiindcă ştirea s-a întins foarte mult. La doar câteva ore – patru sau anei – după transferul lui Varona de la

un etaj la altul, acesta a fost strangulat de un ucigaş.

— Sarmiento este suspectul comandatar numărul 1, afirmă Faustino, şi el a trebuit să fie avertizat de arestarea lui Varona, în timp ce eram în acea casă particulară…

— E foarte posibil, zise Ruiz, dar am impresia că Sarmiento e copacul care ascunde pădurea…

— Apropo, Faustino, nu ai făcut guturai în pădure? întrebă Clorinda cu maliţiozitate.

— Puteţi să vă stricaţi de râs, am adus, totuşi, o probă materială dintre cele mai interesante, răspunse Faustino, poate chiar… cheia.

— S-a terminat recreaţia? îi întrerupse Meza.

— Ei, mai glumim şi noi, şefule, spuse Ruiz. Adevărat, este un amănunt care mă deranjează în raporturile care puteau să fie între răposatul Varona şi Sarmiento.

— Care? întrebă Meza.

— Acela că Varona era un proxenet banal care aranja violuri organizate şi mici combinaţii murdare de genul ăsta, în timp ce Sarmiento e un peşte gras suspectat de a aparţine unei reţele internaţionale de traficanţi de droguri, ş i nu numai, ca ş i unei reţele de spălare a banilor murdari. Cum a ajuns un tip de anvergura lui Sarmiento să fie nevoit să suprime o zdreanţă ca Varona? Probabil pentru că cel din urmă punea în pericol lucruri foarte importante. Dar otrepele în general nu sunt deţinătoare de secrete. Atunci?

— Dacă juana Rocha era o pradă pentru Sarmiento, şi dacă Varona a comis o prostie, atunci se justifică, zise Faustino.

— Juana Rocha, o pradă? Niciodată! replică Ruiz. Nu e genul de femeie pe care asemenea oameni le recrutează, e mult prea cinstită.

— Se pot naşte, totuşi, întrebări în legătură cu

raporturile lor de-a lungul orelor, spuse Meza, ne lipsesc încă datele pentru a putea construi ceva solid.

— Sarmiento trebuie să facă dese incursiujni în lupanare şi casele unde au loc partuze, spuse Faustino, iar noi avem şansa de a deţine cheia cromată… Asta ne oferă uneleposibilităţi, nu?

— Acest gen de case nu au totuşi aerul atât de închis – se miră Clorinda.

— Aşa e, pentru cele mai multe, dar sunt unele unde lucrurile ce se petrec sunt atât de mizerabile, că oamenii care le organizează îşi iau precauţiunile lor. Aceste locuri sunt ermetic închise, mai adăugă inspectorul-şef Meza. Orice-ar fi, avem acum baze bune pentru a ne continua ancheta. La treabă, copii!

Manuel Sarmiento locuia la 114, pe Avenida 9 Iulie, unde trăia ca un om cinstit, neavând de ce se teme de poliţie, fără a ascunde ceva. Asta probează cât de mult se simte de neatins, îşi spuse Meza.

Soarele cobora lent şi un vânticel însoţea asfinţitul. La volanul Austin-ului său, inspectorul-şef Meza mânca un sandviş cu brânză de lama, nescăpând din vedere intrarea de la numărul 114. Clorinda ciugulea o tartă cu struguri, pe care o uda din când în când cu Coca-cola, o băutură gustoasă sosită de curând în Argentina.

Sarmiento era acasă şi probabil lua o cină foarte modestă, cu câteva mici prepeliţe în aspic şi o porţie de ficat de gâscă, udate cu un vin de soi din anii ’40.

— Credeţi că o să mai iasă în seara asta, şefule? întrebă Clorinda.

— Sarmiento e tot ce vrei, în afară de un casnic. Am avut noroc că l-am găsit acasă fără a aştepta toată noaptea ca să

binevoiască să se întoarcă. Dacă vom face două-trei

ore de planton, cred că va fi maximum, răspunse Meza, consultându-şi ceasul de mână.

— Iată câteva cuvinte reconfortante! exclamă Clorinda, lăsând să cadă cutia goală de Coca pe rigolă.

Meza avea intuiţii exacte, la 21 şi 10 minute, Manuel Sarmiento ieşi din imobil şi închise poarta masivă cu grilaj de fier. Se îndreptă grăbit spre un Buick scânteind de curăţenie, deschise portiera şoferului şi se aşeză la volan.

— A plecat, zise Meza printre dinţi, în timp ce pornea motorul maşinii sale.

— Faustino nu ne-a vorbit de o cabrioletă? observă Clorinda.

— Cabrioleta este probabil pentru a se juca. Buick-ul pentru a face impresie.

Maşina lui Sarmiento se îndrepta spre Piaza de Mayo şi Meza, prost orientat, execută o semiântoarcere, când Clorinda îi puse mâna pe braţ şi rosti:

— Aşteptaţi o secundă, şefule!

— Ce se întâmplă?

— Priviţi maşina neagră ce se apropie de cea a lui Sarmiento.

— Cadillac-ul?

— Da. Tipul de la volan a ieşit şi el de la 114.

— Am înţeles, spuse Meza. Este îngerul lui păzitor.

— Am impresia că da.

De fapt, Cadillac-ul negru, la bordul căruia se instalase un om înalt, se angajă în urmărirea Buick-ului lui Sarmiento. Tehnicienii poliţiei îi învăţau această combinaţie pe elevii lor, în primul an de studii; când se începea filajul unui răufăcător, trebuia întotdeauna verificat ca el să nu fie urmat de un complice, însărcinat să-l apere de un eventual filaj… Era ce se întâmpla acum cu Sarmiento.

— Clorinda… şopti Fernando Meza, care rula acum la

aproximativ 60 de metri de Cadillac.

— Da, şefule?

— Trebuie neapărat să luăm o fotografie tipului care conduce Cadillac-ul. Ai tot ce frebuie pe scaunul din spate. Aparatul e încărcat. Fă o poză de la distanţă, când îl vei avea în vizor. Ia cu diafragma la maximum!

— Contaţi pe minei

Circulaţia era cursivă şi ajunseră în Piaza de Mayo. Cele trei maşini, păstrând aceeaşi distanţă, porniră pe Avenida Rivadavia. Clorinda se înarmase cu ’Leica S’! şi lăsase în jos geamul portierei. Îşi fixă privirea prin vizorul aparatului şi…

— Îl am în obiectiv! exclamă satisfăcută. Ca în plină zi!

— Cum vom ajunge în locul unde ei se întâlnesc, veţi trece prin faţa omului de la volanul Cadillac-ului, şi eu voi… mitralia!

În loc de răspuns, Meza scoase un mormăit şi acceleră pentru a păstra distanţa ideală, deoarece un taxi, încercând să câştige câţiva metri, voise să se strecoare între Cadillac şi el.

Prin Avenida Rivadavia se ajungea la Gara Mendoza, unde trotuarele şi braseriile vierrauiau de lume Luminile se aprinseseră ş i reclamele defilau cu litere luminoase pe faţadele blocurilor. Meza redusese distanţa dintre cele două maşini şi aprinsese o ţigară cu bricheta de bord.

Manuel Sarmiento parcă maşina în colţul străzii Amsterdam cu strada Roma, după ce făcu de două ori turul grupului de case; maşina de urmărire urcase pe trotuarul din faţă şi, în apropiere, rămăsese loc cel mult să parcheze un cărucior de copil. Cu aparatul foto în jurul gatului, şi mâna pe mânerul portierei, Clorinda întoarse faţa ei fermecătoare spre Meza:

— Încercaţi să găsiţi un loc, şefule! Eu mă ocup de ei

şi vă aştept.

— Bine. Nu-i pierde din vedere!

„Sarmiento poartă un costum din lână englezească şi

seamănă mai mult cu un manager de săli de catch, decât cu un funcţionar la I.T.T.”, îşi zise Clorinda, supraveghind mişcările gangsterului. Puse piciorul pe pământ cu micuţul aparat de fotografiat în mâna, la treizeci de metri de el şi îl duse spre umăr când bărbatul din Cadillac traversa strada. Era înalt şi chel, cu un nas lung ca o noapte de insomnie. Clorinda luă o jumătate de duzină de imagini în rafale, trei din faţă, trei din profil. La o sută de metri de ea, Meza venea grăbindu-se. Ea merse liniştită până în apropierea porţii prin care cei doi bărbaţi se pregăteau să intre, îi văzu apoi traversând o curte luminată de felinare ca de birje, în care vreo douăzeci, treizeci de persoane conversau şi fumau; „un cocktail?”, se întrebă Clorinda, care observase că toate femeile prezente erau mai mult ori mai puţin spre treizeci.

Ai reuşit? întrebă Meza, care sosise răsuflând din greu.

— Fără probleme: din faţă şi din profil. Aţi văzut această recepţie, şefule? Mergem şi noi?

Meza avu un surâs indulgent.

— Nu m-aş mira ca asta să fie chiar o recepţie, cum zici! Ia; mi braţul şi să mergem, spuse Meza.

În curte, două mese acoperite cu feţe din damasc alb ofereau o mulţime de sandvişuri şi o jumătate de duzină de băuturi diferite. Fără a se întreba dacă vor fi admişi şi fără a-şi pune problema că vor fi daţi afară cu lovituri de picioare în spate, Fernando Meza şi colaboratoarea lui se apucară să înghită specialităţile de somon şi tartinele cu afine, pe care se forţau să le facă ingurgitabile cu ajutorul cupelor de şampanie. Această frenezie a consumului nu-i făcea să-l uite pe Sarmiento, pe care-l observaseră la un

moment dat dispărând cu acolitul lui, înăuntrul clădirii.

În jurul lor cuplurile se studiau excitate, şi o tânără femeie, mulată într-un fel de furou verde, se apropie de ei.

— Bună seara, aţi venit deja?

— Încă nu, răspunse Clorinda, privind-o ironic.

— Mergeţi să vedeţi, e o nebunie! Eu mă numesc Cimpy,

mai zise ea fără noimă. Şi voi?

— Clorinda.

— Nu te cred!

— Sunteţi totdeauna atât de nostimă? întrebă rece Clorinda.

— Nu există decât un loc unde sunt cu adevărat nostimă… spuse tânăra, cu un aer visător. În pat!

— Fără glume, spuse Clorinda, sunteţi într-adevăr o somnoroasă?

— Deloc, spuse cealaltă cu un surâs. O pupăcioasă, da! Sper că nu vă şochez?

Francheţea dumneavoastră e un regal, domnişoară!…

Spuneţi-mi Cimpy; domnul e prietenul dumneavoastră? întrebă, arătându-l pe inspectorul-şef.

— E fiul meu. Avea şapte kilograme la naştere.

— Atât de mare?! Cât a trebuit să suferiţi!

Un clopot începu brusc să bată deasupra lor şi Cimpy începu s-o tragă pe Clorinda de mână:

— Haideţi! O să înceapă, veniţi să vă aşezaţi în faţă. Prezenţaţi-mă fiului vostru, ador băieţii mari…

— Fernando, băiatule, zise Clorinda pe neaşteptate. Vrei să spui bună ziua doamnei?

Cu un surâs enigmatic răsărit pe chip, inspectorul-şef Meza se execută, strângând mâna cu degetele încărcate de pietre preţioase.

— Ce mână puternică! exclamă aceasta. Asta vă face un

ticălos simpatic.

Clorinda schimbă o privire semnificativă cu Meza. Şeful devenise ţâfnos! îi plăcea să glumească pe seama altora, dar să se facă şi el, puţin, de râs, îi provoca urticarie… în fine, se intră în plină surpriză, adică se pătrunse la parterul imobilului, într-un culoar strâmt, la capătul căruia se afla o mică uşă blindată. Oamenii intrau în coridor pe rând, făcând o mică pauză de fiecare dată când se deschidea uşa blindată care nu rămânea deschisă decât timpul de trecere al

posesorului cheii. Inspectorul-şef Meza, care mergea alături de Cimpy, o văzu scoţând din poşetă o micuţă cheie cromată, care era replica celei pe care Faustino i-o încredinţase, înainte de a pleca. Şopti la urechea Clorindei:

— Asta e… Cred că vom intra, ca şi ceilalţi. Au aceeaşi cheie…

— Veţi intra după mine, merg să vă rezerv două locuri, spuse Cimpy, înainte de a porni pe coridor.

Când uşa se reînchise în urma tinerei femei, Meza şi Clorinda îşi ţinură răsuflarea. O răsucire pe jumătate şi uşa blindată alunecă fără zgomot.

Aveau în faţă o sală câm de o sută cincizeci de metri pătraţi, în centrul căreia era plasat un ring de catch, înconjurat de mai multe rânduri de scaune. La dreapta lor şi în rândul al treilea, Cimpy îşi agita mâna, făcându-le semn să se apropie.

— Să mergem! spuse Meza.

Se aşezară pe scaune, în vreme ce sala se umplea încet.

— Merci pentru locuri, spuse Clorinda femeii.

— Am făcut-o pentru că îmi plăceţi enorm… răspunse ea.

— Chiar aşa?

n

— Vreţi să vă arăt cât de mult?

— Nu credeţi că momentul e prost ales? întrebă Clorinda cu adresă.

La rândul lui, Meza nu-l pierdea din vedere pe Sarmiento şi apărătorul său, care circulau peste tot, strângând mâini sau rostind scurte urări de bun venit. Meza, cu ochii fixaţi pe omul care-l urma pe Sarmiento ca umbra lui, făcea eforturi neobişnuite pentru a da un nume acestei feţe osoase cu nasul lung, coroiat. Ceva îl deranja, dar n-ar fi putut spune ce, şi totuşi, acel ceva era important. Nu-l cunoştea, dar îl văzuse deja… Asta şi era! Descrierea infirmierei!…

16

Nu-mi venea să cred: infirmiera care-l întâlnise pe ucigaş în

pavilionul de urgenţă ai Spitalului Central făcuse o descriere care corespundea exact bărbatului pe care-l studiam acum cu atenţie. Agentul de poliţie, de pază la uşa lui Varona, de asemenea, îmi furnizase aceleaşi semnalmente. Stăteam, aşadar, cu criminalul în faţă şi nu puteam face nimic, pentru că intrasem, împreună cu Clorinda, la spectacol. Şi, într-adevăr, cu o spontaneitate care m-a surprins, într-o clipă începu să plouă cu aplauze, iar sala fu cufundată în întuneric, păstrându-se luminat doar ringul. Un bărbat îmbrăcat în bluză şi pantalon alb, cu mâna sprijinită pe unui din cei patru stâlpi ai ringului, surâdeaasistenţeiinvizibile:

— Bună seara, dragi prieteni! strigă omul. Sunt fericit să vă primesc din nou pentru o luptă care va fi pasionantă!

80

Aţi venit în număr mare şi vă mulţumesc. Noi ne străduim să dăm din ce în ce mai multă satisfacţie chiar şi dorinţelor celor mai pretenţioase… în seara aceasta, un mic animal care n-are valoare decât prin faptul că trupul lui poate să se ofere ca plăcere… va lupta împotriva cursorii trotuarelor din Buenos Aires, marea noastră metropolă. Pe scurt! Şansele sunt egale, şi lupta va fi loială, fiindcă: domnişoara cunoaşte catch-ul, şi cei trei bărbaţi care seamănă cu pubelele ambulante n-au practicat niciodată luptele! De o parte, deci, Miruna, şi de cealaltă cei trei muşchetari ai mizeriei. Dar s-a vorbit destul, spectacolul începe!

Începea, e drept, dar eu eram disperat că îl pierdusem din ochi pe asasin, iar a doua zi, când va trebui să-mi dau raportul în faţa brigăzii mele, toţi se vor strica de râs în faţa lipsei mele de profesionalism.

Din nou aplauzele subliniară sfârşitul speech-ului şi salutară apariţia unei tinere fete, cu părul tuns scurt şi î mbrăcată î ntr-un taior despre care s-ar fi putut zice că era agreabil. Fata era solidă şi brunetă, carnaţia ei de crin tăia maioul negru, şi coapsele ca amforele se unduiau la fiecare pas. Materialul suplu şi strălucitor al maioului se mula în adâncitura feselor şi făcea şi A mai vizibile două protuberanţe

cu rotunjimi lăptoase. În arc de cerc, cei trei oameni ai străzii înaintau cu braţele îndepărtate de corp, trunchiul gol şi acoperit de răni, obrazul umflat de băutură, murdari ca iov pe gunoiul lui. Cel mai în vârstă, ale cărui plete lungi şi lipite erau argintii, avea mâini mari şi pumni de măcelar de vite. Unghiile lungi şi ascuţite care-i împodobeau degetele aveau duritatea unor cleşti de animal de pradă, de care se servea pentru a sfârteca, pentru a smulge bucăţi cu o ferocitate pe care aparenţa bonomă nu te lăsa să o bănuieşti.

— Sunt cu adevărat mizerabili… – îmi şopti Clorinda,

strângându-se înfiorată lângă mine.

— O adevărată „Curte a Miracolelor”, i-am răspuns, cutremurându-mă.

Cel mai mic dintre cei trei oameni avea talia unui copil de zece ani, un tors mare şi acoperit de păr, o faţă de maimuţă, pe care gura buzată cu dinţii uriaşi şi asimetrici o făceau feroce. Al treilea se mişca şchiopătând pe picioarele subţiri, dar pielea palidă era întinsă pe braţele puternice cu muşchi hipertrofiaţi şi pe faţă îi ardeau două mici silexuri, ca o lumină asasină.

Cu spatele la corzi, sprijinindu-se în coate, Miruna lovi cu picioarele gâtul omuleţului care căzu pe spate, fără niciun strigăt. Omul cărunt se aruncă cu mâinile înainte, şi unghiile prinseră coapsa Mirunei, zgâriindu-i pielea fină, făcând să ţâşnească sângele care începu să curgă, ajungând până la glezna fetei. Miruna făcu doi paşi spre stânga şi îl lovi cu pumnii adunaţi pe bărbatul care se afla în dreapta ei…

Atins în frunte, acesta scoase un grohăit şi căzu în genunchi, la podea.

Pocitania îşi revenise din leşin şi apucă picioarele femeii care se deplasa spre centrul ringului. Spectacolul părea total, dar lângă mine se petrecea altul, la fel de tentant. Absorbită de lupta ce se desfăşura sub ochii noştri, Clorinda simţi o mână strecurându-i-se între coapse. Dându-şi seama dincotro venea pericolul, îşi strânse picioarele şi îşi întoarse capul spre

Cimpy, care o privea cu o lumină veselă în priviri şi cu vârful limbii roşii pe buze.

— Luaţi-vă mâna… îi şopti Clorinda, încercând – am simţit-o –, să-şi păstreze sângele rece, fiindcă mângâierea devenea mai precisă.

— Spune-mi că nu-ţi place… – zise Cimpy, ridicând

rochia Clorindei cu vreo zece centimetri.

Mâna Clorindei se lăsă atunci pe cea a tinerei şi o imobiliză ca o menghină de oţel.

— Abţine-te să faci aşa ceva, am oroare! îi porunci Clorinda printre dinţi.

Cimpy îşi privea mâna cu ochii măriţi de surpriză. O asemenea impertinenţă nu mai văzuse! Să-i refuze avansurile! Avea de a face cu o partidă puternică şi mâna care-i strângea pumnul trebuia să fie redutabilă în pletele unei femei. Înţelepciunea îi cerea să dea înapoi. Cu o voce suavă, Clorinda o mai întrebă:

— Vrei să mă laşi? Eu nu sunt o bomboană de ciocolată.

— Fie! Am crezut…

Clorinda îşi desfăcu degetele şi Cimpy îşi recuperă mâna. Masându-şi pumnul dureros, fata îşi apropie gura de urechea Clorindei:

— Dacă o să-mi dai şi iubirea cu aceeaşi forţă, vreau să mă las martirizată…

Cum spectacolul de lângă mine părea să fi luat sfârşit, mi-am întors privirea spre ring.

Cele trei epave care se agăţau de Miruna scoseseră deodată un strigăt sălbatic. Piticul apucase glezna fetei şi o trăgea cu toate puterile. Ea căzuse impecabil, însă, ajunsă pe podea, braţele puternice ale şchiopului i se înnodaseră în jurul bustului, căutând să o imobilizeze. În sală, bărbaţii se ridicaseră deodată, cum de altfel aveau să se aşeze în curând. Dintr-o mişcare, Miruna îşi eliberase piciorul şi, în această încordare, un sân rotund şi greu scăpase din laşia neagră care-l ţinea prizonier. Miruna se întoarse pe o parte, în

mişcare antrenându-l şi pe şchiop cu ea şi gratificându-l cu o lovitură la baza gatului care îl făcu pe monstru să roşească de furie. O eliberă pe Miruna care se

pregătea să se ridice, când intră în acţiune bărbatul cu mâinile-gheare. În genunchi, se aşezase pe capul Mirunei şi cu mâinile îi prinse bărbia. Cu faţa schimonosită şi cu braţele bătând aerul, Miruna îşi simţea fruntea şi obrajii sfâşiaţi şi cum pe pântecul ei se căţăra piticul. Îşi îndepărtă coapsele dintr-o mişcare, apoi le strânse încet, cu toată forţa, încercând să-i strivească coatele.

Nebun de furie, şchiopul revenea, cu braţele enorme adunate, ca cleştii unei insecte monstruoase; apucă braţul stâng al Mirunei ş i i-l frânse î n două dintr-o miş care, cu toată rezistenţa fetei. Articulaţia cedă cu un zgomot de creangă uscată, şi Miruna scoase un urlet care făcu să treacă un freamăt printre spectatori. Atunci am simţit cum, cu dinţii strânşi, Clorinda a vrut să se ridice, dar am aşezat-o la loc, cu mâna fermă. Asistam la un spectacol oribil, dar interesul nostru era să prindem doi sau mai mulţi criminaii.

— Calm, micuţa mea Clorinda, i-am şoptit, fără sentimentalism…

— E, totuşi, dezgustător, şefule! mi-a şoptit dezgustată.

— Ce se întâmplă, draga mea? o întrebă Cirnpy. Ai mima slabă?

— Făceţi-mi plăcerea şi uitaţi-mă o clipă!

— Pentru a te uita, comoara mea, ar trebui să devin amnezică…

Cei trei vagabonzi o menţineau solid pe Miruna la pământ şi piticul era între coapsele tinerei, dar într-o poziţie mai confortabilă, eliberat din menghina care-i tăiase suflarea pentru câteva clipe. După ce a sfâşiat pânza subţire care acoperea nuditatea victimei sale, el îşi îngropase nasul înroşit în tufărişul de păr negru care vibra dulce la încheieturile Mirunei.

Miruna suspina de durere, cu faţa însângerată, braţul stâng măturând pământul ca o păpuşă oarbă, şi şoldurile deschise pasiunii bolnăvicioase a celor trei. Şchiopul smulse câteva bucăţi din pânza neagră care acoperea, încă, pielea Mirunei şi făcu un ghemotoc pe care îl strângea în mâini; făcu înconjurul fetei înainte de a se opri lângă pitic.

Cu toată durerea care-i străbateţi membrele şi faţa martirizată, Miruna simţea confuz şi începuturile plăcerii pe care stârpitura i-o distribuia generos. Rămase, totuşi, alungită ca o moartă, forţându-se cât putea mai bine să nu lase să transpară o singură undă de fericire, un freamăt de bucurie. Ş chiopul îngenunche lângă ea ş i mâinile lui stângace mângâiau volumele perfecte ale sânilor, sfârcurile tari şi maronii ca vanilia, mameloanele umflate cu nuanţe, de măceş. O întumescenţă îi urca pe pântec şi îl făcea să dorească nespus femeia care îi zăcea la picioare. Din gâtlejul lui se smulse un strigăt sălbatic, când luă locul piticului pe care îl îndepărtă hotărât. Cu mâinile lui puternice, întoarse tânăra pe burtă şi, ţinând-o cu o mână lipită de podea, îşi desfăcu şliţul cu o mişcare scurtă. Piticul sări pe spatele Mirunei şi, cu rânjete abjecte, începu să sfâşie crupa, trăgând ca un turbat de minunatele globuri mătăsoase. Miruna începu să geamă de suplicii şi în sală practici solitare se îndeplineau, ca la semnalul, violului ce se desfăşura pe ring. Şchiopul cucerise incetul cu încetul tărâmul ascuns şi Miruna gemea de durere sub violenţele ce-i erau destinate. Trecerea fiind făcută, se putea îndrăzni să guste acest pântec cald visând la clipa uluitorului finiş...

Miruna nu mai putea nici să se zbată.

Chiar şi Clorinda era fascinată, fără voia ei, de spectacolul odios ce se desfăşura pe ring, de aceea tresări cahd i-am pus mâna pe braţ:

— Sarmiento şi tipul corpolent se îndreaptă spre

ieşire... i-am şoptit. Cum vor trece uşa, numărăm până la

zece şi îi urmăm.

Noroc că, înecată în gemete de plăcere, Cimpy nu ne-a văzut ridicându-ne şi îndreptându-ne liniştit spre ieşire. A fost o şansă pentru ea, întrucât Clorinda era atât de revoltată de ce văzuse, că n-ar fi ezitat să o pălmuiască dacă ar fi î ncercat să-i bareze calea.

Noaptea se lăsase grea peste Avenida Rivadavia. Cofetăriile şi restaurantele se umpluseră, pentru a oferi miilor de burţi flămânde hrana pregătită rapid şi ieftin. Profitând de vremea călduţă, fetele de plăceri uşoare ieşiseră pe terase, cu paharele de anason ferm strânse în mâinile cu unghii date recent cu ojă. Câţiva nehotărâţi, cu priviri ascunse, visau o lungă noapte de plăceri.

Sarmiento ş i „gorila” lui se găseau î n colţul străzii Copenhaga, când i-am observat. Sarmiento râdea cu pieptul desfăcut, făcând gesturi largi cu mâinile. În faţa lui, „gorila” da uşor din cap, atent la tot ce se întâmplă în stradă şi pe trotuar.

— Încetineşte şi dă-mi braţul, i-am cerut Clorindei. Sunt lângă Buick. Îl va dubla şi se vor despărţi. Merg să caut maşina. Tu traversează, şi nu-i pierde din vedere o clipă…

Cei doi făcură exact ce intuisem, şi Clorinda se instală inspirată în faţa unei vitrine de lenjerie feminină, de unde avea un excelent loc de observaţie.

17

Meza plecase de trei-patru minute când „gorila” lui Sarmiento traversă strada, îndreptându-se spre ofiţerul de poliţie. Clorinda Viera, cu toate simţurile în alertă, căută o poziţie solidă a picioarelor, pregătită pentru o eventuală agresiune. Cu Meza în filaj, nu socotise necesar să îşi ia şi arma; îşi condamnă imediat această neglijenţă şi scoase un suspin de uşurare, văzând „gorila” îndreptându-se spre maşina lui. Sarmiento se instală la volanul Buick-ului. Ea întoarse uşor capul şi privi numărul Cadillac-ului, care demara, coborând de pe trotuar cu o graţie de felină. „Dar ce

face şeful?” se jntrebă ea, strângând din dinţi, la vederea a două portbagaje de maşini îndepărtându-se fără a putea schiţa vreun gest. La rândul sau, Sarmiento pusese în funcţiune motorul Buick-ului şi ieşea din locul de parcare, când automobilul cu Meza la volan încetini, sosind lângă Clorinda. Cu aparatul foto strâns la şold, Clorinda înconjură magina, alergând, şi se instală la bordul ei.

— Începusem să am trac, şefule…

— De ce? întrebă Meza ridicând sprânceana.

— Nu vj-am văzut venind şi atunci…

— Atuftci, te îndoieşti de eficacitatea mea… Hei? Scumpa mea micuţă Clorinda, ultima dată când am ratat un filaj era în 1942. Eram cu un alt subofiţer de poliţie, pe urmele lui Nono Ramirez – un băieţel gentil, care-şi consuma timpul liber arzând picioarele pensionarilor pentru a-i face să mărturisească locurile unde-şi ascundeau economiile – într-un imobil din Piaţa Gallegos. Am luat

ascensorul – eroare fatală – şi am ajuns la etajul al patrulea când l-am văzut. Era pe palier şi a început să tragă înainte chiar de a ne fi oprit. Ne aşteptase. Am primit două gloanţe de 9 mm în coaste. Final de filaj…

Se puse semnalul roşu în faţa Jockey Clubului şi Buick-ul încetini, pentru a se opri la culoarea galbenă, în timp ce Cadillac-ul o luă spre bulevardul Costunera. Meza avu o scurtă ezitare, apoi frână la câţiva metri de maşina lui Sarmiento.

— A scăpat, lunganul! spuse Clorinda necăjită.

— Sarmiento e mai important pentru moment. Ne vom ocupa dedublumetru puţin mai târziu… zise Meza flegmatic.

Apucară pe strada Esquel şi pe strada Gallegos de-a lungul docurilor, până la încrucişarea cu strada Asuncion. Sarmiento conducea ca un tată liniştit, respectuos faţă de codul rutier şi bunele maniere.

— Dacă mai continuă aşa, ne va face semn să-l depăşim! bombăni Meza.

Sarmiento viră la stânga, o luă pe strada Tronador, parcă în faţa imensei faţade de marmură a unei întreprinderi de construcţii cu numele lui Franz Gold, închise maşina cu cheia şi pătrunse în aleea locuinţei, care era învecinată cu antrepriza, şi care avea pe firmă acest nume.

Parcând şi el ceva mai departe, Meza coborî în grabă, alergă vreo sută de metri şi sosi la timp pentru a-l vedea pe Sarmiento intrând printr-o uşiţă care dădea în culoarul clădirii. Meza reveni apoi calm la maşină, pe care o parcase cam strâmb, apoi se întoarse spre Clorinda.

— A intrat la constructori…

— Şi acum ce facem, şefule? Aşteptăm să iasă, sau unul din noi rămâne de planton şi altul merge la laborator să developeze şi apoi să arate infirmierei mutra „prăjinei”?

— Te-ai gândit bine. Ia un taxi şi fugi la laborator,

Clorinda. După aceea ia legătura cu martora. Eu nu mă urnesc de aici.

Franz Gold era un bărbat de şaizeci de ani, cu mers vioi şi ten şters. Îmbrăcat cu eleganţă rafinată, degaja o extraordinară impresie de forţă, conjugată cu o la fel de extraordinară economie de mişcări aproape miraculoase. De trei decenii se ocupa cu construcţiile de tot felul, printre care şi cele ale mormintelor funerare. Sub craniul oval, de-o netezime riguroasă ca o dală de marmură polizată ca să ajungă la putere, mişunau maşinaţiile cele mai sofisticate. Dacă ar fi desfăşurat aceeaşi inteligenţă şi aceeaşi perseverenţă ca să facă bine, decât să muncească în numele răului, ar fi fost, cu siguranţă, Ministrul subsolului…

Soţia lui, Elysa, cu douăzeci de ani mai tânără, era o fiinţă pe cât de frumoasă pe atât de excesivă, cu bustui monumental de Venus germanică, cu şolduri şi crupă de luptătoare wagneriană. Nu-şi găsise încă stăpânul, adică pe unul care să o încarce de palpitaţii şi să-i betoneze carnea acum moaie de atâtea plăceri gastronomice. Nu putea să-şi potolească setea de plăceri, care o antrena într-o căutare

zilnică şi repetată de falusuri glorioase care să-i satisfacă monstruoasele apetituri. Că erau doi, patru sau un regiment de bărbaţi tineri şi virili nu mai conta acum; adevărata *ci* plăcere era să-i vadă fugind în faţa nepotolitei ei sete, a spiritului nebun al sexului pofticios care se vroia mereu satisfăcut.

Un singur om era în stare să o supună pe această femeie excepţională: Franz Gold. Nu pentru că era un spadasin ieşit din comun – el nu vedea în sex decât actul posesiv, restul nefiind decât pierdere de timp şi jocuri de puturoşi –, nici pentru că Elysa îi păstra amintirile unui deceniu de plăceri încântătoare, nu. Gold literalmente o

subjugase prin ştiinţa răului şi delirul unui megaloman. Ea îi recunoştea astfel o perversiune demnă de cele mai înalte vicii, o inegalabilă depravare. Elysa era sigură de un lucru: Franz avea puterea de a o reduce la pulbere unde şi când ar fi dorit-o, dar, în acelaşi timp, îi dădea posibilitatea să fie ceea ce voia să fie: un animal nesătul şi nebun. Şi asta pentru Elysa era inestimabil.

Ea ieşi înaintea lui Sarmiento şi sărutarea mâinii care urmă nu fu lipsită de semnificaţii. Raporturile celor doi erau încurcate; Sarmiento ştia că în persoana Elysei el avea un complice sadic şi excesiv ca el însuşi.

În jocurile lor perverse de erotomani, ea îl lăsa întotdeauna să ia el iniţiativa, ca şi cum vroia, prin această concesie, să-l facă să-şi recupereze puţin din prestigiu.

Fiindcă Sarmiento se temea de Gold, care-l lăsa să se joace cu soţia lui şi supraveghea zbenguielile lor cu un aer uşor provocator, dar care era în acelaşi timp omul ce-i dădea directivele, cel care-i adusese averea.

— Atunci, Nestorul meu?… şuşoti Elysa, când buzele lui Sarmiento părăsiră mâna ei rotundă şi aurită. Vii să mă cauţi pentru o mică petrecere?…

— De ce nu? răspunse Sarmiento. Dar am mai întâi de vorbit cu Gold. Nu-l deranjez?

— Dacă nu-l deranjezi când îi călăreşti nevasta, atunci…

— Ai nişte expresii!… Am ceva foarte important de discutat cu el!

— Îmi închipui!… Acum trebuie să vă acopere! îl luă peste picior tânăra femeie, lipindu-şi pântecul cald de cel al luisarmiento.

Acesta, jignit, puse mâinile pe sânii opulenţi care se frecau de pieptul lui şi o respinse liniştit, dar ferm.

— Când o să plec, poţi veni cu mine, dacă te încântă.

90

Pentru moment, mergi şi spune-i lui Gold că vreau să-i vorbesc.

— Unde vom merge?

— Într-un loc unde poţi să consumi bărbaţi cum doreşti.

— Merg să-i spun lui Franz că eşti aici.

Elysa îi întoarse spatele şi traversă camera cu un mers legănat.

Fundul bombat era acoperit ca de a doua piele de pantalonii de mătase roz care-i decupau picioarele şi despărţitura feselor cu o precizie diabolică. Sarmiento, când privirile lui cercetau corpul senzual al femeii, se simţi invadat în acelaşi timp de ură dar şi de o dorinţă de nestăvilit. Ea însă nu putea să fie niciodată cu adevărat a lui, şi voia să fie, într-un fel, emanaţia puterii lui Gold.

Ca de obicei, Gold îl făcu să aştepte zece minute bune, pe care le folosi să studieze cu grijă unul din noile tablouri achiziţionate de antreprenor.

Uşa se deschise în fine şi Gold făcu un semn uşor, cu capul, oaspetelui său.

— Mai nou vă interesaţi şi de pictură? îl întrebă cu o voce care friza necuviinţa.

— Mă luaţi cu adevărat drept un primitiv? răspunse printr-o întrebare Sarmiento, întorcând capul.

— N-am vrut să fiu ironic, spuse Gold cu vocea înmuiată, am mult respect pentru amatorii de artă…

Ascultându-l, Sarmiento nu putea şti dacă vorbea serios

sau dacă, pur şi simplu, căuta să-şi bală joc de el.

— Să mergem la mine în birou, spuse Gold, dându-se în lături pentru a-l lăsa pe Sarmiento să treacă înaintea lui. Bănuiesc că aveţi lucruri interesante să-mi comunicaţi.

Duşumeaua biroului antreprenorului era acoperită cu marmură neagră, şi, pe pereţii de lac negru şi

strălucitor, fiecare. – şi putea urmări silueta ca într-o oglindă. Biroul însuşi era un monument chinezesc lăcuit, Pancat de doi dragoni, şi negru, bineînţeles. Gold deschise un mic bar din perete, unde erau ascunse pahare şi carafe de cristal şi, fără a se întoarce, întrebă:

— Whisky? Coniac?

— Un scotch, n-am cinat.

Gold puse un scotch pe care i-l întinse lui Sarmiento, apoi îşi turnă un păhăruţ de vin, pe care îl mirosi câteva clipe înainte de a-şi umezi buzele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, după acest mic ritual.

— Varona a omorât un poliţist motociclist care-l urmărea. Era însoţit de o tânără… cu părul roşcat.

— Unde este acum? întrebă Gold, punând paharul pe Iacul negru al biroului.

— Nu vă neliniştiţi, totul a fost aranjat. A fost rănit – fata roşcată care-l însoţea i-a tăiat limba – şi l-au dus la Spitalul Central, unde Fierro s-a ocupat de el.

— Perfect, zise Gold mai liniştit, dar cum a rămas fără limbă acel imbecil?

— A vrut să violeze fata. La un jmoment dat, ea s-a prefăcut că-i va merge şi l-a muşcat. În aceeaşi seară, un băiat care a lucrat pentru noi m-a prezentat unui bărbat de treizeci de ani care căuta un loc de distracţii. Era, zicea el, de toată încrederea.

L-am dus la casa de la numărul 16, unde mergeam în acea seară, şi am însărcinat o fată să se ocupe de el. L-am percheziţionat în timp ce dormea. Era ofiţer de poliţie. S-a trezit în pădurea de la marginea oraşului, şi nu* a apreciat

faptul.
— Eu însă apreciez simţul vostru umoristic, Sarmiento…
— Dacă nu aveam simţul umorului poate n-aş fi

munci t pentru d u mneavoas t că…
— Trebuia să aveţi o calitate, nu?
— Dacă vorbim de lucruri serioase…
— Ei bine, vorbim de lucruri foarte serioase, spuse Gold, cu o umbră de surâs pe buzele subţiri. Spune mai departe…
— Rigoberta a primit vizita unui ofiţer de poliţie…
— Şi ce-i cu asta?
— Ea i-a arătat carnetul de comenzi în care cu, bineînţeles, figurez.
— Nu-i grav, ei nu pot face nimic, spuse Gold cu voce dulce.
— Rigoberta mi-a precizat că se interesau de mine… Adresa mea contează mai puţin, e în cartea de telefoane, dar era acolo şi un număr de cont, şi asta mă îngrijorează mai mult..
— Nu văd încă ce ar putea face poliţia. De când aveţi accsteinformaţii?
— De la sfârşitul după-amiezii. Mi-a telefonat de la atelier.
— Nu cumva aţi fost urmărit?
— Fierro nu m-a părăsit decât de un sfert de oră.
— Ne-ai pus în încurcătură, Sarmiento!
— De ce spuneţi asta?
— Pentru că dumneata i-ai recrutat pe Varona.
— Eroarea este omenească…
— …Şi nimeni nu e perfect, cunosc. Ei nu se vor opri din drum. Un poliţist a fost omorât. Trebuie să luăm repede măsuri. Opriţi livrările câtva timp şi mergeţi să jucaţi ia curse sau duceţi-o pe nevastă-mea într-un loc să se amuze. Voi încerca să determin oprirea anchetei. Vă veţi ocupa. De micuţaartistă.
— Natural. Problema va fi aranjată chiar astăzi.

— Perfect. Fierro?

— Da.

— Vă amintiţi numele ofiţerului de poliţie pe care l-aţi depus la pădure?

— Faustinojimenez.

— O să mă ocup personal de el, spuse Gold, ridicându-se de pe scaun. Nu vă însoţesc, cunoaşteţi drumul?

— Îl cunosc…

— Ah! totodată, mai zise Gold, fixându-l cu arătătorul, evitaţi să-mi telefonaţi cincisprezece zile. Am impresia că ancheta poliţiei începe cu dumneata.

Sarmiento aprobă din cap şi îi întoarse spatele. Ei nu-şi strângeau niciodată mâinile.

În anticameră aştepta Elysa într-o superbă costumaţie de odaliscă răzbunătoare, cu o rochie de paiete mulată pe şoldurile de amforă şi pe bustul ei incredibil, îşi aruncase pe umeri o capă de vizon alb care-i făcea opacitatea mai tenebroasă. Lungile picioare linse de mătasea subţire ieşeau din rochie şi se înfigeau într-o pereche de pantofi decupaţi care o făceau şi mai „Walkyrie”. În seara asta dacă-i va fi pe plac lui Venus şi lui Priap, ea îşi va plimba crupa avântată pe marea armadă de falusuri încordate, şi îi va vedea alergând, cu privirea înnebunită, înaintea ei. Bieţii omuleţi care vor să roadă tot! Ea le va arăta încă o dată ce puţin lucrau ei, cu marile lor aere cuceritoare şi micuţul lor sex boţit, bun să impresioneze virginele!

— Pari în plină formă, astă seară! o ironiză Sarmiento.

— Îţi vei da seama cât de curând, poţi să mă crezi, răspunse femeia, dându-şi ochii peste cap. Unde mergem?

— E o surpriză! îi spuse Sarmiento.

— Nu am încredere în surprizele tale: ultima dată a

trebuit să mă reculeg într-un bordel sudanez, mă înţelegi…

— De data asta nu te voi lăsa să o ştergi. Eşti prea preţioasă…

— Oţreşte-te, sau voi izbucni în lacrimi!

Sa mergem! spuse Sarmiento, decis, oferindu-i braţul. Începând din seara asta sunt în vacanţă, şi te rog să mă crezi că vreau să o folosesc cum trebuie!

— În vacanţă? se alarmă Elysa. Gold te-a virat?

— Încă nu – nici nu văd cum ar face să mă înlocuiască –, dar noi am avut două sau trei neplăceri, şi Papa vrea să fac pe mortul câteva zile.

— Fii atent, ca într-o zi să nu-i vină ideea să te vadă mort de-a binelea.

— De ce spui asta? Ştii ceva? întrebă Sarmiento, căruia sângele îi pieri din obraz.

— Absolut numic! De ce-ţi imaginezi asemenea lucruri?! se miră Elysa, totuşi cu un sâmbure de răutate în glas.

— Nu-mi imaginez nimic; mă informez. Tu eşti bine plasată pentru informaţii, şi este cazul să profit. Asta face parte din iluziile ce ţi le faci în legătură cu mine. Dacă vrei să profiţi cu adevărat, atunci vino, să ieşim de aici şi să mergem să ne dezlănţuim. Îţi promit că vom relua această interesantă conversaţie mâine, la micul dejun.

Sarmiento, îndatoritor, o conduse apoi spre ieşire.

Meza tocmai aprindea a şasea ţigară, când văzu perechea ieşind din casă. Întoarse cheia în contact şi porni motorul. Sarmiento o ajută pe uriaşa femeie să se aşeze în faţă, apoi luă loc la volan şi demară. Rulară până în Caile Florida, pe care coborâră până în Avenida Defensa. Sarmiento urmă apoi cheiul spre Puerto Madero, de unde o luă pe un bulevard periferic. Pentru restul Traseului, Meza trebui să conducă mai sportiv ca de obicei,

95

deoarece Sarmiento alerga cu 150 kilometri la oră. Curând încetini, apoi, un minut mai târziu, ţâşni din nou cu 150 la oră, motiv pentru care Meza înţelese că Sarmiento simţea că este urmărit.

Pe palierul celui de-al treilea etaj, bărbatul mângâie bărbia negrului de lemn, care ţinea la capătul braţului o torţă incandescentă.

Avea ochii amărâţi şi părea cuprins de stupoare. Se dădu înapoi un pas şi, privind sculptura cu un aer bonom, îi lovi obrajii.

— Nu te nelinişti, totul se va aranja, o să vezi! spuse, înainte de a suna la uşa Rigobertei Kelly.

Uşa se deschise după câteva secunde, lăsând să se vadă faţa uimită a femeii.

— Bună ziua, doamnă! Sunt de la controlul contoarelor! spuseomul.

— Dar… Aţi fost acum o lună… răspunse tânăra, privind şapca albastră, cocoţată tinereşte pe cap.

— Ştiu, nu vin pentru reparaţii, ci pentru un control. Se vor schimba contoarele, înţelegeţi?

— Bine, intraţi! spuse Rigoberta, dându-se un pas în lături.

Aprinse lumina din vestibul ş i închise uş a.

— E aici, spuse apoi, deschizând o mică placă din lemn, aici, în lambriu. În acelaşi timp cu stingerea ultimei silabe pe buzele ei, în capul Rigobertei explodă o jerbă multicoloră. Căzu în genunchi şi alunecă pe o parte.

96

Bărbatul cu şapca albastră se aplecă, îi ridică-o pleoapă cu arătătorul şi o lăsă să cadă la loc. Lovitura pe care i-o dăduse la ceafă o va lăsa nemişcată multe minute. Se ridică şi înaintă prudent spre salon. Pentru a se asigura că tânăra femeie era singură, vizită atelierul şi dormitorul. În bucătărioară, luă o cârpă de şters vase, o trecu sub apa robinetului, apoi reveni în vestibul şi legă mâinile Rigobertei la spate. O duse, apoi, pe braţe, până în dormitor şi o puse în pat. Halatul de bumbac alb pe care-l purta femeia îi alunecase, descoperind o pereche de coapse rotunde. Cu amândouă mâinile, bărbatul îi scoase halatul şi începu să contemple corpul gol. Respira mai repede, şi maxilarele i se strânseră fără voie. Se aplecă pe pântecele femeii cu un gest brusc şi începu să mângâie

şoldul Rigobertei Kelly. Fata avea o pereche de fese care puteau să bage în păcat până şi un sfânt… Nici restul nu era de lepădat. Tânăra scoase, în sfârşit, un geamăt, şi deschise ochii. Îi trebuiră câteva minute să realizeze ce s-a-ntâmplat, apoi încercă să se întoarcă. Mâna bărbatului se îndreptă spre gâtul ei, menţinând-o nemişcată.

— Rămâi liniştită. N-ai nicio şansă…

— N-am bani aici, spuse femeia, aproape sufocată. Ce vreţi de la mine?

— Unde este carneţelul negru? întrebă bărbatul.

O întoarse pe Rigoberta pe spate şi se aplecă asupra ei.

— Unde e carnetul negru? repetă.

— Care carneţel? întrebă Rigoberta uluită.

Bărbatul îşi plimbă mâinile pe sânii femeii şi strânse cu duritate sfârcurile între arătător şi degetul mare. Le chinuia fără grabă, privind cum pe faţa Rigobertei urca durerea. Ea scoase un ţipăt, şi ochii i se umplură de lacrimi.

— E bine să ştii că eu nu glumesc… îi spuse el, rece.

Unde e carneţelul?

În sertarul secreterului, sub scrisori… răspunse tânăra, cu vocea întretăiată de plânsete. Bărbatul deschise sertarul secreterului, aruncă un pachet de scrisori înnodate cu fundă roşie şi scoase un carneţel cu copertă neagră. Îl răsfoi câteva secunde şi îl băgă în buzunarul hainei. Apoi Rigoberta îl văzu că se apropie de ea, că se opreşte la marginea patului şi că începe să-şi desfacă, fără’grabă, nasturii de la pantalon.

— Meriţi, îţi jur, să mă ocup puţin de tine… spuse bărbatul, desfăcându-se la pantalon.

— Aveţi ce aţi dorit… carnetul, lăsaţi-mă acum! îl rugă fata.

El însă o apucă brutal de păr şi o trase până ce ea şc regăsi aşezată pe pat în dreptul lui. O lovitură în plină faţă, cu latul mâinii, şi din nasul fetei începu să curgă sânge, umplându-i pieptul mare şi coapsele.

— Poate nu sunt genul tău, ha? Cu tot ce a trecut peste tine, îmi mai faci greutăţi?

Puse mâna pe capul fetei şi tonul se îndulci:

— Aşa-i că acum vei fi gentilă’şi vei face tot ce-ţi cer?

Desfigurată de spaimă, Rigoberta aprobă, cu gura plină de sânge.

— Da… Nu mă lovi…

Era mai bine să se supună, să facă ce i se cerea. Va suferi un rău sfert de oră, dar era mai bine decât să fie martirizată. Scoase un strigăt de durere, când el se împlântă sălbatic î n ea, martirizând-o. Miş cările violente ale bărbatului deveniră din ce în ce mai repezi, punctate de gemetele de durere ale Rigobertei. Neîndrăznind să scoată o vorbă, Rigoberta aştepta ca el s-o elibereze, când, o apucă de păr.

Arsura briciului pe carotida fetei fu scurtă. Ucigaşul

îi ţinea capul tras pe spate şi o privea mârâind cu o bucurie feroce, ca şi cum cele câteva zvâcnituri ale victimei îi procurau o plăcere superioară celei pe care abia o avusese.

Se retrase, în sfârşit, şterse lama briciului murdărit cu cearşaful şi, aşezandu-şi şapca pe capul chel, ucigaşul se îndreptă încet spre ieşire.

19

Ce se întâmplase, oare, de Sarmiento îşi dăduse seama de filaj? Meza comisese o greşeală, şi căuta acum, abil şi repede, să îndrepte situaţia. Dar cum trebuia să procedeze, mai ales că nu era momentul ca, tocmai atunci, creierul lui să cadă în criză de anemie? Meza întinse mâna, căută frecvenţa grupului lui operativ* şi o reglă la milimetru:

— . Alo! Aici Udin! Aici Udih! Îl chem pe Studentul! îl chem pe Studentul! Răspundeţi, transmise inspectorul-şef Meza.

— Alo! Aici Studentul! Vă aud! Vorbiţi!

— Salut, Faustino! Complicaţii. Sunt între Dock Sur şi Avenida Castanera, pe periferic. Trebuie să preiei perifericul de la Ştrand la intrarea spre bazinul Ducele de Alva.

— De acord, şefule! Sunt la Gara Rosario, vin iute şi vă întâlnesc.

— Dacă ai trusa în maşină, pune-ţi o perucă, ochelari şi mustaţă.

Sarmiento ştie că e urmărit. Tu o să mă înlocuieşti. Cum te cunoaşte, e necesar să te machiezi puţin.

— Fără probleme, şefule! Am tot ce trebuie. Nici maică-mea nu m-ar recunoaş te! exclamă Faustino.

— Sarmiento e la volanul unui Buick de culoare

albastră… Are alături o brunetă frumoasă de vreo 35 de ani, care a ieşit de la antrepriza lui Gold. Terminat.

— Bine, şefule! Am şi ajuns la intrarea în Dock Sur şi vin spre dumneavoastră. Când vă voi ajunge, voi încetini şi vă voi urma. De acord? Terminat.

— Bine! Sarmiento accelerează! Suntem pe periferic. Terminat.

— Mă îndrept spre intrarea Ducele de Alva. Circulaţia e normală. Profit de un semafor roşu să-mi pun Deruca şi ochelarii. Terminat

— Grăbeşte-te! Terminat.

— Ajung la intrarea Ducele de Alva. Ce fac? Îl preiau? Terminat.

— Nu te grăbi, şi rămâi aproape. Văd panoul ce ieşire din Puerto Madero apropiindu-se. Atenţie, Faustino, ajungem. Angajează-te pe periferic. Vă voi urmări de la 500 de metri, ca el să creadă că mi-a scăpat. Să-mi dai permanent poziţia, ca să pot să te ajung în 1–2 minute. Nu uita că eu am cheia. Trebuie să pot să ţi-o dau rapid. Terminat.

— Mă angajez pe periferic, şefule. Rămâneţi pe recepţie. Terminat.

Automobilul lui Faustino Jimenez se angajă prudent pe periferic şi avu timp să vadă trecând Buick-u! albastru urmat la 300 de metri de rabla bleumarin a lui Meza. Maşina lui Sarmiento luă in extremis ieşirea spre Avenida Roque Senza Pena, apoi, văzând că maşina care-l urmărea a dispărut, îşi continuă drumul în direcţia Operei Sarmiento, cu volanul bine strâns în mâinile puternice, ridică nasul şi izbucni în râs:

— Ţi-am tras-o, amice! La revedere!
— Ce te-a apucat? întrebă Elysa Gold.
— Nimic. Un glumeţ care ne urmărea, s-a lăsat

păgubaş. Am schimbat ruta mult prea repede pentru el!
— Un sticlete? se nelinişti Elysa.
— Posibil.
— Cum vine asta?
— Nu-ţi face griji…
— S-ar putea zice că îţi plac ambiguităţile. Puse degetele lungi între picioarele amantului şi îl mângâie cu o lentoare calculată. Apoi, adăugă cu voluptate: Sunt, totuşi, câteva lucruri pe care ştii să le faci minunat.
— Ce anume? întrebă Sarmiento, evitând un camion care ieşea în marşarier dintr-o stradă lăturalnică.
— Să te culci cu o femeie. Tu eşti unul dintre cei mai parşivi amanţi pe care i-am cunoscut.

20

Eram fericit. În sfârşit, salvasem şi eu, o dată, renumeie şefului. De aceea, când l-am auzit în difuzor întrebându-mă: „Faustino. Eşti în urma lui?”, i-am răspuns cu oarecare satisfacţie:
— E la doi metri de capota mea. Nu-l mai părăsesc… Terminat!
Din piaţa Berlin, Buick-ul o luă pe Avenida Riachuelo, pe banda dreaptă, până în strada Escuria!. Observând că Sarmiento încetineşte şi caută să parcheze, am trecut înainte, şoptind în microfon:
— Lăsaţi-vă pe ciupercă, şefule! Ei parchează. Suntem în Piaţa Riachuelo!.
Am mai parcurs şi eu vreo sută de metri şi am parcat în mica piaţă. Am revenit repede, mergând pe lângă rândurile de maşini, orânduite de-a lungul trotuarului,

pentru a nu fi observat. Sosit lângă Buick, am observat că cei doi dispăruseră. Am privit în jur, cu aer nepăsător: nu era niciun Sarmiento în împrejurimi. Intraseră, desigur, într-un imobil. Era de ajuns să caut întrerupătorul de lumină încă aprins şi aflam unde. Atunci am observat o luminiţă. Clipind, la zece paşi, în culoarul unei case din piatră şlefuită. La capătul culoarului se auzeau zgomote de voci şi ciocănituri de tocuri înalte. Lume bună, fără îndoială! Urma, deci, să intru în relaţii de 24 de carate, cu acrobaţii venusiene aurite pe şolduri. Aveam să văd încă o dată roze tinere lăsându-şi pistilul devorat de grupuri de bătrâni ţapi fanaţi şi argintaţi. Adevăru-i că nu eram încă bine întremat de tot ce văzusem şi auzisem în timpul diferitelor mele misiuni. Ticăloşia şi turpitudinea umană încă mă uimeau. Am întors capul şi l-am văzut pe Meza, care venea cu mers grăbit. Am ieşit în întâmpinarea lui şi, fără a schimba un cuvânt, mi-a transmis cheia.

De-abia când am ajuns la etajul al doilea rrti-am dat seama că era o treabă simplă. Pe palier două cupluri făcuseră cunoştinţă şi discutau* cu însuffeţire în faţa unei uşi blindate. Le-am făcut un semn de conivenţă şi am băgat cheia în broască. Uşa se deschise fără zgomot spre un salon puternic luminat şi plin de o mulţime-elegantă şi zgomotoasă. Am pătruns în apartamentul unei locuinţe sigure şi m-am îndreptat, fără a ezita, spre bufetul în formă de „L” pe care l-am reperat la stânga intrării. În treacăt, avusesem timp să observ doi oameni d vreo 40 de ani, unul lângă uşa salonului, altul lângă bufet. Numai simpla lor vedere era de ajuns să-mi despurajeze iniţiativele temerare… Eram convins că trebuia să-mi găsesc în cel mai scurt timp o tânără care să accepte să-mi fie parteneră pentru acea seară. Riscam, fără asta, să fiu ţinta unor neplăceri de felul celei pe care o încercasem la prima

întâlnire cu Sarmiento. Mi-am plimbat ochii în jur. Salonul avea vreo 80 de metri pătraţi şi pe imensele covoare persane

cu tentă îmbătrânită, o mulţime de picioruşe încălţate în pantofi decupaţi cu tocuri ascuţife alunecau sprijinind corpuri senzuale.

Am cules de la bufet o cupă de şampanie, apoi m-am hotărât să aleg o fată care să-mi devină parteneră. Două picioare cu unghii roşii treceau pe lângă mine; mersul apăsat şi glezna puternică lăsau să întrevăd o femeie gurmandă, şi puternică. Mi-am ridicat privirile şi am mulţumit cerului că nu m-am aflat niciodată înghesuit de o asemenea enormitate. Am replonjat ochii pe altă gleznă care trecea şi am găsit-o înfăşurată într-o subţire rochie albă. Piciorul era mic, fermecător, încălţat cu pantofi negri şi închişi cu o cochetă cataramă de strass, agrementat cu multă eleganţă. Glezna era delicată, şi pulpa piciorului bronzată, în întregime descoperită, mai sus de genunchi. Rochia strânsă pe talie descoperea harnaşamentul cei mai delicios erotic pe care-l văzusem vreodată. Decolteul rochiei lupta curajos împotriva plinătăţii unui piept despre care se putea spune că năzuia perfecţiunea. Trăsăturile feţei erau fine şi echilibrate cu mari ochi verzi, admirabil machiaţi. Am luat încă o cupă, dorindu-mi ca şi ei să-i placă şampania, şi m-am îndreptat spre ea. Ajuns la mai puţin de un metru de tânără, i-am întins cupa şi i-am oferit surâsul meu cel mai dezarmant:

— Acceptaţi această cupă, domnişoară, din partea celui mai fervent admirator…

— În fine! spuse tânăra, întinzând mâna. Se manifestă cineva!… începusem să disper.

Se întoarse apoi spre omuleţ şi îşi dezveli dinţii strălucitori:

— Scuză-mă, Val, cred că am găsit ceva de muşcat:”

103

— Dragul meu copil, îţi dau dezlegare pentru asta, şi pentru toate păcatele viitoare, făcu Val, care, înainte de a se îndepărta, mângâie cu o mână moale fesele durdulii ale tinerei femei.

— Aţi privit acest grăsan umflat de supă? Ar vrea să mi se caţere deasupra, dar tot ce este încă în stare să mai facă este

să mângâie puştoaicele! Cum vă numiţi? mă întrebă tânăra.

— Aşteptaţi, încerc s§-mi amintesc, am răspuns, mângâindu-mi bărbia.

— Atât de mult v-am tulburat?

— Exact. Şocul… Asta e! Mi-am revenit: Fausttfio!

— E la fel de delicat ca dumneavoastră. Eu mă numesc Cimpy. Mă plăceţi într-adevăr? Veniţi să ne aşezăm într-un colţişor liniştit, spuse, luându-mă de mână.

Amintindu-mi că nu mai departe de ieri Meza şi Clorinda îşi deşertaseră tolba cu impresii despre Cimpy, am părăsit salonul prea luminos şi zgomotos şi am traversat două camere luminate discret, îmbogăţite cu perne şi divanuri speciale, pe care cupluri şi triouri furnicau, în cel mai curat dispreţ faţă de ceea ce nu era plăcerea lor. În a treia cameră, proprietarul localului avusese ideea de geniu de a face să se sape un fel de bazin în care se zbenguiau acum naiade cu farmecele cele mai promiţătoare; însă în afară de cupluri de nimfete de vreo 17–18 ani, şi a fetelor din bazin, piscina era goală.

— Ne scăldăm? mă întrebă Cimpy.

— Nu ştiu să înot, am minţit-o.

— Nicio problemă. De altfel, nu se îno: ă, ci e doar pentru a te pune în formă. Apa călduţă este senzualitatea în stare brută… Vei vedea… Vino…

Ea mă trase într-un colţ al sălii şi începu să mă dezbrace, ceea ce îi luă mai puţin de un minut, după care,

prezentându-mi spatele, cu o voce schimbată, îmi ceru:

— Dezbracă-mă, Faustino!

Am pus mâinile pe umerii tinerei femei şi am început să trag de termoar. Am dezbrăcat-o până la mijloc, ajutand-o să-şi jscoată mâinile din rochie. Avea un spate drept şi muschiulos, care se subţia spre mijloc, pentru a se desfăşura într-o rotunjime cărnoasă şi arămie. Pâr. Ă aici totul a mers bine, ş i am putut să controlez impulsul care mă aruncă în faţă, cu pântecele întins spre fata atât de darnică. Dar când

Cimpy îşi scoase cu încetineală rochia peste cap. Nu m-am mai putut abţine. Modelul crupei, deschizătura pulpelor, atingeau perfecţiunea, coapsele erau rotunde şi tari, coapsa de sportivă care şi-a neglijat regimul vreo câteva săptămâni… Ea avu o înfiorare în tot corpul şi îşi îndepărtă picioarele, deschizâmiu-mi calea spre o veritabilă beţieasimţurilor.

— Îmbrăţişează-mă! îmi ceru ea cu o vece răguşită.

Şi, vă mărturisesc, am ştiut ce-mi cerea. Mi-am pus genunchii pe un prosop de brie, i-am prins între mâini coapsele şi am început să-i mângâi pântecele caid şi primitor.

— Eşti dulce… Micul meu vagabond… Vreau să mă iei imediat, să mă asaltezi… Voi închide ochii, nu vreau să văd, tu vei conduce, tu vei hotărî ce trebuie făcut… Priveşte, F; ustino, priveşte!

Cimpy se întoarse, cu pântecul încordat şi sânii orgolios rotunjiţi, şi atunci mi se păru ca acest corp atât de frumos şi de o pur tate absoiu a era via negaţie; nebuniei pe care gura ei o pronunţase…

Ea se făcea femeia-şarpe, se mlădia între coapsele bărbatului pe care-l alesese, îşi exacerba dorinţa strângând, cu gesturi de preotească, sexul care se întărea de dorinţă, făcându-l să alunece în buclele castanii. Cimpy anvizaja

relaţiile sexuale ca pe o artă, şi descoperirile cele mai bizare şi în acelaşi timp cele mai consternante, pentru un observator neiniţiat – îi dădeau totodată impresia de a fi o femeie harpă, de la care fiecare ar fi putut obţine acordul care-i convenea şi pe care numai bărbatul ideal ar fi putut să cânte la perfecţiune.

N-am putut rezista multă vreme la acest gen de prolog.

Mâinile care mi se plimbau pe coapsele femeii alunecară cu o oarecare grabă spre fese, apucând cele două emisfere cu brutalitate. Cimpy se simţi deodată ridicată de pe pământ, şi, cum îşi cunoştea perfecţiunile, îşi încolăci braţele în jurul gâtului meu. O clipă după aceea scoase un strigăt care făcu să se întoarcă câteva capete, care erau mai aproape de extaz

decât de dezaprobare…

Mă simţeam bine, în formă. La fiecare inspiraţie e lăsam să vină spre mine, manevrând cu o energie pe care ea, sunt convins, nu mi-o bănuise. Era în culmea acrobaţiei! Un număr de atlet! Fată bună, Cimpy începea să mă tragă în braţele ei, vrând să mă scape de o parte de muncă. Eu îi cuprinsesem mijlocul cu braţele, şi în genunchi am răsturnat-o încet pe saltea, când l-am văzut pe Sarmiento intrând în piscină. Era însoţit de femeia din maşină, de o foarte tânără fată ş i de trei bărbaţi cam trecuţi, fără nici ur. Fel de îmbrăcăminte pe ei. Mi-am adâncit nasul în saltea şi am început o mişcare de metronom, în timp ce supravegheam din colţul ochiului micul grup. Cimpy îşi încolăcise picioarele în jurul trunchiului meu şi am simţit-o cum, înainte de a suporta mulţimea pe care şi-o dorea cu atâta ardoare, se străduia să mă deterioreze ca pe un nătâng! Vroia să mă aspire, să mă încolăcească asemeni unui boa constrictor, să-mi arate drumul de urmat pentru a mă înfunda în plăcerile interzise!

106

Adevărul era că nu dispreţuiam plăcerea pe care mi-o oferea Cimpy. Mă străduiam să nu-mi pierd totuşi capul, restul lăsând pe seama hazardului… Tot manevrând pe tânăra femeie, ale cărei gemete creşteau minut cu minut, ţineam sub observaţie şi micul grup care intrase împreună cu Sarmiento şi din care, privirile mi-au fost atrase spre o tânără, subţire şi fragilă, aproape o copilă. Sarmiento se ocupa mai ales de Elysa Gold şi nu i lăsase din toate podoabele decât ciorapii negri, care se ţineau la jumătatea coapselor, fără port-jartier, mari fâşii elastice făcând să se evidenţieze pielea mată şi bronzată, ca ultime bariere ale unor eventuale delicii. Elysa era gurmandă şi-cochetă, avea şoldurile grele ale femeilor din sud, un piept impozant cu sâni mari de culoarea pâinii arse, cărora averea ei îi permisese de a-i lăsa să crească asemeni unei perechi de fructe tropicale. Ea ş i-i masa cu o bucurie perversă, străduindu-se să-şi. Înalţe mameioanele mângâindu-le între două degete. Cu

picioarele larg deschise ea îşi îndoia genunchii, aruncând în urmă o cambrură excepţională, oferind tuturor celor ce erau acolo fesele largi şi bombate, î ntr-o plăcere pe care ş i-o imaginau delirantă.

Mare senior, Sarmiento îi flata pielea, mângâia volumele ce i se ofereau, descoperindu-i bucată cu bucată corpul nervos şi muschiulos. A doua femeie cu care venise Sarrryento avea încheieturi fine şi sânii mici. Numai un dos exagerat deA rotofei o făcea dorită, în afară de orice imaginaţie. Într-adevăr, ei nu i-ar fi trebuit decât această hipertrofie a feselor pentru a fi adusă în acest templu al desfrâului. Fusese ea „negociată”? Se abuzase de libertatea şi naivitatea ei? Sau, pur şi simplu, A era o parteneră constantă a acestor jocuri depravante? îmi puneam aceste întrebări, în timp ce-i observam pe cei trei bărbaţi îmbrăţişând-o pe rând.

107

— Fata asta te jenează? mă întrebă Cimpy, care observase că începuse să nu mai meargă totul ca pe roate.

— Despre cine vorbeşti? am întrebat-o, jucând nedumerirea.

— Despre îngerul pe cale de a se lăsa sodomizat!

— Pe toate le vezi!

— Idiotule! Ascultă, dacă-ţi place carnea proaspătă, puteai merge să faci un mic tur acolo! în casa asta nu există vânat păzit.

— Nu mă interesează, i-am răspuns, uşor vexat de cinismul femeii. La şaizeci de ani voi avea poate apetit pentru liceene, dar pentru moment prefer femeije veritabile, ca tine!.

— Bravo, scumpule! îmi spuse Cimpy, trăgându-mă spre ea. Acum o să-mi arăţi cum ştii să te culci cu femeile veritabile!

Trebuia cât de cât să mă execut, pentru a i putea observa pe Sarmiento şi pe ceilalţi. Am mai reuşit, totuşi, să mormăi rugător, uluit de reacţia femeii:

— Hai, Cimpy. Nu ştiu ce aş putea face mai mult... Nu-i genul meu.

— Bietul meu bătrân! – mă compătimi ea.

Îmi căuta ceartă, pe legea mea! Se simţea asta. Eu însă nu eram acolo pentru a bucura sadicii, dar nici nu puteam accepta să-mi vorbească pe tonul ăsta.

— Îmblânzeşte-ţi vorbele, că mă enervezi! i-am spus cu asprime.

— Şi eu am oroare de porcărelele speciei tale! îmi răspunse ea pe loc. Şi adăugă cu ură: Bestie!

Nu m-am mai putut abţine şi i-am dat o palmă. Cu obrazul de culoarea tomatelor, respirând greu dar cu surâsul pe buze, Cimpy îndoi genunchii, şi în timp ce ea ss zbatea sub apăsarea mea cu o conştiinciozitate remarcabilă,” eu

continuam să observ, fără a da de bănuit, pe Sarmiemo, Elysa şi pe ceilalţi. Era, poate, şi asta un soi aparte de perversitate.

Mustaţa, lipită cu un produs special, începea să-mi supere nările, dar eu priveam cu’ stoicism cum tânăra, să fi avut vreo 16–17 ani, era la discreţia celor trei bărbari, care se schimbau pe rând.

În acelaşi timp, nici eu nu-mi mai puteam controla creşterea plăcerii. Cimpy avea o artă atât de ridicată, că ar fi putut face plăcere şi unui rulou de patiserie, fără a şi forţa talentul. Eu, totuşi, mărturisesc, eram mai interesat să văd ce făceau Sarmiento şi Elysa şi de aceea trebuia să iau o decizie rapidă: simţeam că în curând Cimpy mă putea determina să nu mai fiu capabil să hotăresc ce să fac. De aceea m-am retras grăbit:

— Tu faci asta ca o regină, dar am alte proiecte pentru tine, am minţit-o, văzând-o că mă privea uluită. Am strâo-u la piept, căutându-mi o poziţie mai bună de observator, spionând încontinuu deplasările cuplului Sarmiento-Elysa.

Somptuoasa Elysa era aşezată pe unicul scaun demn de crupa ei formidabilă: bărbăţia lui Sarmiento. Sprijinită pe mâini, ea îmi întoarse spatele şi se dăruia unei plăceri căreia îi varia cadenţa. Volumele impunătoare ale pieptului ei

fabulos erau obiectul unor atenţii multiple, nu putea fi altfel. Cine îi avea sub ochi şi plimba mâinile pe aceşti sâni fabuloşi nu se mai gândea decât la cel mai bun mijloc de a-i atinge, de a-i săruta, mângâia, de a poseda câteva minute plenitudinea cafenie. După ce abuzaseră îndelung de tânăra femeie cu spate planturos, cei trei o abandonară în sfârşit, pentru a se precipita spre sânii mai impunători ai Elysei. Ea nu avea, în ceea ce o privea, nicio rezervă, şi am înţeles perfect – văzând-o primind omagiile – că un regiment de infanterie i-ar fi convenit mai mult în acele clipe, decât

palidul tiran care părea Sarmiento; urmăream de asemenea, mişcările tinerei care, încercând fără îndoială să se facă f'jtată, se ţâra încet pe saltea.

Deodată, când toată lumea părea foarte preocupată să aducă omagii frumuseţii Elysei, Sarmiento scoase un ţipăt. Se ridică în picioare şi o arătă cu degetul pe adolescenta care încerca să fugă în salon:

— Opriţi-o! N-o lăsaţi să iasă! strigă parcă înnfcuunit.

Imediat, cei trei se desfăcură în semicerc şi se aruncară în urmărirea fugarei. Ea avea câţiva metri avans, uşa salonului era aproape şi părea să zboare, aşa de repede alerga. Culcată într-un colţ, o blondă uriaşă cu mamele hipertrofiate se ridică şi, apucând o pernă, o aruncă în picioarele nefericitei fugare. Totul se petrecu foarte repede. Tânăra alunecă şi căzu. În reflexul pe care-l avu pentru a-şi proteja faţa, îşi duse mâinile înainte şi căzu pe palme, scoţând un strigăt de durere. Cei trei oameni se aruncară asupra ei – şi, cu toate protestele, o imobilizară şi o duseră până la cuplul Sarmiento-Elysa, rămas liniştit tot timpul. O lăsară să cadă pradă la picioarele lui Manuei Sarmiento, ca un sac de cârpe, şi plonjară în piscină, ca şi cum ar fi îndeplinit o simplă formalitate. Sarmiento se aplecă spre nefericita făptură şi schiţă o strâmbătură:

— Mary, ridică-te şi opreşte-ţi smiorcăiturile! îi ceru Sarmiento sever. Elysa Gold se apropie la rândul ei de adolescentă şi îi ceru, cu voce liniştită:

— Vrei să-ţi fac puţin masaj?

Aceasta ridică nasul spre femeie, schiţă un surâs şi aprobă din bărbie:

— Dacă doriţi… spuse ea cu voce plângăcioasă.

— Joacă teatru, această caraghioasă! N-ara nimic, ştiu eu bine!… spuse, răutăcios, Sarmiento.

— Nu tfe ocupa de asta! îl repezi ea, aplecândii-is

asupra tinerei.

Elysa se îndoise din şolduri şi, fără să mă întrebe îmi prezentă spatele, în toată goliciunea lui. De altfel, cu, ca să pot face faţă lui Cimpy, de mai multe minute mă gândeam la o încleştare trăită în 1948, cu nişte bandiţi pe acoperişul unui hangar. Spectacolul acestei crupe monstruoase era totuşi atât de violent erotic, încât trebui să închid grăbit ochii. Şi să-mi afund degetele în şoldurile lui Cimpy, ultima stratagemă.

— Lasă-mă să-ţi văd buba… „îi spunea Elysa tinerei.

Ea era, întinsă alături şi, sprijinindu-se în cot, îi întinse mâna dreaptă Elysek Walkvria apăsa de mai multe ori mâna fetei, smulgandu-i câteva plânsete surde şi, deodată, aceasta avu o tresărire şi exclamă, cu vocea încărcată de ură:

— Dar îmi faceţi rău! Opriţi-vă! Specie de stricate!

Atunci, Elysa Gold o lovi pe Mary de două ori cu dosul palmei în plină faţă, şi sângele îi năpădi nasul şi gura.

— Stricată?! Aşteaptă puţin, micuţo! O să vezi de ce-i în stare stricata! Manuel, ajută-mă!

Mary se mişcă brusc, încercând să scape, dar Elysa era puternică şi se aruncă asupra ei, întinzând-o ca o plăcintă pe saltea. Sarmiento, pe care lupta începea să-l excite, blocă picioarele fetei şi o trase la el.

— O să facem câteva lucruri fantastice! spuse Elysa, cu ochiistrălucitori.

— Pentru aşa ceva am venit astă-seară, zise Sarmiento vesel, apucând fata de mijloc. O duse în braţe până la marginea bazinului, ca şi cum ar fi fost un prosop de baie, şi o aşeză, fără brutalitate, pe o saltea. Elysa îl urmă şi intră în

apa caldă a bazinului.

Eram numai ochi şi urechi şi urmăream atent

scena, întrebându-mă ce nouă fantezie punea cuplul la calc. Sarmiento trăsese o saltea până la marginea bazinului şi se aşezase deasupra adolescentei, mângâind cu ambele mâini uimitoarele emisfere ale fetei. Tânăra scoase un» ţipăt de durere care o făcu să izbucnească în râs pe Elysa. Apei fu împinsă, încetul cu încetul, în bazin.

Mie îmi pierise cheful să mai fac dragoste cu *Cyrnpy.* Îmi oprisem automat mişcările şi cu dinţii striâhşi, încercam să-mi fac să lucreze creierul cât mai repede, păcii m-aş fi aruncat spre cuplu să o apăr pe Mary. 2r fi trebui să mă bat cu Sarmiento şi Elysa Gold şi erau multe şsnst. Să-mi pierd machiajul în luptă. Sarmiento m-ar fi recuneseur. Şi nu aş mai fi ieşit viu de acolo. Dacă, prin minune, mi-aş fi păstrat peruca pe cap, ar fi trebuit să-l fac nu. Numai pe Sarmiento K.O., ci şi pe alte două matahale pe care le văzusem intrând „în inspecţie”, şi mai erau, desigur, şi alţii. Or, eu eram dezbrăcat şi dezarmat. Fără a mai socoti şi compromiterea anchetei. Oricum, Sarmiento şi Elysa erau terminaţi. Eram ofiţer de poliţie şi mărturia meă despre viol îi va face să putrezească în închisoare.

Mary avu vreo câteva tresăriri care-i făcură plăcere lui Sarmiento, apoi viaţa parcă îi părăsi corpul.

Elysa scoase adolescenta din apă şi o aşeză pe marginea piscinei. O inlinse pe saltea şi am văzul-o făcând toate gesturile unei reanimări. Cu un soţ cum era (joid constructor şi de cavouri, vecinătatea morţii îi era familiare, ca, de altfel, şi toate mijloacele de a o ţviut... fetele se întoarseră la jocurile lor acvatice, iar Cimpy dispăruse, probabil descurajată de puţinul entuziasm pe care i-l mai manifestasem. Sarmiento îşi revenea greu, iar eforturile Elysei aduceau primele roade: tânăra începu să mişte braţele.

Mi-am strâns nările între două degete, apoi am tras

aer pe nas. Falsele mele mustăţi, prost lipite, mă incomodau. Nu mai aveam nimic de făcut aici. Puteam să-i aştept pe Sarmiento şi Elysa Gold în maşină, dar mai înainte trebuia să încerc să o regăsesc pe Cimpy şi să o fac să vorbească. Mi-am recuperat hainele ş i mi-am pus ochelarii, care mereu aveau tendinţa să-mi alunece de pe nas.

Mary era acum în afară de orice pericol. Aşezată pe o saltea, cu picioarele adunate, îşi revenea treptat din drama în care cuplul sadic o băgase.

Am aruncat o ultimă privire spre micul grup şi am ieşit, în timp ce câţiva bărbaţi se îndreptau spre Elysa. Care, cu mâinile pe coapse, primea această nouă promisiune de fericire cu hohote de râs. Un râs sălbatic care o cutremura şi făcea să-i vibreze ogivele de carne.

Am intrat în prima din cele două camere care erau separate de marele salon şi am privit în jurul meu. Erau câteva zeci de persoane de ambele sexe, ocupate cu jocuri pe care grădiniţele de copii nu sunt pregătite să le adopte.

Astfel, doi sexagenari, înhămaţi la o mică şareta – care părea o jucărie de copil, trăgeau mergând în gen-umhi o… fermieră cu pielea lăptoasă şi şarmur planturoase, scoţând mugete foarte asemănătoare celor bovine, la fiecare lovitură de bici care li se administra. Însă acolo nu era Cimpy. În a doua cameră, transformată jumătate în fumoar de opium, doi pitici ridicol îmbrăcaţi, cu sutiene şi combinezoane negre şi vaporoase, circulau cu pipe printre cupluri. Aveau aerul atât de mândru şi hieratic încât cu toată ambianţa veselă, nimeni nu se gândea să se amuze pe seama micimii lor.

Dar Cimpy nu era de găsit.

Nu-mi mai rămăsese necercetat decât salonaşul, unde poate mersese să se… restaureze, în vederea

continuării acelei nopţi.

Şi, într-adevăr, am găsit-o aşezată rn faţa unei imense porţii de somon afumat şi a unei sticle de vin, pe care nu

părea să-i fie. Greu să le lichideze. Era învelită într-un halat de baie alb şi părea mai degrabă îmbufnată. Am luat un taburet şi m-am aşezat lângă ea. Ea a ridicat fruntea şi a avut o imperceptibilă mişcare de dare înapoi.

— Lasă! Lasă! – i-am zis cu voce dulce. Nu te panica! Am venit să beau un pahar cu tine, asta-i tot.

— Nu înţeleg, îmi replică Cimpy, înainte de a înghiţi o bucată de somon pe care o Făcu să alunece cu un gât de băutură.

— Ce-i de înţeles? am întrebat-o, cu voce mai dură.

Ea tocmai apucase o bucată de pâine cu unt, pe care o ţinu câteva minute în aer, cu gura deschisă înainte de a răspunde:

— Nimic… în fine, nu ştiu… Adineauri nu părea că ţi plac prea mult, şi acum eşti aici, cu mine.’.. Sunt uluită, asta-i!…

— Fără îndoială, Cimpy. Înţelegi?

M-am servit cu o cupă de şampanie pe care am băut-o dintr-odată. Apoi am apucat reverul halatului tinerei femei şi am tras-o, mult, spre mine:

— Cimpy, trebuie să ştii un lucru: întrebările vor fi întotdeauna ale mele şi răspunsurile ale tale. Nu poate fi altfel. Înţelegi?

— Absolut: sunt lucruri pe care le înţeleg foarte repede. Nu te nelinişti pentru asta!

— Perfect! Mă interesezi, Cimpy. Eşti. – o femeie inteligentă. Am putea face câteva lucruri, noi doi…

— Unde vrei tu şi când vrei! răspunse Cimpy, turnându-şi un pahar.

— Termină-ţi paharul şi du-te să-ţi pui hainele, începe

să nu-mi mai placă locul ăsta, i-am zis pe un ton autoritar.

— Bine, dar?… începu Cimpy. Apoi adăugă grăbită, de acord, merg!

Îşi termină de băut paharul şi coborî de pe taburet cu gesturi sigure. Am urmărit-o cu privirea câteva secunde. Ce putusem să-i fac acestei fete, pentru a crea o asemenea supunere? Poate că era aici o pistă interesantă… Dar cum să

aflu?

Am rămas nemişcat zece minute, înainte ca Cimpy să revină: delicioasă, în rochia mulată pe talie. Ochii admirabili, măriţi de o tuşă de machiat, sclipeau ca ai unei pisici sălbatice.

Oare încerca să mă seducă? Mă îndoiam. Avea aerul prea dependent pentru a încerca o manevră. Nu era însă exclus ca partitura femeiască să fie e atitudine dictată. Dictată?…

I-am oferit braţul şi am mers să recuperez poşeta lui Cimpy de la vestiar. Ea nu spunea un cuvânt şi se lăsa condusă. Unul din supraveghetorii care se aflau la uşa de intrare a salutat-o pe tânără cu un discret semn din cap şi mi-a cercetat faţa cu insistenţă. I-am susţinut privirea fără emoţie, dar un frison îmi străbătu şira spinării…

21

— Alfonso, sunteţi cel mai drăguţ din băieţii de la laborator! spuse Clorinda Viera, Mi-aţi tras câte două copii, nu? Una pentru documentare şi una pentru noi.

Ofiţerul de poliţie de la labbratorul de identitate judiciară şi şeful secţiei foto scoase un suspin din adâncul

115

sufletului:

— Ciori, dacă nu eraţi cea mai drăguţă ofiţerească din Centrală, v-aş fi virat ca pe un sergent şi aţi fi revenit mâine dimineaţă la nouă. Am telefonat soţiei că voi sosi mai târziu la cină, şi m-a spălat în toate apele… V-am făcut c*6* mi-aţi cerut. Asta!

Alfonso îşi scoase bluza şi o agăţă într-un cuier, apoi îmbrăcă o bluză jerpelită – care acum devenea la modă –, şi merse să oprească uscătorul. Luă apoi aparatul de mărit şi examină fotografiile.

— Ce spuneţi, Ciori?

Clorinda Viera se aplecă spre fotografiile pe care el le etala pe masă.

— Sunt într-adevăr’bune. Sunt foarte mulţumită. Mulţumesc de o mie de ori, Alfonso!

Clorinda lăsă un sărut sonor pe obrazul lui Alfonso şi dispăru pe coridorul care ducea spre subsol. În prima cameră a serviciului antropometric – unul din subsolurile cele mai încărcate ale Buenos-Aires-ului, trei ofiţeri îmbrăcaţi în bluze albe încheiaseră fişele a patru oameni pe care jandarmii mobili îi conduseseră la adăpost. Unul din ei îşi ştergea mâinile cu un tifon îndoielnic şi destupa un termos de doi litri. Turnă cafea fierbinte în trei ceşti micuţe şi se întoarse spre uşa pe care apăruse Clorinda:

— Hei, băieţi! spuse el amuzat. Iată o recidivistă. Pregătiţi-vă să-i luăm amprentele.

— Viaţa ar fi frumoasă, dacă noi am avea numai clienţi ca ea! adăugă altul.

— Bună ziua la toată lumea! spuse Clorinda cu un surâs care mergea drept la inimă. Am nevoie de competenţa voastră!

— Bună ziua, frumoaso, îngeraşule! răspunseră îr. Coreei trei tehnicieni.

— Vrei o cafea, draga mea? întrebă cel mai îndrăzneţ dintre ei.

— Cu plăcere: îndulcită, răspunse Clorinda, punând fotografiile pe masă.

— Cine este fiorosul ăsta? întrebă unui din ofiţeri, examinându-le.

— Un client?

— Da! S-ar putea să fie asasinul lui Varona.

— Varona?

— Tipul care a fost strangulat în Spitalul Central, preciză Clorinda.

— Scuzaţi-mă, sunt puţin obosit. Desigur, ştiam, am avut dosarul în această dimineaţă. Chiar dacă nu conţinea mare lucru. Dar cu asta totul se schimbă, mai spuse el, luând în mână fotografiile. Le veţi arăta martorilor, bănuiesc!

— Exact, spuse Clorinda Viera, dar. Am vrut să vă văd înainte. Poate sunt afişate.

— O să vi se răspundă, copil frumos, zise ofiţerul împingând uşa sălii fişierelor.

Zece minute mai târziu, acelaşi ofiţer ieşi din serviciul informatic şi depuse o lungă coală verde pe masa la care Clorinda termina a doua cafea.

— Iată rezultatul! spuse el cu veselie.

Clorinda Viera luă hârtiile şi începu lectura:

„Martin Fierro, născut la Santiago de Chile, fost instructor la un comando de paraşutişti. Individ foarte periculos. Are cu siguranţă relaţii în lumea interlopă”.

— E ceea ce se cheamă un „client serios”, spuse ofiţerul care citise peste umărul Clorindei.

— Da, spuse ea cu prudenţă. Să vedem la ce vor duce martorii.

Încerc să confrunt infirmiera care l-a văzut pe asasin, ca şi agentul de poliţie lovit. Am plecat, mersi pentru cafea,

mersi pentru tot, mai adăugă ea, strângând mâinile celor trei bărbaţi.

— Data viitoare, aduceţi prăjiturele! lansă unul dintre ofiţeri.

— Nu doriţi să dansez din buric înainte de a pleca? întrebă Clorinda amuzată.

— Doamnă Viera, mă uimiţi… spuse ironic cel mai mare în grad.

— Nu mişcaţi! Blochez uşa! strigă altul, mimând închiderea zăvorului.

Clorinda Viera ajunse în biroul de comandă, telefonă la Spitalul Central, de unde află că infirmiera era de gandă până la orele şase dimineaţa şi că putea să treacă să o vadă, dacă asta o încântă. Agentul fu, dimpotrivă, mult mai dificil de găsit. La comisariatul numărul 8, comisarul de gardă o încunoştiinţă că agentul era în misiune, într-o maşină de patrulare. Trebuia să aibă răbdare câteva minute, îl va contacta rapid, bici o problemă. În fapt aşteptarea dură o jumătate de oră. Într-un bar din Dock Sur, un metiş care nu

suporta coniacul tăiase pur şi simpiu urechea unui consumator care suporta greu să nu aibă decât o ureche! Cum mai erau patru metişi şi numeroşi prieteni ai omului cu urechea tăiată, barul se transformase în câteva secunde într-o oală în clocot' în care zburau sticle, scaune şi oameni.

Maşina de patrulare în care se afla agentul căutat avusese imensul privilegiu de a trece pe acolo, chiar în momentul când atmosfera începuse să se încălzească. Cei patru agenţi au pătruns în bar, ca un singur om, cu bastoanele ridicate. Cu toate acestea, valorosul nostru agent a primit un scaun în cap, deşi făcuse box la grei timp de zece ani şi, lucru deloc de neglijat, avea într-adevăr oroare să fie lovit în cap.

Scaunul a făcut aşadar să se reverse paharul, iar agentul a devenit cu adevărat rău, bătând pe toată lumea.

Colegii lui, precum şi brigadierul – care cunoşteau bine tipul – râdeau uşor. Colegul lor şi-ar fi dat şi cămaşa unui orb, atât îi era inima de bună, dar când se înfuria, era bine să nu fii acolo.

Ostilităţile odată încheiate, se aştepta duba, pentru a duce toată carnea murdară într-un local mai curat. În fine. Contactat, agentul se punea la dispoziţia Ciorindei Viera, în comisariatul lui din cartier. Perfect destins, şi fericit să poată colabora la o anchetă criminală.

Clorinda sări într-un taxi cape o duse la comisariatul unde se afla agentul. Lângă el erau alţi doi colegi ocupaţi să redacteze rapoartele, şi un brigadier care făcea legăturile telefonice. Cei patru o salutară pe Clorinda şi 2gentul cu pricina se prezentă:

— Agentul Carlos Riojo, numărul 240Â1, bună ziua, inspectore!

— Bună ziua, Carlos. E vreun birou disponibil?

— Da, inspectore. Dacă vreţi să mă urmaţi.

Clorinda o luă în urma lui, şi se instalară într-un birou rezervat ofiţerilor de poliţie. Ea scoase cele şase cliş ce dintr-un plic oficial ş i le ţinu o clipă î n mână.

Etală fotografiile în faţa lui şi-şi sprijini bărbia în mâini, neîncetând o clipă să-l observe.

Carlos se aplecă spre clişee şi ridică imediat capul. El îndreptă degetul spre fotografii şi declară cu voce fermă:

— E derbedeul care era în bluză albă şi care m-a lovit! E el, fără nicio îndoială! Şi, credeţi-mă, e un profesionist, pentru că pentru a mă culca ar trebui o duzină dejovituri. El nu mi-a dat decât două…

— Asta nu mă miră, spuse Clorinda Viera. A fost

instructor la un comando de paraşutişti.

— Ah, hm!… zise Carlos, liniştit. Îmi place asta. Pentru că, daţi-mi voie să vă spun, niciodată nu mi s-a întâmplat ceva asemănător!

— Nu vă necăjiţi! zise Clorinda. Asta se întâmplă uneori şi la voinici ca dumneavoastră!

Curios îşi bombă pieptul:

— Tocmai am aranjat caţiva în Dock Sur. Chiar pentru a verifica dacă funcţionez încă bine. Nu-s probleme! Acest vagabond m-a luat prin surprindere. Mi-ar face plăcere să stau de vorbă cu el… L-aş face să se sprijine de pereţi!

— Bine! Spune-mi, Carlos, puteţi să mă conduceţi la Spitalul Central? scurtă Clorinda.

— Dacă aşteptaţi cinci minute, inspectore, maşina nu va întârzia să sosească…

— Perfect. Merg să iau o cafea şi revin…

Douăzeci de minute mai târziu, maşina poliţiei o lăsă pe Clorinda Viera la Spitalul Central şi ea se îndreptă spre pavilionul urgenţelor. Arătă legitimaţia de poliţie serei de gardă şi îi ceru să o cheme pe infirmieră. Ea nu mai văzuse niciodată un ofiţer de poliţie femeie şi cercetă legitimaţia, cu o privire plină de neîncredere; numai când Clorinda scoase din pardesiu fotografiile începu să-şi schimbe puţin atitudinea.

— Priviţi cu atenţie aceste fotografii, îi spuse Clorinda după ce le etală, şi spuneţi-mi dacă aţi mai văzut această

persoană.

Infirmiera avea ochi mari negri, şi un bust pe care bluza fină,. Albă, făcea mai mult decât să-l sugereze. Ea luă câte o fotografie în fiecare mână, apoi, cu ochii măriţi, exclamă:

— Nu-i posibil… spuse ea cu o voce înceată.

— Ce nu-i posibil? întrebă Clorinda.

— Tipul ăsta… Este acelaşi cu cel pe care l-am întâlnit în noaptea crimei… Incredibil!…

— De ce e incredibil? Este el, sau nu este el?

— Este el. Nu poartă aceleaşi haine, dar e el!

— Sunteţi absolut sigură? Nu aveţi nicio umbră de îndoială?

— Absolut! Acelaşi nas, aceiaşi ochi bizari, şi e chel ca celălalt.

— Care celălalt?

— Acelaşi, vă spun, pe care l-am văzut pe palier.

— Foarte bine. Asta-i tot pentru seara asta, domnişoară. Vă mulţumesc mult. Vă vom chema în câteva zile, pentru o mărturie. La revedere, îi spuse Clorinda, după. Ce aşeză fotografiile în plic.

Martin Fierro, gorila lui Manuel Sarmiento, el însuşi băgat în banditism până la urechi, îl omoara ce Varona, un jerpelit, care răpise o tânără fără nicio legătură cu „mediul”. Pentru ce? Ce ştia Varona atât de compromiţător ca să se hotărască suprimarea lui? „Proxenetismul internaţional are mult de-a face cu fete care vor să se prostitueze, pentru a nu-şi crea complicaţii imbecile şi nefaste…” îşi spuse Clorinda Viera. Dar atunci, de ce a fost ridicată domnişoara Rocha? Pentru a fi folosită într-una din nenumăratele localuri de prostituţie clandestine?

Posibil… Dar chiar aşa fiind, de ce l-au omorât pe Varona? Câteva lucruri nu se legau…

Clorinda aprinse o ţigare şi chemă un taxi. Îi era foame şi era obosită. O să se întoarcă acum acasă, îşi va face ouă prăjite şi un pahar mare de suc de portocale. Taxiul se opri lângă ea şi şoferul glumi cu voce gravă:

— Cum, micuţă domnişoară, de eşti atât de singură astă seară?

22

A doua zi dimineaţa, am deschis, cu o siguranţă bine gândită, uşa „Institutului de înfrumuseţare şi masaj – VI VA”.

Am rămas totuşi puţin consternat, deoarece nu se deosebea, la prima vedere, cu nimic, de atâtea altele cu acest profil. Mici intrânduri placate cu faianţă albă, canapele comode acoperite cu cearşafuri imaculate, fotolii, încăpătoare pentru clienţii dornici să se relaxeze.

Îmbrăcasem pentru această împrejurare deosebită costumul ce] mai şic, cel care – cum s-ar zice – mă făcea mai puţin mofluz şi îmi estompa aerele de poliţist savant, pe care toţi băieţii mi le subliniau.

— Gregorio Ruiz, îmi spunea adesea Meza, când lansam câte o idee mai puţin ortodoxă, tu eşti urmaşul lui Edison şi al lui Freud, în poliţia argentiniană.

O blondă înaltă, care cunoştea o inflaţie în toate calităţile feminine, s-a îndreptat spre mine legănându-şi şoldurile ca un vaporaş pe o mare neliniştită.

— Bună ziua, domnule. Aveţi oră reţinută?

— Nu! Am venit special – i-am răspuns detaşat.

— În dimineaţa asta nu e grav, dar – m-a ameninţat ea cu degetul – data viitoare să vă planificaţi, vă rog. Veniţi să vă aşezaţi

M-am instalat într-un superb fotoliu de piele verde şi ea îşi puse un halat de aceeaşi culoare. Prin jocul oglinzilor, puteam să văd întreg salonul, şi nu era nimic dezagreabil în asta, dimpotrivă. Fetele care lucrau aici ar fi

fost perfect la locul lor şi într-un club „Play-Boy” din Las Vegas. Erau parcă făcute după tipar – un tipar de mare gurmand – şi avea clasă, la care se mai adăuga o podoabă de neînlocuit: surâsul. Purtau bluze verzi care se mulau suficient

pe corp, pentru ca să nu poată să le ignore şarmul mişcător; erau'decoltate amândouă părţile şi un fermoar, plasat pe toată lungimea spatelui, oferea o posibilitate comodă şi rapidă. „Frumoasă lucrare", mi-am zis, pentru că am uitat să spun, eram considerat de colegi mei şi un adevărat estet.

— Ce să vă fac? întrebă Ella, care-şi avea numele brodat între sâni.

— Faceţi-mi marea bucurie, Ella, pentru asta am venit, i-am răspuns pe un ton conspirativ.

— Împrospătare şi saună este ce doriţi?

Ratasem, deci, introducerea… Dacă ce-mi propunea ea era doar atât şi dacă mă obliga la început să rămân înţepenit în acel scaun, mă ardeam. Aici, aşadar, nu era „intrare liberă" pentru plăceri interzise; trebuia să arăt cartea albă.

Am făcut fetei un semn din cap şi ea se aplecă, cu urechea la buzele mele, cu sânii lunecând periculos spre libertate.

— Te înţeleg, Ella, dar sunt un prieten al lui Sarmiento…

Îi arătasem formula magică, talismanul, şi Ella îşi îndreptă bustul cu un surâs complice.

— Scuzaţi-mă, n-aveam de unde să ştiu. De ce nu mi-aţi spus de la început? Mă doriţi pe mine? mă întrebă cu candoare.

— Pe tine, frumoaso! – i-am răspuns dintr-o răsuflare, privind-o insistent.

În fond, acum eram un prieten al lui Sarmiento, care

veneam să mă împrospătez şi care insistam, în mod firesc, ca ea să fie cea care oficia! Asta o bine-dispunea pe marea Ella! Avea, desigur, să se poarte sălbatic, să lucreze cu mijloace pe care eu nu le bănuiam! în fine, urma să-şi valorifice talentul recunoscut! De câtă vreme depunea ea eforturi să atragă vârfurile!…

Dacă ar fi ştiut Ella că lovitura ei de oţel, afacerea ei din acea dimineaţă era un autentic stidete, membru al unui comando special de la Poliţia Centrală, pot să afirm, fără risc de eroare, că şi-ar fi pătat, într-o secundă, frumoasa d bluză

sexy, cu micul dejun. Din fericire pentru toată lumea, nu eram pregătit să-mi dezvălui funcţia.

— Dacă doriţi, vă rog să mă urmaţi... îmi ceru Ella, cu o voce dulceagă.

Am mers până la draperia din fundul încăperii, şi Ella, îndepărtând-o, mi-a deschis o mică uşă care dădea î ntr-un mic culoar luminat î n mov, cu plafon jos. Apoi a închis uşa în urma mea şi a întors cheia. Cum, de altfel, mă aşteptam, de fiecare parte a culoarului erau câte cinei uşi, adică zece cabine.

Ella scoase o cheiţă din buzunarul bluzei, deschise zăvorul celei de-a doua uşi pe dreapta şi am intrat într-o cămăruţă de trei metri pe trei, luxos amenajată, o adevărată cameră de plăceri. Lumina era dulce pereţii tapetaţi cu oglinzi, şi Ella declanşă un magnetofon care începu să difuzeze un tango languros.

— Vreţi să beţi ceva? m-a întrebat ea, deschizând un mic bar de perete.

— Să încercăm. Ce propui?

— Scotch, Cinzano, suc...

— Un scotch! Fără apă.

Ea mă servi repede, îşi desfăcu fermoarul şi puse bluza pe un scaun.

— Îţi place aşa? mă întrebă, făcând o piruetă.

Pentru a spune nu, ar fi trebuit cel puţin să detest atroce femeile sau să fi făcut jurământ de castitate pe veci: Ella avea o pereche de picioare fabuloase, fese de nepovestit şi un piept tăiat în marmură. Am băut un gât de scotch pentru a-mi reveni şi am ridicat capul:

— Dacă toate suratele ar fi la fel de urâte ca tine. Toţi vânzătorii de tunuri ar da faliment!

— Ce vrei să spui? mă întrebă Ella, interzisă.

— N-ar mai fi războaie pe planetă, toţi oamenii ar fi ocupaţi să se împreuneze ca nebunii, mi-am continuat eu ideea.

— E prea gentil să mi-o spui! a exclamat Ella, râzând. Acum

trebuie să te dezbraci…

— Am vreme, i-am zis, socotind că nu eram acolo pentru a încerca materialul.

— Înţeleg: nu acum, tu ştii… mi-a zis ea, înţelegătoare.

— Dar, să ştii, nu trebuie să depăşesc 20 de minute…

— Nu-ţi face griji, am venit doar să văd cum merg treburile. Asta-i tot O să vorbim puţin, ş i când te vei întoarce în salon nu spui nimic la nimeni. Sarmiento a vrut ca eu să vorbesc cu tine, şi nu ştiu pentru ce. Avea aerul de a-ţi vrea binele…

— N-aş fi crezut niciodată că e posibil aşa ceva. Când domnul Sarmiento venea în salon, mă privea puţin… Şi dumneavoastră… spuneţi că el îmi acordă încredere?

Ella abandonase tutuitul, eu devenind, în ochii ei, unul din puternici, din redutabili, din cei pe care-i respecţi şi de care te temi.

— Cred chiar că are proiecte mari cu tine, i-am răspuns, privind scotch-ul în lumină. Dacă vei continua să-i dai satisfacţie deplină, evident. Şi acum o întrebare-cheie:

n-ai observat nimic bizar în aceste ultime zile?

— Ei bine… da. Sunt trucuri ce se petrec aici pe care nu le apreciez…

Nu-i trebuise mult timp Ellei să se hotărască să vorbească. Îi părusem un om de încredere şi putea să mi se încredinţeze un secret.

— Trucuri?! – am reluat eu unul din cuvintele care mă şocaseră.

— Da, pe Anita şi Simona, Roger, casierul, le-lasă să facă în fiecare zi un rând pe care şi-l pun în poşetă.

— Hm! E foarte grav; şi altceva?

— Jeanina are pe unul care vine regulat. Nu-l pune să plătească, din contră, ea plăteşte pentru el, pentru că ea dă banii la casă de fiecare dată. În plus, e’ rău că unii din afară sunt la curent cu existenţa acestui loc clandestin. Se poate dărâma totul într-o zi.

— Ai dreptate! – am zis, mimând îngrijorarea.

— Sunt, de asemenea, prietenii lui Roger – pungaşi – care vin să tapeze fetele. Roger le dă bani, din casă!

— Dar atunci, spune-mi, cum se mai ţine salonul în picioare?

— Responsabil cu toate astea e derbedeul de Roger!

— Ţi-a făcut ceva propuneri?

— Ar vrea el, dar ştie că nu pot să-l înghit. Mie nu-mi placafemeiaţii.

— Spune-mi… Roger se vede des cu… căpitanul?

I-am pus intenţionat o întrebare imprecisă, pentru a o lăsa să creadă pe Ella, că el nu era la curent cu lucrurile rele.

— Care căpitan? m-a întrebat Ella.

— Căpitanul vaporului…

— Ah! Baxter! Dacă mă gândesc bine, el venea regulat aici, tot la o lună… Era un client bun, şi avea o slăbiciune pentru Jeanina. Nu l-am mai văzut de mult timp…

— Adică de cât timp?

— Nu ştiu, s-ar putea să fie două luni…

— Nu-i dădea nimic lui Roger?

— Asta nu pot să vă spun. Tot ce ştiu e că Roger îl însoţea într-o boxă, înainte ca Jeanina să vină. Aveau aerul că sunt prieteni…

— Baxter avea bagaje când venea aici? am întrebaţ-o, deşi mi-a fost teamă că am întins coarda prea mult.

— Nu prea… N-avea decât port-hart-ul, ca toţi căpitanii.

— Roger nu avea niciodată vizite după trecere? căpitanului?

— Nu, nimeni. În afara domnului Sarmiento. Numai el! De fiecare dată când Baxter venea, nu făcea gafe, pentru că putea fi sigur că domnul Sarmiento venea la două-trei ore după…

Ella era nespus de dulce şi mai ales naivă. M-am apropiat de ea, i-am apucat bărbia între degetul mare şi arătător şi i-am surâs cu o figură destinsă:

— Ella, eşti frumoasă şi inteligentă… Amândoi vom face o

pereche frumoasă… Dar atenţie! Niciun cuvânt din toate astea la nimeni! înţeles? Am simţit că Ella era fericită în fine, cunoştea şi ea onorurile! Un caid o remarcase vroia chiar să facă o bucată de drum cu ea, de ce nu? Dacă reuşea să alunece în patul lui, el era pregătit să o ducă în larg! Va acoperi toate azimuturile. Se apropie de mir. E să mă atingă, palpitând şi cu buzele întredeschise. Ţinea să-mi dea un mic aconto, pentru că fusesem cu ea extrem de delicat.

Eu eram, la rândul meu, bine educat, am pus mâinile pe crupa ei, care nu cerea decât să fie investigată, şi am tras-o pe tânără către mine cu vigoarea cuceritorului Buzele noastre se împreunară spontan, şi am simţit că încep să-mi pierd echilibrul: contactul cu un corp atât de dotat ar fi

aruncat orice om în nisipurile mişcătoare ale celui mai neînfrânat libertinaj. Dar, acum pot să vă mărturisesc, eram de o altă părere. Cu toate că eram puternic emoţionat, m-am desprins, blând, de tânăra femeie şi, ţinând-o de umeri, i-amspus:

— Uşor, frumoasa mea! Va veni şi asta, mai târziu. Trebuie să plec. Arată-mi ieşirea de serviciu.

Ella aplecă fruntea şi mă privi cu tandreţe: recrutase – îşi închipuia – un om sfânt. Iar pentru ea, a-i rezista însemna, probabil, a avea stofă! De aceea admise situaţia satisfăcută:

— De acord, dragule, te conduc. Nu mi-ai spus numele tău.

— Gregorio, i-am răspuns, simţind că nu pot să o mint.

Ea îşi îmbrăcă bluza în două secunde şi mă însoţi până la ieşirea de serviciu, pe care n-o remarcasem în semiântuneric, în fundul culoarului.

Fericit că aveam atâtea de povestit lui Meza, am mers cu pas lejer până în strada Goya, unde parcasem maşina. Făcusem treabă bună şi şeful va fi mulţumit! Şi pentru că ziua mi se părea fastă, m-am gândit să vizitez şi Studiodi de modele pentru fotografii şi pictură, care trebuia să fie încă un frumos mic lumpenar, şi, de ce nu, un loc de trafic important…

Studioul, care avea pe firmă chiar numele „Model”, era la mijlocul Avenidei Rivadavia, lângă teatrul Colon. O vitrină mare, frumos aranjată, cu portrete şi nuduri de femei, foarte academic pictate îţi atrăgea, discret, atenţia. Pe un mic şevalet, un afiş anunţa tariful: 5000 de pessos pentru o oră, 7500 două ore. Ştiam din sursă sigură că fetele care serveau ca model erau plătite cu 1000 de pessos ora. Se putea veni cu mâinile în buzunar, agenţia, inepuizabilă, închiria aparate foto, dar şi şevalete… Am intrat cu paşi

ezitanţi şi m-am apropiat de biroul în spatele căruia o tânără creolă încerca să termine un careu de cuvinte încrucişate:

— Ce doreşte domnul? mă întrebă ea, imediat, cu un surâs profesional.

— Ei, bine… i-am zis, cu o mină de mare timid, aş vrea să ştiu dacă… dumneavoastră închiriaţi, în fine, dacă aveţimodele?

— Desigur, domnule. Noi nu facem decât ast$. Vreţi să alegeţi un model?

— E posibil?

— Iată un catalog, domnule. Avem ÎS modele la Buenos Aires. Îmi spuneţi pe care-l doriţi şi vă planificăm, mi-a răspuns tânăra, punându-mi un album mare în faţă.

— Nu e posibil imediat?

— Domnule! mă puse la punct fata. Noi nu putem cere celor cincisprezece fete să rămână aici toată ziua, în aşteptarea clientului care va veni. Dacă nu vreţi neapărat să alegeţi, avem aici două fete care lucrează întreaga zi.

M-am prefăcut că mă gândesc, apoi i-am spus:

— Vreau mai î ntâi să consult catalogul!

Am răsfoit albumul şi n-am găsit nicio cunoştinţă, nicio fată fişată în memoria mea. Erau toate foafte frumoase, şi puteau să mobileze de minune o seară agreabilă, în care, fotografiatul, desigur, nu juca un rol prea mare…

— În cât timp s-ar putea planifica? am întrebat-o timid.

— Asta depinde de planificarea fetelor, domnule. Aşi ales?

— Da, aş vrea-o pe aceasta, i-am răspuns, arătând o fotografie la întâmplare.

— Bine… spuse tânăra, notând datele fetei. Aveţi un număr de telefon unde vă pot găsi?

— Nu, i-am răspuns, cu aer încurcat.

— Vă voi da cartea de vizită a agenţiei. Telefonaţi-mi către orele 17.00, şi vă voi spune programarea; trebuie s-o găsesc pe fată. Dar mai întâi trebuie să-mi lăsaţi 500 de pessos avans, vă rog.

— Avans? De ce?

— Noi facem o fată să se deplaseze pentru dumneavoastră, domnule. Dacă nu veniţi la întâlnire trebuie ca ea să-şi ia plata, nu?

— Dar o să vin! am exclamat, fără să roşesc.

— Îmi închipui că sunteţi de bună credinţă, că o să veniţi… Dar se pot întâmpla atâtea lucruri până mâine. Trebuie să depuneţi banii, domnule.

— Dar eu nu vreau să-i depun! N-am dat niciodată un ban fără a primi ceva în schimb! i-am spus cu un ton mânios.

— Nu faceţi scandal, domnule! Depuneţi 500 de pessos ori plecaţi!

— Nu vă supăraţi… Spuneţi-mi, i-am zis, aplecându-nv spre tânără, nu aş putea să am o fată pentru o seară?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ştiţi foarte bine ce vreau să spun… i-am zis cu un surâs complice. Să petrec noaptea cu…

Micuţa creolă îşi luă o figură mânioasă ca să răspundă:

— Domnule, noi suntem o casă serioasă, nu un bordel! Vă rog să ieşiţi, imediat!

— Totuşi, mi s-a spus că la dumneavoastră asta se poate a/anja…

În secunda care urmă, uşa se deschise şi un bărbat de vreo 30 de ani, care bătea suta de kilograme, şi care avea un cap că putea să-l cuprindă angoasele chiar şi pe un babuin, se

apropie cu paşi elastici. La o distanţă bună de mine, cu mâinile de-a lungul corpului, bărbatul se opri.

130

Întrebă:

— Ce se petrece aici?

— Domnul face scandal! spuse fata.

— Şterge-o repede, sau îţi învineţesc spinarea, lăsă paznicul să cadă vorbele.

Fără a părăsi din priviri mâinile omului, am făcut un pas într-o parte. Nu se punea problema să încep un pugiiat, şi nu mai era mare lucru de făcut! a agenţie.

— Lăsaţi mâinile jos! i-am spus. E o neînţelegere.

Plec…

— Uite un băiat inteligent! mă ironiză matahala, alătându-şi dinţii de crocodil, şi conducându mă până la ieşire.

23

În biroul comandoului, la ora prânzului, echipa era reunită. Ultimul venit, Ruiz, salută pe toată lumea şi se aşeză pe un scaun. Făcu un raport concis asupra dimineţii, observându-l pe inspectorul-şef Meza, care se juca nervos cu un creion. Când termină, îl întrebă:

— Nu prea pare că ţine, ş efule. E un ghimpe undeva?

Continuând să manipuleze creionul, Meza îşi sprijini coatele pe birou şi înclină capul:

— Când vă voi spune ce a căzut pe capul nostru, veţi vedea că nu avem cum să ne spălăm păcatul…

— Nu ne faceţi să suferim în aşteptare, şefule, îl rugă Clorinda. Ce s-a întâmplat?

— La unsprezece şi jumătate am primit un telefon de la direcţia generală. Directorul Poliţiei Judiciare în persoană mi-a cerut să opresc afacerea Varona. El vrea ca noi să ne

131

ocupăm acum de o „problemă prioritară” şi personal mf-a trimis dosarul pe care-l am aici. Şi Meza bătu cu degetele pe un dosar cu o copertă roşie, pusă pe birou.

— Dar asta e o poveste complet aiurită! exclamă Faustinojimenez.

Inspectorul-şef Meza ignoră întreruperea şi continuă:

— E vorba de un oarecare parlamentar pedofil care organizează după-amieze teatrale cu gustări. El pune să joace elevele din cursul elementar în ţinută sumară…

Plângeri de ultragiu al bunelor moravuri ar fi fost deja depuse. Un scandal enorm poate să izbucnească îr. Fiecare moment, care n-ar conveni intereselor majorităţii. Depinde de noi să facem î ntr-un fel ca scandalul să fie evitat… iată, copiii mei, veştile bune.

— E clar, spuse Ruiz. Se vrea să ni se ia afacerea Varona – Sarmiento! Toată lumea e de acord cu presupunerea?

— Evident! Acum, când avem suf’ciente elemente pentru a-i încolţi pe Sarmiento şi Fierro! Incredibil! aruncă Faustino.

— Era de la început de presupus că dacă Varona şi nefericita de Rigoberta au fost asasinaţi, era pentru a se evita căderea cuiva foarte sus plasat! adăugă Clorinda.

— S-ar putea!… aprobă Faustino.

— Probabil, afirmă şi Ruiz.

— La ce ne-ar ajuta să arestăm pe Sarmiento şi Fierro acum? întrebă inspectorul-şef.

— La prea puţin, zise Faustino. Ştim că unul face să meargă casa de plăceri, iar altul este un ucigaş, însă esenţialul nu-l cunoaştem…

— Şi pe antreprenorul de cavouri cum îl cheamă?

— Ah, da, Gold, voi îl uitaţi? întrebă Clorinda.

— E adevărat, micuţo! Nu avem date despre el şi totuşi… El trebuie să fie amestecat în toate aceste murdării, până-n gât…

— Gold, Gold, numele ăsta-mi spune ceva, interveni Ruiz. Apoi, după trei secunde: Am găsit! Era numele care figura deasupra celui al lui Sarmiento în carneţelul negru al Rigobertei Kelly.

— Eu de asemenea am auzit vorbindu-se de Gold! spuse

Faustino.

— Când? întrebă Clorinda.

— După seara cu Cimpy – pe care v-am povestit-o deja – am bucătărit-o puţin. Ea i-a pronunţat numele, dar n-am putut să aflu nimic în plus. Ea mi-a vorbit la fel, despre o şedinţă de hipnotism, de la care avea amintiri mai mult decât vagi. Hipnotism, sugestie sau chiar magie neagră. Ea a fost victima câtorva lucruri în genul ăsta…

— Presupui? întrebă Ruiz.

— Nu-i obiceiul meu, răspunse Faustino, de aceea am însoţit-o să o vadă un vechi prieten, care s-a adâncit în şedinţele oculte de mai mulţi ani. El a testat-o imediat la pendulă. Este… fermecată.

— Prietenul tău nu se poate înşela? întrebă Clorinda.

— Un băiat care mânuieş te pendula magnetică de douăzeci de ani e capabil să detecteze chiar şi pe fotografia unui dispărut o ablaţiune a splinei, iar eu nu glumesc, afirmă Faustino.

— Ce vrei să zici cu această descoperire? întrebă

Meza.

— Asta înseamnă că banda Gold – Sarmiento – şi las de o parte pe comandantul lor cu relaţii suspuse – are puteri întinse, răspunse Faustino. Problema e de ştiut dacă se poate lega răpirea domnişoarei Rocha cu această concluzie.

— Explică-te, Faustino, ceru inspectorul-şef Meza.

— Răpirea pe care n-am reuşit să ne-o explicăm, care nu are mobilări serioase, nu ar fi putut fi comandată pentru a servi unor practici magice?

— Arunci mingea cam departe, se precipită Clorinda. Tu uiţi, s-ar părea, drogul şi prostituţia în care se scaldă această afacere.

— Nu sunt un raţionalist rigid, adaugă Meza, dar găsesc, de asemenea, că împingi lucrurile prea departe.

— Observaţia lui Faustino nu e lipsită de interes, punctă, calm, Gregorio Ruiz. Multe elemente duc spre droguri; ne

lipsesc, totuşi, piesele de bază… Atunci, cum ar spune bătrâna mea bunică: „Trebuie făcute săgeţi din orice bucată de lemn”.

— De acord, de acord, zise Meza. Dar pentru moment nu vă prindeţi picioarele în magia neagră!

— Atunci, ce-i de făcut, şefule? întrebă Faustino.

— Copiii mei, cazul parlamentarului poate să aştepte, se va rezolva „de la sine”. Comisarul, pe care abia l-am văzut, mi-a zis că el o să-nchidă ochii. Continuăm cazul Varona, pe riscul şi pericolele noastre, bineînţeles. Există o fisură, e adevărat. Această fisură a permis să se acopere o afacere mai mare e sigur. Cu o răpire şi două asasinate, suntem încă în ceaţă; e trist… Dar cine este în vârful triunghiului?

Iată ce trebuie să ne forţăm să aflăm cu orice preţ! Cine are suficientă putere ca să ne facă să amânăm ancheta pentru mai târziu?

— Atunci, continuăm? Bravo, şefule! trebuie udată hotărârea asta, exclamă Faustino.

— Ruiz, continuă Meza, vei instala un ascultător telefonic la Gold şi-l supraveghezi douăzeci ţi patru de ore, din douăzeci şi patru!

Faustino, tu vei lucra cu Gregorio. Clorinda, tu o să lucrezi cu mine, asupra lui Sarmiento şi asupra tuturor

elementelor rămase în umbră: Rigoberta, Fierro şi tot ce se va mai adăuga, cu ascultările. Îmi place să vă previn dinainte: dacă ni se va bloca continuarea anchetei, sau dacă vom avea cel mai mic necaz, s-ar putea ca toţi să ne facem bagajele pentru Patagonia. Aşa că vă rog să-mi spuneţi: mai sunteţi de acord?

— Şi încă cum! Mai încape vorbă?.. Desigur, răspunseră toţi, în cor.

Automobilul pe care-l conducea Faustino Jimenez era o veritabilă piesă de muzeu, plină de lovituri, zgâriată şi murdară ca o pictură suprarealistă. Pe portbagaj, un băiat glumeţ scrisese cu degetul pe stratul de prat: „Omule, spală-

mă!”

Ca toate antichităţile, îşi valora însă greutatea în aur… Caroseria era blindată, geamurile erau antiglonţ. Înăuntru, fixate pe scaune metalice, materiale sofisticate, pe care genialul Ruiz le montase piesă cu piesă. Prevăzuse şi două paturi de campanie şi cuverturi pentru genul de expediţie pe care Faustino şi Gregorio urmau să o întreprindă.

— Pe unde trecem, scumpe maestre? întrebă Faustino, aruncând o privire spre Ruiz care fluiera, parcă distrat.

— Pe malul stâng al lui Rio del Plata până la Dock Sur, apoi pe Avenida Rocque Saenzo Pena, pe Caile Corientes până la La Boca… recită dintr-o suflare Ruiz.

— Gregorio, ai fi un şofer, de taxi fabulos! exclamă Faustino.

— Posibil… Dar nu mi-ar plăcea să te am de client.

— De ce?

— Tu nu ştii niciodată unde mergi!

— Spune-mi, zise Faustino, care prefera să schimbe discuţia, primirea pe care micuţa creolă ţi-a făcut-o, la

agenţia de fotografii, nu crezi că era datorită unui ordin pe care-l primise?

— Oh, sigur! Ei şi-au luat propriile măsuri de prevedere, de când suntem pe urmele lor. Fata nu m-a surprins. Ce m-a surprins a fost uşurinţa cu care am băgai-o pe Ella în buzunar…

— Poate a lucrat farmecul tău personal, Gregorio…

— Opreşte-te, vrei să mă faci să-mi curgă rimelul?

Când ajunseră la capătul Avenidei Defense, Faustino coti la dreapta. Locul nu era foarte frecventat, din pricină că era în apropiere de cimitirul catolic… Rare erau locurile atât de liniştite. Faustino mai rulă cincizeci de metri şi opri.

— Ce avem de făcut?

— Telefonăm la Gold. Dacă e acasă, îi branşăm un ascultător pe cutia telefonică.

— Chiar dacă nu ar fi nimeni, aş fi foarte emoţionat să pot

intra prin efracţie la un tip cum este Gold…

— Vreau să-ţi fac o mărturisire: şi eu! – spuse Ruiz, trăgând perdeaua neagră care îi izola de cei din spate. Lanterna era, de asemenea, mascată de o perdea neagră şi plafoniera, alimentată de o baterie, permitea o luminăţie convenabilă. Ruiz o aprinse şi se aşeză pe un scăunel, în faţa telefonului portativ. Făcu numărul lui Gold. La al treilea apel i se răspunse.

— Alo! Bună ziua, casa Gold?

— Puteţi să-mi comunicaţi preţul la un cavou de prima clasă?

— Ceea ce s-ar face mai bine, da…

— Cum?

— Clar, voi trece să vă văd. La revedere, domnule. Şi mulţumesc.

Ruiz închise şi luă o sacoşă de piele, umflată. Privi în jur şi se apucă de lucru la un obiect compus din mai multe triunghiuri metalice, cam de un metru cincizeci lungime, legate între ele prin benzi de pânză verde. Apoi, Gregorio intră în cabină şi-i trecu instrumentul lui Faustino.

— Îmi aduci „umbrele”, în cazul în care cutia se află în stradă.

— Cine ţi-a răspuns? întrebă Faustino.

— Cred că însuşi Gold, spuse Gregorio, deschizând portiera maşinii.

Merseră cu pas liniştit până-n strada cimitirului, acolo unde se înălţa impozanta faţadă de marmură a casei lui Gold. Ruiz ridică nasul şi scrută faţada imobilului.

— Impecabil! Se va putea lucra în pivniţă, spuse el, îndreptându-se spre intrarea care se învecina cu sediul antreprizei de construcţii. Era un imobil fără portar. Deschiseră mica uşă de lemn sculptat care ducea în pivniţă şi coborâră treptele de piatră, mâncate de umezeală şi timp.

Mergeau cu precauţie, evitând să facă să scârţâie tălpile pe pietre şi având grijă să nu se izbească de boltă.

Cutia de branşament de la telefoane se găsea la înălţimea omului, la doi metri de scară. Ruiz îşi puse servieta jos şi scoase o cască de ascultare, pe care şi-o potrivi pe cap. Demontă capacul cutiei şi îi făcu semn lui Faustino.

— Mergi şi stinge lumina. Nu se ştie niciodată…

Când Faustino stinse lumina Ruiz se servi de o lampă mare de serviciu, pentru a lumina cutia. Făcu patru încercări înainte de a găsi linia lui Gold. Puse apoi un

emiţător-receptor cât o bucăţică de zahăr, reglă frecvenţa şi închise cutia.

— Ai şi terminat?! întrebă Faustino, pe care dexteritatea lui Ruiz îl şi rindea întotdeauna.

— Asta-i un fleac. 1 ai de ce să fii uimit! zise Ruiz, modest, ca de obicei. Îşi aranjă apoi, meticulos, materialul, şi ajunseră la camionetă, fără să se fi întâlnit cu o fiinţă omenească în culoarul imobilului. Gregorio Ruiz branşă apoi la masa de ascultare şi apăsă pe butonul magnetofonului, un instrument apărut de curând în activitatealor.

— Încep ascultarea, Faustino, vom face câte două ore fiecare, dacă eşti şi tu de acord.

— Îmi vine ca o mănuşă, Gregorio. Vreau mai întâi să fac un tur în jurul locuinţei lui Gold. Voi reveni: ntr-o oră. O.K.?

— O.K.! Vezi să nu te rătăceşti!

— Dacă am vreo problemă, îţi telefonez! i-o întoarse Faustino.

Am parcat în unghiul străzii Florida cu Avenida Rivadavia, bucurându-ne astfel de o vedere inexpugnabilă – spre apartamentul lui Sarmiento. Era el acasă, ori nu? Cel mai bun mijloc de a ne asigura era să i telefonăm, greşind, chipurile, numărul. Trebuia să o facă Clorinda, un bărbat l-ar fi făcut, desigur, suspicios.

— Aveţi numărul lui, şefule? m-a întrebat ea.

— Cu ce crezi că-mi petrec timpul, micuţa mea? Pot

să-ţi dau chiar şi măsura pantofilor lui, admiţând că asta te interesează… i-amzis, puţin nervos.

— Ca să fiu sinceră, nu mă deranjează deloc! mi-a răspuns Clorinda, râzând. Formaţi numărul şi voi vorbi.

— Bine! Vezi să ai aerul cel mai firesc posibil, da?

Am format numărul şi i-am întins receptorul Clorindei.

— Alo! Jorge-Juan? întrebă Clorinda, cu o voce care făcea să clacheze timpanele cele mai rezistente.

— Hei? Ce este? Nu se poate? Ea lungea ultimele silabe într-un mod atât de odios, că până şi pe mine m-a întors pe dos. M-am înşelat?

— Bueno… aici e Yvette… ce? Cine eşti?

— Ah! bine! Fără glume?

— Am douăzeci de ani şi sunt şatenă. Dar, spuneţi-mi, sunteţi un agăţător afurisit? Ha?

— E bine să fii viril… Dar eu n-am timp, ştiţi?

— Opreşte-te să spui şiretenii de-astea…

— Sunteţi prost-crescut, atunci!

— Merci, am ce-mi trebuie! Dezgustător.

— Peah! Dacă asta se găseşte, sunteţi bun de laude, şi la pat nul.

— Ei bine, vă voi telefona, dacă-mi lipseşte! Salut!

Clorinda a închis, m-a nrivit printre gene şi am izbucnit amândoi în râs.

— Micuţa mea Clorinda, i-am spus, când am redevenit serioşi, tu ai un real talent de actriţă, n-o să şomezi niciodată!

— Vă înşelaţi, şefule! E mai uşor să găseşti de lucru în poliţie decât ca actriţă!

— De asta sunt mai multe actriţe între poliţişti decât poliţişti la artişti! am adăugat gânditor.

Cu toate ferestrele închise, observam mişcarea de pe Avenida cu cochetele ei, cu escrocii îmbrăcaţi la Chic, cu interminabilul şir de maşini ale căror caroserii începeau să se

încingă sub soarele încă fierbinte.

Când, la 15 şi 30 de minute, Sarmiento ieşi pe uşa imobilului, purtând un costum deschis şi borsalină. Mai întâi l-a observat Clorinda şi dădu alerta:

— El e, şefule! Iese! Costum deschis şi pălărie la fel.

Am pus maşina în funcţiune în secunda care urmă şi am pornit lent, pentru a o lua pe Avenida Rivadavia. Sarmiento se îndreptă cu pas liniştit spre maşina lui, care era parcată la 30 de metri de domiciliu.

De ce şi-ar face griji, m-am gândit mâhnit, dacă el ştie că poate conta pe protecţii importante şi banii îi cad deasupra ca ploile scurte în septembrie. Buick-ul porni spre intrarea Florida, făcând turul pieţii şi luând-o pe Avenida Rivadavia. Putea fi urmărit la o sută de metri, fără probleme, culoarea albastră a maşinii fiind o ţintă ideală. Sarmiento ne duse până în Caile Peron, unde avea, se pare, o întâlnire într-o cofetărie pe care o frecventau oamenii de la radio, cu o fată blondă şi zveltă. Se sărutară cu pasiune şi Sarmiento o ridică de la pământ în faţa unui public încântat. Noua lui cucerire probabil că încă îşi eţala micile protuberanţe pe băncile ultimei clase a liceului, şi nu era

nevoie să fii mare specialist să presimţi ce urma să facă.

— Dacă ar şti această micuţă ce o aşteaptă! zise şi Clorinda.

— De data aceasta va fi blocat, înainte să meargă prea departe… am asigurat-o. În fine, vom încerca!

Sarmiento şi tânăra fată rămaseră la o masă douăzeci de minute, bând şi mâncând cu 2ntren şi bună dispoziţie. Apoi l-am văzut consultându-şi ceasul, lăsând o bancnotă pe masă şi plecând cu fata. Am aşteptat ca Buick-ul să pornească şi am reînceput filarea. Am aprins e ţigară şi, după un timp, întorcându-mă spre Clorinda,.)-am spus:

— Încep să am un dinte întpotriva acestui Sarmiento… Mă tem, am adăugat, de ceea ce s-ar putea petrece dacă…

Sarmiento luă malul drept al lui Rio de la Plata şi intră în

Caile Huascaran, unde parcă automobilul Eu, care aveam încă două maşini în faţă am încetinit şji-am spus Clorindei:

— Coboară şi nu-l pierde din ochit Merg să parchez în viteză!

În timp de Sarmiento închidea portiera maşinii, Clorinda s-a oprit în faţa unei vitrine şi, cu colţul ochiului, nu pierdea din vedere cuplul.

Sarmiento făcu vreo douăzeci de paşi în susul străzii, înainte de a conduce fata sub un pridvor. Am revenit imediat, iar Clorinda, care îşi aranja ciorapul, mi-l arătă pe Sarmiento cu un gest din cap. În curtea pavată unde Sarmiento şi însoţitoarea lui intraseră, erau două poteci, şi ei o luaseră la dreapta. Se simţea că imobilul, construit în stil maur, fusese renovat recent. Mai apoi am ajuns şi noi, după ce Sarmiento şi fata au dispărut în faţa unei uşi mari care permitea accesul într-un hol, unde numeroase persoane pălăvrăgeau şi fumau. Am înţeles imediat că nu prin scara

cu largi trepte de piatră şlefuite se ajungea în locul interzis, ci printr-o portiţă de stejar masiv, care ducea la dreapta, spre una din pivniţele clădirii.

— Ce vom mai descoperi şi aici? mi-a şoptit Clorinda la ureche.

— Am părăsit orice speranţă de a putea să prevăd, într-o zi, asemenea gen de şiretenii… i-am răspuns, pe acelaşi ton.

Lângă portiţă era unul dintre zbirii lui Sarmiento Pieptul lui puternic pe care o cămaşă în carouri se mula strâns şi braţele enorme erau o elocventă carte de vizită.

— Aţi văzut serviciul de ordine, şefule? mi-a şoptit Clorinda.

— Pe micuţul plin de muşchi? Desigur!

Am luat braţul Clorindei şi ne-am îndreptat nepăsători spre vlăjgan. Se coborau cam douăzeci de grade, înainte de a ajunge la pivniţa propriu-zisă şi, cum mă aşteptam, o poartă blindată garanta accesul. Învăţasem însă bine lecţia. Am scos din buzunar cheiţa-sol şi am introdus-o în broască; câţiva paşi pe un covor gri şi un mic capăt de culoar ne-au condus, apoi,

într-o pivniţă imensă şi boltită, unde ne-am reunit cu ceilalţi.

În faţă era un podium de câţiva metri lărgime şi de vreo patru metri adâncime, pe care un fel de cortină o împărţea în două. Mai multe rânduri de scaune pliante erau aranjate pe toată suprafaţa sălii. Primele patru rânduri erau deja ocupate de o majoritate de quadragenari de ambele sexe, care, se pare, erau grupaţi pe afinităţi.

Eu cu Clorinda ne-am plasat în spate şi la marginea unui rând, în aşa fel încât puteam să vederp pe toată lumea. Eram atât de concentrat, încât nu am auzit zăvoarele uşii închizându-se. Mi-a atras atenţia Clorinda. Asta însemna că nu se mai putea ieşi din pivniţă până la

sfârşitul spectacolului, pentru că un spectacol părea să aibă loc. Am scrutat atent sala bine luminată, dar nu am văzut cuplul pe care-l formase Sarmiento cu fata. Am atins cotul Clorindei şi, aplecându-mă spre ea, am întrebat-o, cu voce joasă:

— Tu îl vezi?

— Deloc! mi-a răspuns ea.

— Unde au putut să dispară?

— Cred, şefule, că se pregătesc să-şi pună costumele, ca să ne prezinte un număr de castanietei % glumit Clorinda.

— Dacă ar fi numai atât!

Deodată, luminile s-au stins, şi spectatorii au rămas în întuneric.

Singură scena era luminată, cu o joasă intensitate. Apoi uşor, cortina roşie se deschise, şi în scenă apăru un bărbat de talie mijlocie, îmbrăcat într-un flanel negru, cu pelerină. Avea părul, lung, negru, ochii larg deschişi erau conturaţi cu fond de ten violet, iar privirea avea o stranie fixitate; degetele erau încărcate cu inele cu pietre de diferite culori.

Salută sala, şi sala îl aplaudă. Apoi, făcu doi paşi înainte, rămase un moment tăcut, parcurse cu privirile diferite feţe şi începu să vorbească:

— Bună ziua, dragi prieteni! Sunt fericit să vă revăd, de

fiecare dată mai numeroşi, ceea ce dovedeşte că vă delectează, din ce în ce mai mult, spectacolul meu… Şi că aţi luat cunoştinţă că vă ofer mijlocul de a intra într-o cale de realizare… Calea voastră! Acum voi ştiţi că trebuie mai întâi să vă SUPUNEŢI şi să vă ABANDONAŢI PERSONALITATEA, înainte de a obţine ceea ce doriţi. TOT ceea ce voi doriţi!

Omul vorbea rar, detaşând bine silabele, şi vocea

lui caldă avea vibraţii stranii, pe care unii spectatori începeau să le resimtă.

— E, sigur, un hipnotizator, i-am şoptit Clorindei, o să vezi…

— Asta-i bună! mi-a zis ea. Cu colecţia asta de smintiţi din sală, nici nu ne puteam aştepta la altceva.

Sarmiento ieşi în acel moment din culise şi se îndreptă spre un fotoliu, în care se aşeză satisfăcut.

— Astăzi, continuă omul cu pelerină, vom face experienţele cu o tânără fată, care nu a fost niciodată printre noi, şi care e în cea mai totală ignoranţă în ce priveşte hipnotismul, precum şi cu câteva persoane din sală, care vor binevoi să-mi dea concursul…

S-a întors spre culise şi a chemat cu glas ferm:

— Domnişoară Veronica, vreţi să veniţi, vă rog?

Tânăra liceană pe care eu şi Clorinda am văzut-o la braţul lui Sarmiento apăru pe scenă, puţin intimidată de mulţimea pe care o ghicea în întuneric. Era într-un pantalon alb, mulat pe ea, iar un maiou simplu de bumbac albastru îi strângea bustul generos.

— Vă prezint pe Veronica, spuse omul cu pelerină. E o fată bine educată, care trăieşte în familia ei burgheză plină de principii. Ea face echitaţie, joacă tenis şi merge o dată pe săptămână î ntr-o „partidă”, care adună tinerii de optsprezece ani. A întâlnit mulţi tineri interesanţi… Nu-i aşa, Veronica?

Tânăra fată a înclinat de câteva ori capul şi a surâs timid.

— Are un prieten, cum se zice, şi anul viitor va intra în

ultima clasă, apoi se va pregăti pentru facultatea de medicină. Mi-a mărturisit că hipnotismul o cam sperie; ea vede în el unele lucruri magice… Dar eu am liniştit-o, şi acum nu mai are nicio teamă. Am dreptate, Veronica?

— Da, spuse fata, cu o voce sigură.

— Noi vom instala două-trei aparate, apoi voi cere unui bărbat şi la trei femei, care doresc, să urce pe scenă. Mulţumesedinainte.

Hipnotizatorul a adus două capre de lemn în faţa scenei şi a pus pe deasupra acestora o planşă de doi metri lungime şi un metru lăţime. Pe planşă a aşezat o saltea îmbrăcată într-un cearşaf grena. Apoi a adus trei scaune pe care le-a aranjat în spatele caprelor.

— Acum, a spus hipnotizatorul, plimbând uşor privirile peste spectatori, îmi trebuie patru voluntari’ adică, aşa cum am mai spus, un bărbat şi trei femei. Cine vrea să urce pe scenă?

Un bărbat de patruzeci de ani se prezentă şi urcă pe scenă. Era elegant şi destul de bine legat. Îl urmă o femeie blondă de vârstă coaptă, apoi e brunetă planturoasă de vreo treizeci de ani şi, în fine, o altă brunetă îmbrăcată într-un pantalon de piele bej, care se mula excesiv pe coapsele ei, şi care părea cea mai tânără dintre ele.

Hipnotizatorul se apropie, le strânse mâinile, privindu-ilung.

Le ceru prenumele, pe care le repeta, întorcându-se spre sală.

— Iată: Justo… Diana, Ricarda şi… Leandra… care se vor preta, împreună cu Veronica, la mica noastră experienţă. Noi vom începe cu Veronica. Vă cer să nu faceţi zgomot până ce voi termina de adormit aceste simpatice persoane. Vă mulţumesc anticipat. Veronica, vreţi să vă întindeţi pe această saltea?

Fata închise ochii şi hipnotizatorul făcu ocolul mesei, plasându-şe î n faţa publicului, rămânând î nsă la capul Veronicăi. Începu să facă sugestiile sale cu aceeaşi voce

gravă şi vibrantă, rostind limpede silabele:

145

— Aş vrea ca tu să te destinzi, să-ţi destinzi tot corpul… Aş vrea ca tu să-ţi simţi mai bine toţi muşchii… Destinde-ţi fruntea… Destinde-ţi muşchii feţei… Destinde-te. Destinde-ţi braţele… picioarele… tot corpul… întinde-ţi braţele şi picioarele.. Simţi acum o moleşeală în tot corpul… E o senzaţie agreabilă… Eşti moale… Atât de moale… Simţi apăsarea saltelei pe ceafă… pe umeri… de-a lungul spatelui… Acum îţi simţi bine coapsele… Şi salteaua care-ţi susţine corpul.Corpul întreg e din ce în ce mai moale… din ce în ce mai obosit… Eşti foarte, foarte destinsă… Ca şi cum corpul tău se anfundă complet în saltea… Vrei să adormi… Somnul te cuprinde dulce… Respiri încet şi adânc… La fiecare respiraţie somnul te cuprinde din ce în ce mai mult… Totul e liniştit în jurul tău… Nu ai decât un gând: să dormi… să dormi… să dormi… Spiritul tău e calm şi destins şi nu te gândeşti decât să dormi… să dormi… să dormi… profund… Dormi…

La acest stadiu de inducţie, hipnotizatorul puse degetele pe pleoapele fetei şi repetă cu o voce fermă:

— Dormi! Nu mai poţi deschide ochii! Pleoapele sunt lipite. Nu mai poţi deschide ochii decât când îţi voi porunci eu!

Hipnotizatorul se întoarse atunci spre cele patru persoane care stăteau pe scaunele lor şi le zise, cu aceeaşi voce:

— Vedeţi ce uşor se adoarme… Voi vă destindeţi acum… Toţi patru… Nu vă mai gândiţi decât la corpul vostru şi la tensiunile pe care trebuie să le alungaţi…

Clorinda s-a apropiat atunci de urechea mea şi m-a întrebat, cu voce joasă:

— Credeţi că îi adoarme cu adevărat?

— Fără nicio î ndoială, i-am răspuns, pentru moment el îi aruncă pe toţi într-un somn hipnotic, apoi trebuie să-i

146

facă să intre în transă, dacă vrea să obţină ceva de la ei.

— Atunci, asta nu e un simulacru! Dar dacă asta se întâmplă, e o atingere a personalităţii!

— Nu te înşela, Clorinda. Ceea ce subconştientul nu vrea să facă, hipnotizatorul nu poate face. Ca regulă generală, nu faci în stare de transă decât ceea ce eşti capabil să faci în stare de veghe…

— Ah, bun! Mă liniştiţi, şefule! Nu voi fi niciodată victima acestui gen de smintiţi!

Omul cu pelerină adormise acum şi cele patru persoane care stăteau pe scaunele lor.

— Acum, le zise el, Justo, Diana, Ricarda, Leandra şi Veronica, voi vă veţi apăsa braţul… El va deveni din ce în ce mai greu… Greu ca plumbul… Voi simţiţi greutatea în umeri, în braţ… în fiecare deget, greu ca plumbul… Braţul vostru atârnă o tonă… Ştiţi că nu vă mai puteţi mişca… încercaţi să vă mişcaţi, dar nu puteţi…

— Ce face el acum? mă întrebă Clorinda.

— Transa, Clorinda! îi controlează să ştie dacă poate să-i facă să execute ce vrea el…

— Eu voi număra acum până la cinci, continuă hipnotizatorul, şi braţul vostru va fi din ce în ce mai greu… Când voi ajunge la cinci, veţi încerca să-l ridicaţi şi nu veţi putea… Unul… greu. Doi, foarte greu… Trei, greu ca plumbul… Patru, apasă o tonă… Cinci, imens de greu… Nu mai puteţi să-l mişcaţi… încercaţi să-l mişcaţi…

Niciuna dintre persoanele hipnotizate nu mişca, şi omul cu pelerina, după ce a salutat sala, s-a întors la masa pe care era întinsă Veronica.

— Veronica, tu vei face ce îţi voi cere eu!… Absolut tot ce îţi voi cere… Şi nu te vei trezi decât când eu îţi voi porunci… Dezbracă-te complet, Veronica! Eu o vreau!

Cu ochii închişi, fata se ridică şi se aşeză pe

saltea. Gesturile erau încete, dar precise. Ea începu prin a-şi scoate pantofii pe care-i lăsă să cadă pe scenă. Faţa cu trăsături regulate nu exprima nimic, decât un spmn adânc, îşi

descheie pantalonul şi îşi scoase maiou! albastru pe care-l făcu să treacă peste umeri. Bustul proaspăt era un compromis î ntre fragilitatea adolescentei ş i plenitudinea femeii; sânii se detaşau ca două fmete exotice, şi marile halouri cenuşii păreau trasate cu pensula de un pictor. Veronica se chirci pe saltea înainte de a-şi scoate pantalonul, însă cei din sală nu regretau aşteptarea.

— Acum, Veronica, tu vei întoarce spatele la sală şi te vei aşeza în genunchi.

Fata se execută docil şi arătă spectatorilor un fund bombat şi bronzat.

— Pune bărbia pe saltea, Veronica, şi depărtează coapsele. Îi ceru hipnotizatorul.

Veronica făcu exact ce i se cerea şi livră astfel sălii întregi secretul cel mai emoţionant al feminităţii ei. Însă nu trebuia să rămână aici, şi omul cu pelerină avea alte proiecte pentru victimele lui. Se întoarse spre quadragenari şi comandă:

— Justo, începi să te dezbraci! Eu o vreau!

Justo începu încet să se dezbrace. Când fu cu torsul gol – un tors larg şi puternic –, desfăcu catarama centurii pantalonului şi-l făcu să alunece la picioare. Ridică un picior pentru a se elibera şi urma să-l pună pe pământ, când un ordin îl reţinu:

— Nu mişcaţi piciorul! comandă hipnotizatorul şi se apropie de el.

Justo era într-o poziţie curioasă. Cu braţele desfăcute şi cu piciorul drept îndoit în echer, avea ochii închişi, faţa impasibilă a adormitului, părând că poate să rămână în această poziţie o eternitate. Omul cu pelerină se opri lângă

el. Ridică mâinile şi făcu câteva mişcări magnetice în faţa lui, apoi reluă:

— Justo, noi vom conveni un număr pe care vreau să ţi-l dau. Când un ordin vă va fi dat de mine, nu veţi înceta să faceţi decât ceea ce eu vă voi cere în momentul în care veţi auzi pronunţând acel număr. Eu voi număra până la şapte, şi

când voi ajunge la numărul şapte, puteţi să vă puneţi piciorul pe pământ şi să continuaţi să vă dezbrăcaţi. Unu… doi… trei… patru… cinci… şase… atenţie, Justo, şapte.

Justo puse piciorul pe pământ şi în-curârid fu gol ca marmura.

— Veniţi până la masa unde e Veronica îngenuncheată… Bine. Puneţi acum mâinile pe fesele ei… Doriţi s-o mângâiaţi… Dorinţa vă cuprinde… Din ce în ce mai puternic… Pântecul, toate organele vă sunt cuprinse de această dorinţă care creşte din ce în ce mai puternic… Mângâiaţi-o, Justo, cum ea merită, fiindcă ea eşte teribil de dorită…

Atinse apoi fruntea fetei şi reluă:

— Veronica, sunteţi dorită… foarte dorită… Ştiţi că acest bărbat vă doreşte atât de mult, că dacă îl veţi simţi, i vă veţi dărui, şi vă veţi urla plăcerea la toată sala.. Veţi repeta cu mine cuvintele pe care le voi pronunţa şi nu le veţi mai uita niciodată… Când vă veţi găsi în compania bărbaţilor sau femeilor, veţi face exact ce veţi repeta cu mine. Vreau să repetaţi cu mine aceste cuvinte, pentru a nu le uita: eu sunt mai întâi o femelă…

— Eu sunt mai întâi o femelă…

— Eu sunt femeia supusă capriciilor celor care mă doresc…

— Eu sunt…

— Voi fi totdeauna gata să dăruiesc plăcerea…

— Voi fi…

— Nu contează unde, nu contează când…

— Nu contează unde…

— Tot ceea ce zic nu voi uita niciodată…

— Tot ceea ce zic… niciodată…

— Veronica, aţi terminat de repetat. Vă vorbesc. M-auziţi?

— Da… i-a răspuns, slab, fata.

— Sunteţi pregătită să dăruiţi plăcerea tuturor celor care vă vor cere-o?

— Sunt pregătită… i-a răspuns Veronica.

Hipnotizatorul s-a întors atunci spre cele trei femei rămase

nemişcate pe scaunele lor şi li se adresă pe rând:

— Vreau ca fiecare dintre voi să-şi scoată hainele, le ceru, voi simţiţi nevoia să fiţi goale… Pielea voastră nu vă mai suportă hainele… nu puteţi face altceva decât să le scoateţi. Dezbrăcaţi-vă, eu o vreau!

Cele trei femei începură să se dezbrace, dezordonat, trăgându-şi fustele, făcând să zboare pantofii, slipurile, ciorapii, port-jartierele, pe scurt, toate accesoriile feminităţii care fac deliciile erotomanilor erau aruncate în decor!

Sub uniforme de femei cinstite se descopereau corpuri de curtezane, gâturi arogante sub aparenţe austere, pântece îngroşate, cert, dar pe care anii nu le alteraseră, pulpe pline de varice, şolduri rotunjite ca aluatul.

Quadragenarul mângâia mereu moviliţele pufoase ale tinerei Veronica. Urma să se asiste, în curând, la împerecheri spectaculoase.

Mi-am aplecat capul spre Clorinda Viera, care binecuvânta absenţa luminii, aceste exerciţii de stil făcând-o, am simţit, să i se urce roşeaţa pe frunte.

— Eu m-am săturat, Clorinda. Să mergem, i-am spus tinerei femei.

— Off! suspină ea, mulţumesc, şefule!

25

Ieşiră fără dificultate din sala de hipnotism. Nu trebuia să se neliniştească de asta; „spectacole” pentru toate gusturile! Meza decisese că lor le era mai bine în maşină, să bea o bereş i să vorbească de viitoarele lor concedii, mai bine, decât să transpire în acea adunătură de hedonişti, care, prin toate mijloacele, căutau să-şi potolească pasiunile stricate ori nevrozele lor obscene… Meza reuşise să cumpere de la un bistrou două cutii de bere şi ţigări. Astfel aprovizionaţi, aşteptară mai multe we, coborând câteodată să-şi dezmorţească picioarele, până la colţul străzii.

Sarmiento şi tânăra Veronica ieşiră din imobil când noaptea venea să înlocuiască ziua. Nu mai avead nicio picătură de

bere în maşină şi Meza şi Clorinda crăpau de foame.

— Uite-i! mormăi Meza şi întoarse cheia în contact.

Mersul Veronicăi trăda o oboseală căreia nu era greu să-i bănuieşti cauza. Sarmiento e aşeză pe scaunul din spate al Buick-ului cum te-ai debarasa de e povară.

— Mă întreb ce binevoieşte să facă din micuţa asta? întrebă Clorinda.

— Hipnotizatorul a dat un ordin pentru viitor, spuse Meza. De fiecare dată când subiectul care a primit acest ordin – s-ar putea să fie cifra „9” sau un cuvânt oarecare –, va face ce i se va zice să facă. În cazul ei: a fi disponibilă pentru toate felurile de practici sexuale. Această micuţă Veronica a devenit – fără să ştie – un animal de plăcere. Ea e

condiţionată prin sugestia pe care i-a irtipus-o hipnotizatorul. Ce poate să facă Sarmiento? Să o conducă şi să o folosească de câte ori are nevoie. Nu e el cel care recrutează fete pentru prostituţie? Dar are el şi lucruri mai importante de făcut…

— Şi ceilalţi? Bărbatul şi cele trei femei? întrebă Clorinda.

— Ei fac ce li se zice să facă în timpul şedinţei, răspunse Meza. Ei se vor trezi fără a şti ce au făcut, dar plini de ruşine, fiindcă presimt că au depăşit un mare număr de tabu-uri. Ei fac, deci, inconştient şi în public, ceea ce nu îndrăznesc să facă în stare de trezie. E ceva ca e plăcere mazochistă să-ţi asumi dualitatea pe care fiecare o poartă în sine… Dublura lor, cel care se aruncă nu importă în care orgie, e o fiinţă pe care ei vor mult să o facă să trăiască, din timp în timp, câteva ore, însă ei, când sum trezi, îl supraveghează. Acesta nu este niciodată al lor. Altfel, ei vor merge în partuze, la vedere.

Sosiseră în cartierul La Buca, tot discutând, în urmărirea lui Sarmiento care se îndrepta spre periferie, rulând în mică viteză.

— Sper că Sarmiento mănâncă seara… suspină Clorinda.

Urcară strada următoare şi cotiră la dreapta în Caile Castonera. Sarmiento parcă în colţul străzii. Meza şi Clorinda

urmară acelaşi program, însă pe o stradă apropiată.

Când Meza reveni pe jos în sectorul în care se afla parcat Buick-ul, Clorinda consulta meniul afiş at la fereastră al unui restaurant chinezesc.

— Au intrat aici, spuse Clorinda, arătând o braserie care gemea de lume.

— Să mergem, spuse Meza. Asta ne va da ocazia să

înghiţim şi noi ceva.

Braseria era plină de brazilieni beţi, ca un contingent de eliberaţi, a căror principală ocupaţie era să ciocnească halbele de bere. Nicio femeie pentru a le canaliza elanul, ceea ce nu părea să-i afecteze peste măsură. O tejghea, la care se puteau aşeza cei ce voiau să ia cina, traversa trei sferturi de sală. Sarmiento se instalase cu micuţa lui prietenă; Clorinda şi Meza se aşezară pe singurele locuri disponibile: o măsuţă pentru două persoane, lângă tejghea, la doi metri de Sarmiento. Comandară picioare de porc cu fasole şi piept afumat cu cartofi prăjiţi, şi două halbe de bere. Cu tot zgomotul care domina sala, Clorinda şi Meza puteau, ciulind urechile, să perceapă vocea lui Sarmiento. O voce muzicală de om din Sud, pe care Veronica o asculta cu o plăcere atât de naivă încât Clorinda strâmbă din nas.

Fernando Meza tocmai înfipsese în furculiţă un cartof şi sufla peste el ca să evite arsura, când îl văzu. Omul se legăna printre mese şi se apropia de tejghea. Trebuie să fi avut treizeci de ani şi era îmbrăcat într-un pantalon de pânză şi o bluză kaki, de-o curăţenie îndoielnică. Ceea ce îl frapă pe Meza şi îl opri cu furculiţa în aer fu expresia de ură neputincioasă când privirile lui îl descoperiră pe Sarmiento.

El păru să regăsească, totuşi, puţină demnitate, îşi umezi buzele şi se îndreptă direct spre el. Sosit aproape, se opri şi rămase plantat câteva secunde, privindu! pe Sarmiento, care încă nu-l remarcase. Pe faţa lui obosită se citeau cele mai contradictorii sentimente, amestec de ură, de pasiune şi de tristeţe. Cum parcă se hotărî brusc să-şi ia curajul în mână,

respiră adânc şi strigă:

— Hei!

Sarmiento se întoarse şi îl văzu. Încruntă sprâncenele, dar, ciudat, nu-l respinse pe inoportun.

153

— Mă recunoşti? întrebă omul, cu voce înceată şi deformată de alcool.

— Salut, Ernesto! răspunse Sarmiento cu detaşare.

— Salut, Ernesto!… repetă omul cu o voce profund scârbită. E tot ce găseşti să-mi zici?

— Ce vrei să-ţi zic? i-o întoarse Sarmiento. Vrei să bei un pahar?

— Nu vreau să beau un pahar cu tine, răspunse omul, c! ătinându-se. Însă vreau să-mi spui ce ai făcut din Maria. Ha? Ce i-ai făcut?

— Maria ta e în vacanţă, nu-mi bat capul cu asta.

— În vacanţă… Vezi, vezi… Poţi să-mi dai adresa, din întâmnlare?

i

Meza se apucă să mănânce, nepierzând un cuvânt din ce se zicea alături. Cu un uşor semn din cap, îi spuse Clorindci ce se petrecea, şi ea, (de asqmenea, ciuli urechile.

— N-am adresa Mariei, bătrâne, continuă Sarmiento, cu nu mă mai gândesc la ea, s-a dus! Una pierdută zece găsite! concluziona el râzând.

Dar era un râs care suna fals.

— Eu ştiu că tu ştii… spuse omul, cu neîndurătoarea încăpăţânare a beţivilor.

— Ce vrei să bei? eluda Sarmiento.

— Ştiu că tu ştii… repetă omul.

— Ce să ştiu? întrebă Sarmiento, a cărui răbdare părea să se fi terminat.

— Ştii unde se află Maria şi nu vrei să-mi spui…

— Dar îţi dau cuvântul meu că nu ştiu nimic! aruncă Sarmiento. Pe Maria ta, sunt luni de când n-am mai văzut-o!

— Atunci… dă-mi adresa locului unde ai dus-o… ceru omul

cu un ton lugubru.

— N-am dus-o niciunde, nu ştiu unde este şi n-am să-ţi dau socoteală. Ai memorie scurtă…

Sarmiento apucă halba de bere şi bău cu lungi înghiţituri, apoi se întoarse spre Veronica şi-i făcu cu ochiul.

— Îmi spui aiureli… întotdeauna mi-ai spus aiureli! strigă omul cu disperare. Dar asta n-o s-o las să treacă aşa! Ţi-o jur că se va sfârşi rău!

— Hai, hai, zise Sarmiento, cu privirea brusc înrăită, eşti bolnav, Ernesto. Te voi însoţi şi vom vorbi de asta în maşină.

— Nu! exclamă omul, ţinându-se ferm de tejghea, de parcă pereţii braseriei începuseră dintr-odată să se mişte. Imediat, o să-mi spui unde este! Imediat! respiră zgomotos, privind chiorâş spre halba lui Sarmiento, şi anunţă pe «n ton fără replică:

— Dacă nu, merg să găsesc poliţiştii. Astă seară!

Meza văzu maxilarele lui Sarmiento strângându-se, însă îi răspunse cu o voce aproape liniştită:

— Ernesto, să nu ne supărăm pentru prostii. Pentru că nu vrei să mă crezi, te voi duce să o vezi. Vei vedea că totul e în regulă pentru ea. Nu vroiam să-ţi fac rău, însă dacă insişti atâta… Ea şi-a schimbat viaţa, Ernesto, femeile sunt cum sunt… Hai, bea un pahar cu mine, să facem pace!

— Mă duci s-o văd? întrebă Ernesto neîncrezător, însă faţa i se luminase, şi ochii păreau ai unui copil în faţa pomului de crăciun.

— Da, o să te duc, îi confirmă Sarmiento, ce bei?

— O bere… Ah, aşa, deci! O s-o văd… Rahat!

Nu-şi revenea, era prea obişnuit să trăiască cu disperarea lui pentru a crede în veştile bune. Şi ce veste! Apucă halba pe care i-o întindea Sarmiento şi, fără să respire, o bău jumătate. Mesenii se pierdură într-o ceaţă incertă, tejgheaua începu să se mişte şi fruntea se răci.

— Mă simt rău… Târfa-i de vină că mă simt rău…

bâlbâia el, cu faţa albă de suferinţă.

Sarmiento coborî de pe scaun şi aruncă o privire scurtă în jur.

Clorinda şi Meza, cu nasurile în farfurii, păreau absorbiţi de pieptul afumat pe care-l devorau. Îl apucă pe Ernesto de subsuori şi-i spuse Veronicăi:

— Nu te mişca de aici, revin imediat. Să mergem, îi spuse lui Ernesto, trebuie să dai afară tot ce ai în stomac…

Se îndreptară spre fundul sălii unde se găseau toaletele, cu paşi pe care Sarmiento îi vroia grăbiţi, fără ca să li se dea atenţie. Toaletele erau mari şi împărţite în două: bărbaţi şi femei. Sarmiento împinse uşa în partea femeilor şi intră într-una din cele trei cabine. Închise uşa cu zăvorul şi împinse omul către chiuvetă.

— Mergi, bătrâne, – îi spuse, punându-i o mână pe ceafă, murdăreşte o chiuvetă bună.

Omul începu să vomite când Sarmiento scoasi lin buzunarul pantalonului un cuţit cu lama automată. Simultan, făcu să sară lama şi împunse ceafa victimei. Înfipsejfipoi lama sub ultima coastă şi băgă capul omului în chiuvetă, ţinându-l cu toată puterea. Se mai auzi un geamăt dă durere cumplită, apoi Sarmiento retrase repede lama.

— Nu mişca, ori îţi găuresc capul! urlă, o clipă mai târziu, Meza. Sarmiento se întoarse spre voce şi rămase paralizat. Ochiul negru al unui revolver 38 era îndreptat spre faţa lui, ş i bărbatul care-l ţinea era agăţat pe marginea peretelui care separa cele două cabine.

— Pune mâinile pe cap şi stai la colţ. O singură mişcare şi te pulverizez! Aşază-te pe pământ!

Sarmiento stătea culcat în colţ, lângă chiuvetă, în timp ce Meza se agăţa de perete, îl încălecă şi sări în cabină. Cu revolverul îndreptat spre Sarmiento, deszăvorî uşa şi o deschise. Clorinda apăru cu pistolul în mână.

— Inspectorul-şef Meza, spuse acesta, întorcându-se spre

Sarmiento. Sper că ai un bun avocat! Clorinda, dă-mi arma ta şi pune-i cătuşele, apoi mergi la telefon şi fă să vină o maşină de la poliţie. Apoi reveni:

— Nu, rămâi aici! Nu-i nevoie de maşină, îl ducem noi.

— Şi rănitul? întrebă Clorinda.

— Telefonează la salvare. Precizează natura rănii.

Meza se plasă în colţul opus, în faţa lui Sarmiento, pe care-l ţinea sub ameninţarea a două revolvere, în timp ce Clorinda făcea cătuşele să pocnească în jurul mâinilor lui Sarmiento.

Meza îi dădu arma Clorindei şi scoase: capul rănitului din chiuvetă.

Îl lungi pe spate, îi luă mâna câteva secunde şi făcu o grimasă:

— Grăbeşte-te, Clorinda, e slăbit.

Era sânge peste tot. Rămas singur cu Sarmiento, se sprijini cu spatele de perete şi spuse cu voce calmă;

— Sarmiento, ştii că eşti un om terminat?

Celălalt nu răspunse, dar, în privirea lui, Meza putu citi că o ştia perfect şi că nu mai avea nicio speranţă să scape.

— Cu un prim-solist de barou – ceea ce vei avea cu siguranţă –, minimum de condamnare te va duce la cincisprezece bucăţi. Sunt mulţi, cincisprezece ani, mai ales în puşcărie. Cu toată îmbunătăţirea regimului penitenciar… Cincisprezece ani fără femei, îţi daţi seama?

Sarmiento tresări, dar nu deschise gura. Meza reluă:

— Sunt şeful echipei speciale pe care o ai pe urme de multă vreme. Sunt zile şi nopţi de când te urmăresc. Peste tot… Uite! Azi după-amiază am văzut o şedinţă de hipnotism de un tip special. Tare porcoasă, totuşi…

Apropo, omul tău de încredere – ştii de cine vreau să-ţi vorbesc: Martin Fierro… A avut ghinion. Băieţii din echipa mea l-au săltat astăzi după-amiază, minţi Meza. E cu adevărat feroce, acest tip. Cu el erai bine apărat! în fine, el e la spital într-o stare precară… E urât pentru el… remarcă bine, într-un sens, asta ne aduce servicii… E-o nebunie cât de

vorbăreţ a putut deveni acest băiat la apropierea morţii… E normal, în fond. El nu făcea decât să execute ordinele. Nu-i aşa, Sarmiento? Gold e, de asemenea, prost păzit, cred că în câteva ore va exploda. Tare urâtă povestea asta… spuse gânditor Meza, clătinând capul.

— Unde vreţi să ajungeţi? întrebă Sarmiento.

— Niciunde, răspunse Meza. Cu dosarul pe care l-an închegat în legătură cu tine, nu ai cum să obţii o reducere de pedeapsă. După părerea mea, judecătorul care va aplica pedeapsa va dori mai degrabă să ţi-i înnădească! Ca să vezi că, o dată în plus, cei mici trag ponoasele! Şi, trebuie să ţi-o mărturisesc, asta mă deranjează cel mai mult…

Deodată, îndreptă arătătorul spre Sarmiento şi spuse:

— Pentru că tu, tu vei face toţi anii ăştia de închisoare, iar EI, marii profitori, în timp ce tu vei înfuleca din gamelă, în mica ta celulă, ei vor merge să joace golf şi să-şi ude gâtul cu şampanie!

— Şi-atunci? întrebă Sarmiento. Vreţi ca ei să-mi ia locul?

— Într-un sens, da… îi răspunse Meza, asta n-ar fi decât dreptatea! Pentru că nu trebuie să-ţi faci iluzii: afacerile în care eşti băgat ce crezi că-ţi vor aduce? Mă refer la partea ta, bineînţeles.

Aşteptă puţin ca idesa să-şi facă drum spre mintea lui Sarmiento, pentru a continua:

— Ele vor fi absorbite în întregime. Când vei ieşi din

închisoare, nu vei mai regăsi nimic. Te vei topi ca un vagabond… Te-ai gândit la asta? Am cunoscut astfel de poveşti cel puţin de o sută de ori în cariera mea…

— E un târg pe care vreţi să mi-l propuneţi? întrebă Sarmiento.

— Eu mă înţeleg foarte bine cu oamenii inteligenţi, răspunse Meza, ignorând întrebarea directă care-i fusese pusă, iar tu faci parte dintre ei. Te voi conduce în biroul meu şi vom vedea acolo dacă există mijlocul de a face aşa ceva. Lasă-mă totuşi să te avertizez de un lucru: dacă încerci vreo

tentativă de evadare, te culc fără somaţie. E clar?

— Foarte clar, răspunse Sarmiento.

Clorinda, după ce telefonase, rămăsese pe culoar, lângă uşă, pentru a preveni o incursiune feminină la toalete. Meza deschise uşa şi o văzu.

— Ce-i? o întrebă.

— Mi-au spus: şase minute. Nu vor întârzia.

— Perfect. Îl vom conduce pe Sarmiento la biroul meu. Dar trebuie să vedem mai întâi venind oamenii de la Salvare. Rămâi aici, Clorinda. Eu îl conduc pe Sarmiento la maşină şi revin. Ridică-te şi mergi până-n stradă în pas norma), îi spuse acestuia. Vei lua-o la dreapta, ieş ind din toaletă, pentru a evita tejgheaua la care se află fetiţa cu care ai făcut prostii după-amiază. Şi nu uita: un gest nefericit şi va fi ultima ta zi pe pământ. Hai!

Traversarea braseriei se petrecu fără incidente. Meza, cu mâna în buzunarul hainei, ţinea revolverul îndreptat spre spatele lui Sarmiento. Merseră până la maşină, care era parcată în strada Roţii, alături. Fără a-l pierde o secundă din vedere pe Sarmiento, Meza deschise portiera din faţă-dreapta şi-i făcu semn să urce.

— Instalează-te pe scaunul şoferului şi pune mâinile pe volan.

Meza deschise o cătuşă şi-i trecu lanţul prin interiorul volanului. Apoi trecu lanţul în jurui pumnului lui Sarmiento.

— Nu încerca nimic, îl preveni. Va fi un zgomot infernal. E un semnal de alarmă pe maşină.

Meza reintră în braserie; în acelaşi timp sosi şi microbuzul Salvării. Se îndreptă spre unul dintre cei doi oameni care coborau şi le arătă insigna de poliţist.

— Bună ziua, domnule, sunt inspectorul-şef Meza, un rănit este în toaleta braseriei. E acolo un ofiţer de poliţie. Merg să-l văd pe director. La ce spital îl duceţi?

— La noi la Salvare, inspectore, răspunse infirmierul, trăgând brancarda.

— Bine, voi trece mai târziu să aflu noutăţile.

Cei trei bărbaţi intrară în braserie, şi Meza interpelă un om solid plasat lângă casă şi care părea să fie directorul:

— Bună seara, domnule. Poliţia! Sunteţi directorul? îl întrebă, punându-i legitimaţia în faţă.

— Da, domnule, ce s-a întâmplat? spuse glasul, Speriat

— Nimic prea grav. Un rănit în toaletă. Infirmierii de la Salvare au venit să-l ia. Nu e cazul să vă tulburăm, veţi fi chemat săptămâna viitoare…

— La dispoziţia dumneavoastră, domnule, răspunse patronul liniştit.

Meza se îndreptă apoi spre Veronica. Îşi terminase masa şi fuma nervoasă o ţigaretă, privind în direcţia toaletei. Se instală, fără alte explicaţii, pe scaunul lui Sarmiento.

— Dar… protestă fata, locul e ocupat, domnule.

— Nu va reveni, domnişoară… spuse calm Meza.

— Ce vreţi să spuneţi? N-am chef de glume.

— Eu nu glumesc. Sunt inspectorul-şef Meza şi abia l-am arestat pe prietenul dumneavoastră pentru tentativă de

omor, îi spuse, făcând să alunece legitimaţia spre farfuria tinerei fete.

Faţa Veronicăi se albi, şi umerii se încovoiară.

Şopti:

— Pentru ce? Dar pentru ce?

— Sarmiento este un bărbat frumos, dar mizerabil… îi spuse Meza. Consolaţi-vă, nu pierdeţi mare lucru! Aveţi acte cu dumneavoastră?

Dădu din cap, se ridică uşor şi rase din buzunarul pantalonului cartea de identitate din plasticul care luase forma coapsei ei. Meza o examină cu atenţie, în timp ce infirmierii traversau sala cu rănitul. Veronica îl urmări cu privirea, cu ochii măriţi.

Se auzi apoi maşina Salvării plecând cu un lung sunet de sirenă şi Clorinda Viera se apropie de Meza.

— Mergeţi acasă, domnişoară, şi nu părăsiţi Buencs Aires-

ul, spuse Meza, după ce luă câteva notiţe; vom avea nevoie de dumneavoastră. Veţi fi chemată în 48 de ore.

Îi î napoie cartea de identitate ş i se î ntoarse spre Clorinda.

— Vino, Clorinda. Mergem la birou.

În drum spre automobil, Clorinda riscă:

— Nu credeţi că e cam dur s-o lăsaţi aşa, singură?

— Eu nu sunt baby-sitter! îi răspunse sec Meza.

Când şeful lua un asemenea ton, era preferabil să nu continui dezbaterea. Clorinda îşi strânse buzele şi merseră în tăcere spre maşină. Apoi, în timp ce Clorinda îl ţinea pe captiv sub ameninţarea revolverului, Meza eliberă volanul şi îi răsucea mâinile la spate lui Sarmiento.

— Întră, îi ordonă Meza, după ce îi deschise portiera.

Sarmiento se aşeză pe scaunul din spate şi, înainte de a demara, Meza îl întrebă:

— Sarmiento, ai reflectat la ce ţi-am spus?

— Da!

— Perfect! Sunt fericit pentru tine, îi spuse sec.

Sosiră la Centrală după un sfert de oră şi urcară în biroul de comando. Îl aşeză pe Sarmiento pe un scaun, în faţa lui Meza, şi Clorinda se aşeză, lejer, în spate. Meza aprinse o ţigară şi întinse pachetul lui Sarmiento, care luă una şi-o aprinse la bricheta Clorindei. După ce trase ur\ fum lung, Meza atacă:

— Sarmiento, eşti pregătit să te explici în legătură cu tentativa de asasinat – „tentativă”, dacă băiatul nu moare ta. Noapte –, ori preferi să adunăm toate elementele înainte de a vorbi, ceea ce – între paranteze fie spus – ne va face să devenim arţăgoşi?…

— Ce-mi propuneţi în schimb?

— Vreau să ştiu ce se află în spate la toate astea, şi cine? Dacă îmi dai mijloacele să ajung la „cap”, îţi dau cuvântul meu de om că nu vei pierde la schimb, e tot ce pot să-ţi promit pentru moment, spuse Meza.

Sarmiento îl privi intens pe inspectorul-şef Meza. Timp de câteva secunde, apoi se decise:

— Tipul pe care l-am înjunghiat se numeşte Ernesto Foga, şi avea o amântă de care era îndrăgostit… L-am întâlnit pe Foga, cu amanta, la curse, e un pasionat. Fata cu care era corespundea trăsătură cu trăsătură genulu: de femeie pe care Gold mi-a cerut să i-o procur şi pentru Care1 primeam bani buni. Nu ştiu ce făcea cu ele, dar personal i-am procurat trei. Deci, aveam nevoie de fata asta, dar trebuia să-mi asigur şi complicitatea lui Foga pentru a nu o speria. Am intrat în relaţii cu el timp de mai multe săptămâni, şi finalmente l-am băgat într-o mare partidă de poker. Cu profesionişti, pe care i-am instruit. Prima dată a câştigat două sau trei poturi, era ca în ceruri. Apoi l-am ras de vreo zece ori. I-au făcut, totuşi, credit, pentru că mă

cunoşteau. El nu putea să aibă banii, desigur. Atunci, i-am propus un târg: plăteam pentru el, şi el să aranjeze, ca amanta lui să plece cu mine cincisprezece zile. I-am spus că aveam prieteni industriaşi care căutau acest gen de femeie, şi că ar fi mai bine pentru el ca amanta să petreacă câteva nopţi cu oameni bine educaţi, decât să fie el găsit în Parana cu un glonţ se 45 în cap. Totul a mers foarte bine, până în ziua când Foga a început să se neliniştească, pentru că_nu vedea fata întoarsă. L-am liniştit. De mai multe ori. Dar astă seară a ameninţat că merge la poliţie. Asta-i.

— Clorinda, coboară la fişiere şi adu-mi toate fotografiile femeilor roşcate care au dispărut în ultimii cinci ani, spuse Meza.

— M-am dus, şefule, dar mă gândesc că, totuşi, va trebui o oră…

— Nu chiar, Clorinda! De câteva zile am triat fişele. Mă mir că nu ştii, întrucât am aflat că te interesează problema.

— Mă bucur: iată un lucru bun, zise Clorinda, şi, înainte de a pleca, se adresă lui Sarmicnto:

— Fata care era cu Varona trebuia să-i fie livrată tot lui Gold?

— Da, îi răspunse Sarmiento, dar Varona s-a legat de ca, şi

ştiţi cum s-a terminat astă…

După ce Clorinda ieşi, Meza îşi continuă interogatoriul:

— Totuşi, nu pentru că Varona s-a atins de fată s-a decis suprimarea lui!

— Acum cinci ani, Varona l-a însoţit pe Gold cu o fată, la locul unde sunt duse toate. Pentru asta a fost omorât. Putea vorbi…

— Nu înţeleg. Tu nu cunoşti locul unde sunt duse fetele şi un nimeni ca Varona îl cunoştea?

— Cred că a fost o eroare de început. Singura. Oricum, el era condamnat, pentru această eroare, să fie suprimat într-o zi.

— Rigoberta Kelly? reluă Meza.

— Asta au vine de la mine! minţi Sarmiento.

— Bine, să admitem.

Clorinda Viera intră în cameră cu un plic cartonat pe care-l puse pe birou. În interior se aflau fotografiile a aproape cincisprezece roşcate dispărute în ultimii cinci ani

— Apropie-te, Sarmiento, spuse Meza. Ne vei ajutş să regăsim fetele de care te-ai ocupat.

Vinovatul nu se mişca şi-o privea pe Clorinda cu insistenţă; femeia observă, îi susţinu privirea câteva momente şi îl întrebă scurt:

— E ceva care nu e-n regulă, Sarmiento?

Sarmiento lăsă privirile, se ridică şi lăsă să cadă vorbele: -

— Toate fetele vă semănau, inspectore, ca două picături de apă…

— Asemănarea dintre inspectorul Viera şi Juana Rocha nu era deci o coincidenţă?

— Absolut, nu! certifică Sarmiento. Era modelul tip pe care Goldjmi cerea să i-l găsesc.

— În general, remarcă Clorinda, tipii care au fantasmele poligamiei visează mai degrabă un eşantion de femei foarte diferite.

— Nu înţeleg nimic din toată povestea asta, spuse Meza

clătinând din cap. Să trecem la treabă!

Trecu un sfert de oră, ca să găsească şase fete care semănau ca gemene. De trei dintre ele se ocupase Sarmiento. Meza se aplecă asupra celor şase fotografii şi aprinse mecanic o ţigară, gânditor.

— Noi n-am cercetat decât ultimii cinci ani, zise, fără

a-şi desprinde ochii de pe fotografii. S-ar putea să mai fie şi altele…

26

În sfârşit o lumină roşie se aprinse în dubiţa lui Gregorio Ruiz. Care apăsă pe o clapă şi îşi potrivi casca. Nu ascultaseră absolut nimic interesant toată ziua, şi începuseră să aibă ceva din mina soldatului prost care făcuse şase ore de planton în zăpadă pe timp de pace.

Ruiz sorbi restul sticlei de bere care se găsea în faţa lui şi încruntă sprâncenele:

— Alo, Gold!

— Da. Cine e la aparat?

— Maurice. Am ecouri. Ce s-a întâmplat?

— Fierro a fost recunoscut de doi martori.

— Să plece la San Francisco, e de lucru pentru el acolo. Voi avertiza corespondenţii noştri la New York şi Los Angeles, mâine. Ce crezi despre Sarmiento?

— A făcut greşeli! Cine nu face? Dar e, totuşi, unui care trebuie menţinut, are multe calităţi.

— Asta trebuie să ne servească drept lecţie. E adevăra, au muncit repede şi bine, dar avem slăbiciuni de îndreptat…

— E o echipă inteligentă şi dură…

— Oricum, poliţiştii au fost puşi pe o linie moartă, şi nu sunt pregătiţi să redemareze ancheta.

— Perfect. Să ne dorim să rămână aşa.

— Vă trimit mâine pe cineva, pentru tot ce priveşte plecarea lui Fierro.

— Faceţi-l să vină la începutul după-amiezii.

Prietenului nostiu trimiteţi-i o telegramă, în care explicaţi i să nu se neliniştească, deoarece în trimestrul următor nu vom face afaceri: e necesar să lăsăm puţin lucrurile să se aşeze…

— Înţeles. Voi face să vă parvină noutăţile, dacă vor fi.

— Noapte bună, prietene.

— Noapte bună, Maurice…

Ruiz apăsă pe clapă şi-l chemă pe Jimenez cu care încercă apoi, timp de o jumătate de oră, să descopere de unde venea apelul. Dar, chiar dacă ar fi încercat toală noaptea, tot nu s-ar fi plâns Era vorba de Maurice Foggi, socotit, de toate serviciile de poliţie, ca marele patron al drogurilor din Argentina… Faustino îi telefonă imediat lui Meza pentru a-i comunica informaţia.

— Ocupaţi-vă de interceptarea telegramei, mâine dimineaţă, le ordonă el. Notaţi adresa şi textul, însă lăsaţi-o să plece. După-amiază, toată lumea la Fierro acasă, să-l umflăm! Pe mâine dimineaţă, copii!

— Şeful vrea să rămânem la ascultare toată noaptea, spuse cu amărăciune Faustino: care dintre noi începe?

— Mi-e indiferent! spuse Ruiz.

— Poate ţie îţi cade bine! Mie, nu! i-o întoarse Faustino, întinzându-i casca de ascultare.

Luă o pătură, se lungi pe un pat de campanie şi adormi imediat.

27

A doua zi dimineaţa, la orele nouă precis, Gold ieşi din casă şi se îndreptă, pe jos, spre poşta din strada Lope de Vega. Intră, urmărit de aproape de Faustino Jimenez, luă

un formular şi-şi redactă telegrama, pe care o încredinţă, câteva minute mai târziu, unei funcţionare încruntate. După ce plăti şi apăsă pe clanţa uşii batante, Faustino se prezentă

la ghişeul telegrafului cu cel mai cuceritor surâs:

— Bună ziua, scumpă doamnă! Poliţia, spuse el, arătându-şi legitimaţia. Sunteţi amabilă să-mi remiteţi formularul telegramei care abia vi s-a dat, vă rog?

— Dar, inspectore! Nu am dreptul eu să fac asta…

— Nu veţi avea nicio problemă, vă asigur, din contră: veţi ajuta poliţia să rezolve o problemă foarte gravă!

— Atunci asta schimbă totul! constată funcţionara.

Faustino luă formularul, notă ceva şi dădu originalul poştăriţei, care fu gratificată, pentru a doua oară, cu un surâs pe care avea rare ocazii să-l vadă pe chipul oamenilor.

În stradă, Faustino citi telegrama redactată astfel: „Scumpul meu domn, avem în ultima vreme unele mici probleme de ordin admiftistrativ…tot ce trebuie a fost făcut pentru ca activităţile noastre să nu suporte consecinţele… afacerile noastre vor fi deci anulate pentru trimestrul următor… nu te nelinişti. Cu prietenie, Fritz”. Era adresată lui Miguel Vasquez, la reşedinţa acestuia, un adevărat castel, din Mar del Plata.

— Vasquez! exclamă Faustino, când ajunse în dubita în care Ruiz îl aştepta, neîntrerupând ascultarea.

— Încep să înţeleg de ce s-a trecut la crimă atât de repede, când s-a suspectat o defecţiune în această afacere. Foga, caidul drogurilor, şi Vasquez, regele văcarilor şi al ţigărilor… Soţia lui a muritintr-un suspect accident de avion, acum vreo zece ani. De atunci trăieşte retras Deplasările lui sunt ţinute secrete, nu e văzut niciodată şi are în permanenţă patru sau cinci gorile pentru a descuraja inoportunii.

— Ruiz, cred să ne-am atins ţinta! spuse Faustino,

î nainte de a forma numărul la biroul de comando. Meza a intuit bine totul. Degeaba l-am înjurat că nu ne-a lăsat să dormim.

— Iată ce-ţi propun, îi explica inspectorul-şef Meza lui Sarmiento. Nimeni nu ştie că eşti arestat. Vei duce pe inspectorul Viera la Gold. Se va face tot ce trebuie ca ea să

semene fetelor care au dispărut Rolul tău se opreşte aici, şi vei fi recuperat. Eu pot să-ţi dau cuvântul meu că dacă vei coopera cu noi, pedeapsa ta va fi diminuată la jumătate. Voi face ce trebuie pe lângă procuror pentru asta. Nu ai nimic de pierdut ci numai de câştigat. O mică precizare, totuşi: dacă încerci o păcăleală, vei fi vânat ca un iepure. Ce zici?

— Accept, răspunse Sarmiento.

— Bine calculat, Sarmiento, conchise Meza. Am ştiut demult că nu eşti prost. Inspectorul-şef telefonă după aceea la laboratorul central şi ceru să vorbească cu ofiţerul de poliţie Vallego, pe care îl rugă să vină, peste două ore la biroul de comando, înarmat cu trusa miraculoasă „pentru o transformare”. Formă apoi numărul Juanei Rocha – tânăra care fusese cauza pieirii lui Varona, – şi îi ceru să-şi părăsească imediat munca, pentru a veni la biroul de comando. Ea sosi o oră mai târziu.

Vallego era un artist, dublat de un tehnician de excepţie. Muncind după fotografiile care-i fuseseră puse la dispoziţie – Juana Rocha, care stătea pe un scaun, făcea eforturi incredibile să înţeleagă ce se întâmplă, Vallego mări ochii Clorindei Viera şi injectă în fiecare obraz doi centimetri cubi de parafină. Când termină, Clorinda semăna, ca o soră geamănă, cât fetele din fotografii. Uimirea care se citea pe faţa Juanei Rocha îl făcu să izbucnească în râs pe Meza.

— Incredibil! declară Sarmiento.

— E şi părerea mea, zise Meza.

— Am impresia că mă privesc în oglindă, mai exclamă Juana Rocha.

După ce verifică treaba lui Vallego privindu-se în oglindă, Clorinda întrebă:

— Asta cât timp va lua ca să dispară?

— Cum vă terminaţi treaba, veniţi să mă vedeţi şi vom face un tratament. În jur de o săptămână, veţi fi la fel ca înainte.

Clorinda îşi cercetă hainele şi poşeta cu grijă, făcând să dispară în sertarul biroului tot ce putea avea vreo legătură,

chiar şi depărtată, cu activităţile ei de poliţist. Îşi fixă la urechi o pereche de cercei, din care unul era compus dintr-un microemiţător-receptor pe care îl fabricase genialul Ruiz. Clorinda fu de asemenea înarmată cu e falsă carte de identitate pe numele Romula Amado. Sarmiento fu eliberat de cătuşe şi Meza îi spuse înainte de a pleca:

— Acum e rândul tău să joci, Sarmiento. Poţi să câştigi partida, scobindu-te-n nas. Nu uita însă că dacă trişezi eşti un om mort!

28

La orele două după-amiază Cadillac-ul lui Fierro se alinia în faţa antreprizei lui Gold. Ucigaşul ieşi, privi în jur cu un aer neîncrezător şi intră. Rămase zece minute, apoi ieşi din magazin cu paşi grăbiţi. Cadillac-ul părăsi trotuarul şi se îndrepta spre strada Rozei, ca o şopârlă în căutarea prăzii. Brusc, din strada Riva ţâşni un Pontiac, care-i bară trecerea. Fierro înţelese în a doua secundă ce i se întâmpla. Băgă imediat în marşarier şi Cadillac-ul

reculă cu toată viteza, cu motorul urlând. Fernando Meza goli încărcătorul Magnumului 357 în motorul şi pneurile maşinii. Când fumul se ridică de sub capotă, motorul icni şi se opri. Fierro se azvârli ca o bombă în afara maşinii, se îndreptă şi trase trei gloanţe în direcţia lui Meza, care reîncărca rapid. Apoi Fierro începu să alerge ca un bezmetic spre Avenida Rivadavia. Automobilul lui Faustino şi Ruiz îşi îndreptă botul spre strada Mordon, chiar în momentul în care criminalul sosea. Fierro nu-şi încetini cursa şi, printr-un salt spectaculos, sări peste capota maşinii de patrulare. Faustino deschise portiera şoferului şi se aruncă în stradă. Când picioarele îi atinseră asfaltul, Colţul era deja în mână. Trase două focuri şi, un moment foarte scurt ş i halucinant, ucigaş ul păru a se ridica? n aer. Apoi căzu cu faţa la pământ.

Gold era în întregime adâncit în socotelile lui în timpul împuşcăturilor. Totodată află, către orele şaisprezece, de la

radio că un oarecare Martin Fierro, individ periculos, binecunoscut de serviciile de poliţie, fusese culcat la pământ de două gloanţe în plămân, pe c; IAd încerca să scape unei încercuiri a serviciilor de poliţie…

Spre sfârşitul după-amiezii trei maşini banale, conduse de comisarul Meza şi respectiv de ofiţerii de poliţie Gregorio Ruiz şi Faustino Jimenez încadrau domiciliul lui Gold. Exista în fiecare maşină un emiţător-recenâ’rr branşat pe frecvenţa „Romula Amado”. Sarmiento şi Clorinda Viera sosiră la scurtă vreme, şi în cele troi maşini se auzi soneria care comanda deschiderea, uşii antreprizei Gold.

Dacă Gold fu surprins să-l vadă apărând pe Sarmiento în această încântătoare companie, el geu să şi-o ascundă perfect. Frumuseţea acestei femei, faţa ei it\ai

pură ca a celorlalte îi tăiară orice încercare de a-l condamna!

După ce se despărţi de Sarmiento, el făcu toate onorurile salonului său, iar Clorinda Viera adoptă aerul cel mai nevinovat din panoplia ei de actriţă. Acesta nu-i displăcea lui Gold.

Când veni momentul să plece, Romula Amado îşi permise o întrebare căreia cei trei „vânători-păzitori” din’ apropiere îi aşteptau răspunsul cu nerăbdare.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Scumpa mea fetiţă, răspunse Gold, cele mai frumoase lucruri din viaţă sunt cele care se descoperă. Nu fi nerăbdătoare…

Gold şi Clorinda părăsiră magazinul câteva momente după aceea, şi urcară strada Mordon spre Ocean. Faustino, care se afla în colţ cu Avenida Rivadavia, îi văzu trecând prin faţa maşinii lui, traversând intersecţia şi oprindu-se la capătul străzii Dock Sur, afcolo unde Gold îşi garase maşina.

— Gold a staţionat în strada Dock Sur, în direcţia Avenidei Rivadavia. Are un Plymouth de culoare neagră, anunţă imediat Faustino. Maşina lui Ruiz, staţionată ne strada Color,

şi a lui Meza, staţionată la intersecţia Dock Sur – Rivadavia, manevrară pentru a se pune în direcţia bună. Gold apucă pe bulevardul Castanera, de-a lungul docurilor, cu trei maşini de poliţie în spate.

Plymouth-ul o luă în direcţia Mar del Plata cu o viteză rezonabilă, pentru care cei trei bărbaţi care-l urmăreau se felicitară. La Dolores – care se află la aproximativ 60 de kilometri-de Mar del Plata, – Gold apucă pe un drum îngust, la stânga, ei se distanţară puţin, să nu-i dea de bănuit. Toţi ştiau acum că fetele care dispăreau de zece ani îşi sfârşeau drumul la Castelul Pinta, lângă Mar del Plata, la

171

Miguel Vasquez. Dar pentru ce?

Acum, Siajul se putea face în toată liniştea, ae ştia unde mergeau. Maşinile lui Faustino, Meza şi Rute trecură, fără a se opri, prin faţa aleii care ducea la ţeşedinţă. Cei trei bărbaţi îşi parcară maşinile într o alee forestieră, la un kilometru în zbor de pasăre, de castelul lui Vasquez. Făcură drumul pe jos şi, ajunşi ia jumătatea distanţei, fură nevoiţi să constate că numai la căderea nopţii castelul putea să fie investigat, împrejurrmile fiind câmp neted.

— O să ne ascundem şi aşteptăm apusul, anunţă Mezai Sper să nu se întâmple nimic decisiv mai înainte; şi, oricum, cu micile noastre aparate radio, meşterite de Ruiz, suntem asiguraţi. Dacă auzim ceva suspect, pătrundem!

Aparatul portativ al lui Ruiz era cât un pachet de ţigări, cu o rază de ascultare de câţiva kilometri şi o autonomienelimitată.

29

Miguel Vasquez mă mânca din ochi, ochi mar îmbătrâniţi, cu pupile dilatate. Mă găseam împreună tu Gold în sufrageria castelului şi beam o şampanie ros6 delicioasă, care provenea, desigur, din rezervele domeniului.

— Ridic un toast pentru frumuseţea dumneavoastră, domnişoară…

— Romula…
— Romula! Ce prenume ales! Vreţi să rămâneţi cu mine?
— Da… Puţin… am răspuns cu timiditate.
— Trebuie să rămâi, Romula! rosti Vasquez, a cărui

faţă se umplu de pete roşii.
— Miguel, dacă doriţi să facem o miică ceremonie, nu trebuie să întârziaţi, – interveni Gold.
— Fratele meu, spuse Vasquez cu glas solemn, sunteţi atât de grăbit?
— Vroiam să vă fac să remarcaţi că s-a lăsat noaptea…
— E adevărat. —Trebuie s-o facem nunţaidecât…
Se întoarse spre mine şi îndreptă 6 privire extaziată:
— Romula… Sunteţi mai frumoasă decât cele mai nebuneşti vise… Daţi-mi braţul, vreau să vă fac să accedeţi la nemurire, la esenţa subtilă, la împărăţia superioară pe care oamenii au pierdut-o. Veniţi, Romula…
Am traversat sufrageria în care se găseau trei bărbaţi în cămăşi şi jucau cărţi; am examinat dintr-o privire cele trei gorile care purtau, fiecare, tocurile pistoalelor în stil american. În tocuri, arme de calibru mare. Şi ei ştiau să se servească de ele.
— Cine sunt oamenii aceştia? am întrebat cu aer naiv.
— Servitori, răspunse, neglijent, Vasquez.
— Aveţi mulţi servitori? am continuat cu aceeaşi naivitate.
— Suficienţi pentru liniştea mea, scumpă copilă.
Am ajuns apoi într-o sală de arme imensă şi rece. Se aprindeau lustrele de cristal şi aplicele, şi mişcarea luminilor transforma pereţii în apariţii neîntrerupte. Vasquez se opri în faţa unei uşi cu două canaturi, pe care, o deschisese învârtind o cheie uriaşă.
— Unde mergem? am întrebat.
Vasquez se întoarse spre mine şi un surâs îi apăru pe buzele subţiri:
— Vreau să vă arăt un spectacol pe care puţini oameni l-au văzut şi pe care nu-l veţi mai vedea niciodată, îmi spuse el.

173

Era un salon bogat mobilat şi decorat, luminat discret de o pereche de aplice din coarne de vânat.

— Priviţi, spuse Vasquez. Ele sunt toate aici… Şi vă aşteaptă…

Am făcut câţiva paşi şi ochii mi s-au mărit de spaimă, apoi de oroare. Am mers la una, apoi la alta… Paşii mi se transformaseră într-un fel de delir tăcut. Am deschis gura, încercând să strig. În van. Un cuvânt ieşi, în fine, tremurând ca un coşmar. „Nu!”…

Câteva femei cu părui roşu, din cele dispărute, erau acolo, în salonul lui Vasquez, în faţa oglinzilor, a clavecinului, a tablei de joc şi şevaletului de pictură, aşezate pe canapele şi fotolii; femei roşcate asemănându-se uimitor între ele şi care îmi semănau, trăsătură cu trăsătură… Ele erau moarte şi vii totodată, iar eu aveam impresia de a fi deja între ele. M-am întors spre cei doi bărbaţi care mă priveau liniştiţi şi i-am întrebat cu o voce pe care emoţia o făcea să-mi tremure:

— Nu înţeleg… Toate aceste femei îmi seamănă şi au aerul că ar fi vii… Ce vreţi să-mi faceţi?

— Ele sunt vii, răspunse Vasquez. Ele sunt reprezentate în multiplicitatea lor şi unice totodată… Le veţi întâlni în curând, Romula.

Ochii lui Vasquez deveniseră de o stranie fixitate şi vocea vibrantă ca un enorm diapazon, îmi provocă un tremur în tot corpul.

— De fiecare dată la căderea nopţii, continuă Vasquez, eu le întâlnesc în acest salon minunat, «le mă înconjoară şi mă încălzesc cu prezenţa lor… Le vorbesc şi ele îmi răspund… Şi ne iubim… Ne iubim ca şi cum n-am încetat niciodată să ne iubim. Veniţi, Romula… spuse Vasquez cu voce fermă.

Acestea fiind zise, el apăsă pe o sonerie plasată la

174

înălţimea unui om, în interiorul uşii. În timp ce, încadrată de cei doi bărbaţi, traversam salonul şi pătrundeam printr-o

mică uş ă, î ntr-o bibliotecă tapisată, cu legături bogate, am început să reflectez la cele întâmplate. Vasquez era nebun de legat şi Gold trebuia să-şi găsească nota de plată. Erau câteva cadavre în salon – mumificate ori îmbălsămate, nu ştiu cum –, şi eu nu voi întârzia să-mi iau locul, dacă echipa de comando nu acţionează rapid. Eu nu pot să vin de hac, singură, lui Gold, lui Vasquez şi gorilelor lui. Magnatul împinse unul din panourile bibliotecii, descoperind o cameră sumbră şi rece, în care un altar plantat la înălţime îi conferea o alură de capelă.

— Această cameră, ascunsă în spatele panoului bibliotecii, mă înspăimântă… le-am zis, decisă: Nu mai vreau să vă urmez…

— Nu vă temeţi, scumpa mea copilă, în legătură cu ce va fi, – încerca să mă convingă Vasquez, despărţind silabele.

Am aruncat o privire peste umăr şi am tresărit. Sosit fără zgomot, în bibliotecă se mai afla un cuplu: o iemeie, mare şi neagră, cam de 40 de ani. Faţa ei cu ochi iumbri şi înguşti nu avea urme de machiaj; iar omul era unul din cei trei paznici pe care-i văzusem în sufragerie. Amândoi aşteptau ordinele lui Vasqute.

— Cine sunt oamenii aceştia? i-am întrebat, ştiind că cei doi din comando mă aud. Şi ce vreţi dfr la mine?

Un nod, ca de gheaţă, începea să prindă formă la mine în stomac şi o voce slabă îmi şoptea continuu: „S-a sfârşit, Clorinda, eşti pe cale să faci ultimul drum… Şansa nu durează la nesfârşit…1’. Ca într-un vis urâfe am auzit vocea lui Vasquez, care spunea:

— Almira se va ocupa de dumneavoastră şi vă va pregăti pentru ceremonie… Nu tremuraţi, Romula… Dezbrăcaţi-vă… Noi ne vom căsători…

30

— Târfa de Almira i-a smuls cerceii, înjură Ruiz. Nu o mai aud…

— Să mergem, băieţi! spuse Meza şi începu să alerge pe

aleea reşedinţei.

Iarba de pe alei estompa zgomotul paşilor celbr trei. Se opriră pe esplanada înecată în noapte. Câteva ferestre erau luminate, astfel că holul de intrare şi ceea ce trebuia să fie bucătăria castelului le ajungeau ca repere.

— O să facem pe broaştele ca să traversăm!! şopti Meza. Faustino va trece prin hol, Ruiz cu mine, prin bucătărie. Ţinta: biblioteca. Nu faceţi uz de arme decât în ultimă instanţă. Hai!

Cu revolverul 38 în mână, Faustino înaintă prin mici salturi tăcute, când auzi nisipul trosnind în stânga lui. Se opri şi scrută noaptea. Meza şi Ruiz erau în dreapta, şi în curând ar fi intrat în conul de lumină pe care-l proiectau bucătăriile. Paşii se auzeau şi omul nu va întârzia să cotească. Din câteva salturi repezi, Faustino se lipi de faţadă. Silueta paznicului se detaşa, umbră cenuşie în noaptea ca cerneala. Ochii lui Faustino distingeau acum contururile lucrurilor şi puşca mitralieră pe care omul o legăna neglijent în mâna dreaptă. Paznicul sosi în dreptul lui, când se opri brusc. Trei metri îi despărţeau şi omul îi întoarse spatele, scotocind în buzunare să-şi caute o ţigară. Volta urmă imediat zgomotului perceput, dar era prea târziu pentru el. Faustino sărise şi, cu piciorul stâng îl izbise în plină faţă, sub bărbie. Paznicul se încovoie fără un strigăt şi puşca mitralieră îi căzu între picioare; îl controlă rapid, recuperă un pistolet 11,43 şi puşca-mitralieră.

Lipiţi de perete, de fiecare parte a uşii bucătăriei, Meza şi Ruiz spionau omul căruia îi vedeau pieptul şi statura impresionantă. Paznicul mânca liniştit, tăind

enorme bucăţi de pâine, făcând să alunece alimentele cu înghiţituri mari de vin roşu pe care-l trăgea dintr-un butoiaş aşezat pe masă. În picioare, lângă cuptor, bucătărea o femeie scundă, rp tundă, de vreo 60 de ani. O simplă împinsătură era suficientă pentru a deschide uşa. Ruiz o făcu cu o izbitură de umăr şi Meza sări în bucătărie ca un diavol scăpat din puşcă:

— Mâinile sus! Poliţia! strigă el.

Furculiţa paznicului rămase câteva minute în faţa buzelor, apoi o puse în farfurie şi ridică încet mâinile. Cu ochii mari, bucătăreasa îşi încrucişă mâinile pe pieptul impozant, mută de surpriză. Prin spate, Ruiz dezarma paznicul de revolver, îi puse o cătuşă la mâna stângă şi o fixă j>e a doua de ţeava de încălzire. Meza se apropie de bătrână şi-i arătă legitimaţia.

— Nu vă temeţi de nimic, doamnă, şi nu vă mişcaţi de aici până când nu ne întoarcem noi.

Se aplecă spre paznic şi-l întrebă:

— Unde sunt micuţii tăi colegi?

— Mergi şi caută-i, sticlete!

Ruiz îşi trecu pistolul în mâna stângă şi-i trase o palmă care-l făcu să cadă de pe scaun:

— Fii politicos, slănină! Şi grăbeşte-te să răspunzi, ne grăbim!

Omul aruncă o privire neagră celor doi poliţişti şi răspunse rar, despărţind cuvintele:

— N-am făcut nimic şi mă mqi şi bateţi…

— Lasă-l, Ruiz, nu e vreme de pierdut! aruncă Meza. Ieşiră din bucătărie şi traversară sufrageria în pas de lup.

Uşa sălii de arme era deschisă şi luminile străluceau. Meza înaintă cu prudenţă şi Ruiz îi călca pe urme, când simţi un obiect dur în spate şi o voce şuierată:

— Lăsaţi să vă cadă puşcoacele De podele şi ridicaţi mâinile, bandă de idioţi!

— Nicio mişcare bruscă, adăugă o altă voce, sau vă fac să vă explodeze cafetiera.

Furioşi cât de neatenţi putuseră fi, cei doi poliţişti se executară. Murind ca nişte eroi proşti, nu a mai fi avut cum să contribuie la salvarea Clorindei..

— Întoarceţi-vă încet şi faceţi un pas spre masă… Iată… Aşa… reluă unul din cei doi bărbaţi.

Ei erau departe de poliţişti şi-i ţineau la respect cu Magnumurile 357. Cel care-l imobilizase pe Ruiz adună revolverele şi le trecu sub centura lui.

— Veniţi… Puneţi mâinile pe marginea mesei. Percheziţionează-i, Jacky! adăugă el.

— Nu vor să rişte, îşi zise Ruiz. Asta nu-i de bun augur…

— Paul! Sunt sticleţi, spuse Jacky, găsind legitimaţia de poliţist a lui Ruiz.

Paul făcu înconjurul mesei şi se postă în faţa poliţiştilor cu revolverul îndreptat spre piepturile ’or.

— Ce căutaţi aici? Voi sunteţi bolnavi la cap, sau ce?

— Castelul este încercuit, spuse Meza calm, şi voi sunteţi într-o afacere unde sunt deja aproape o duzină de cadavre… Daţi-ne pistoalele, asta vă va scuti de ani de temniţă!

— Ei asta-i! zise Jacky. Ce-nseamnă ghiveciul ăsta?

Dar se simţea că frumoasa lui siguranţă era gata să se surpe.

— Vezi-ţi de treabă! Chiar dacă sunt două sute în faţa porţii, tot nu veţi reuşi să faceţi nimic… Vă conducem în micul salon şi vom chema stăpânii…

— Da, trebuie imediat să-i vadă stăpânul, întări Jacky, sunt multe lucruri ciudate în această poveste…

— Pentru ei, acum, sigur sunt multe lucruri ciudate…! lansă Paul glumind.

Încadrată de două panoplii medievale, o uşă dădea

acces în sala jocurilor, în care se găseau două biliarde şi o masă de ruletă acoperită de o faţă de masă albă.

— Avansaţi şi, ştiţi, fără nicio şiretenie! îi avertiză Paul, îndepărtându-se din faţa uşii pe care-o deschisese.

Meza şi Ruiz intrară în sala de jocuri, urmaţi de cele două gorile.

— Întoarceţi-vă la dreapta şi mergeţi până în fundul camerei, comandă Paul.

— Nicio mişcare sau trag! se auzi, deodată, glasul lui Faustino, care avea puşca mitralieră în mână. Aruncaţi revolverele! Repede!

Fără a lăsa arma, Paul întoarse uşor capul şi văzu ţeava puştii mitralieră. Meza şi Ruiz se îndepărtară din

unghiultiruluiluifaustino.

— Aşa-i, Jacky, aruncă pistolul… Are o puşcă mitralieră… zise Paul, aruncându-şi pistolul 357, la trei paşi.

Faustino făcu înconjurul mesei de ruleta, în spatele căreia se opri şi comandă:

— Pe burtă, repede!

Cei doi gardieni se lungiră pe duşumea fără niciun cuvânt, şi Ruiz se apropie de ei:

— Ridicaţi-vă braţele în sus, apoi puneţi-le la spate, le comandă.

Recuperă cele două revolvere pe care Paul şi le prinsese la centură şi nu se putu abţine să nu-i spună o răutate:

— Te-ai c-am înverzit, amice…!

— Nu te-am auzit niciodată ţipând cu atâta plăcere, Faustino! spuse Meza, luând revolverul pe care i-l întindea ofiţeruldepoliţie.

— Eram în sufragerie când am auzit zgomote. M-am lipit de perete şi am aşteptat momentul propice! spuse Faustino.

Meza merse să strângă cele două revolvere 357 şi

reveni la Jacky.

Unde-i biblioteca? întrebă şi-şi sublinie întrebarea cu o lovitură de picior în coaste, care-i smulse lui Jacky un ţipăt de durere.

— Trebuie trecut mai întâi prin micul salon, răspunse el, strâmbându-se de durere.

— Ridicaţi-vă! le zise Meza, şi nu uitaţi: dacă faceţi un gest care nu-mi place, vă împuşc ca pe iepuri.

Cei doi paznici merseră până-n fundul sălii de jocuri şi Paul puse mâna pe mânerul uşii. Faustino îi împinse ţeava puştii mitralieră în spate şi-i şopti:

— O mişcare greşită şi-ţi golesc încărcătorul în burtă iânţdles?

— Nu vă neliniştiţi, îi spuse Paul. Ţin la pielea mea.

Uşa se deschise spre un salonaş încărcat cu trofee de vânătoare.

— Băgaţi cărbuni, zise Meza, nu suntem în excursie!
— Trebuie să scot o cheie din buzunar, îl preveni Paul.
— Nu mişca! strigă Ruiz. Care buzunar?
— Buzunarul din dreapta al vestei…
Meza se strecură în spatele lui, îi lipi revolverul de ceafă şi-i băgă mâna în buzunar. Trase două chei.
— Care-i? îl întrebă.
— Cea din dreapta, răspunse Paul.
31
Lungită pe marmura rece, cu picioarele şi mâinile strânse în legături de piele, Clorinda îi privea pe Vasquez şi Gold leganându-se înainte şi înapoi, uniţi de acelaşi rit funebru. Mirosul de tămâie, candelabrul cu cinci braţe aprinse şi vocile monotone ale celor doi bărbaţi îmbrăcaţi în patrafire roşii ca sângele făceau să-o apese pe tânăra femeie o mantie de angoase, care i se insinuau prin toţi porii. Într-un colţ al sălii, stăteau nemişcaţi Almira şi paznicul;

pe pardoseala de piatră era pictat un cerc negru plin de semne cabalistice în care altarul era centrul.
În templu, înaintea ceremoniei, Almira, după ce o dezbrăcase complet pe Clorinda, o îmbrăcase într-o rochie lungă de mătase albă şi îi arsese, într-un vas octogonal, toate obiectele şi veşmintele. Clorinda nu mai ştia dacă tremura de frig sau de teamă.
Vocile se stinseră dintr-odată, şi Vasquez făcu un semn. Almira înaintă ţinând la capătul braţelor un platou de aramă pe care era aşezat un cuţit lung cu lama încovoiată. Gold se aşeză la capul Clorindei şi, cu ochii înălţaţi la cer, intonă un cântec de moarte. Vasquez luă cuţitul cu amândouă mâinile şi îl ridică deasupra capului. Coborî uşor lama spre inima Clorindei şi faţa lui radia.
Dar, chiar în acea clipă, uşa templului zbură în lături. Faustino şi Ruiz se întinseră la pământ, ţinând fiecare câte un Magnum 357 în mâini. Paznicul se ridică, acţionă cu toată viteza şi trase două focuri. Primul îl atinse pe Ruiz în umăr, şi

al doilea se pierdu în plafon. Glonţul lui Faustino îi smulse paznicului jumătate din faţă. Atins şi el de două ori, Vasquez se curbă pe altar. Un. Scurt moment, mâinile lui cu degete lungi, aristocratice, încercară să se agaţe de picioarele goale ale Clorindei. Un val de sânge îi mânji buzele şi căzu pe spate, mort. Apoi pocnetele revolverelor se stinseră în micul templu. Meza, plasat ia ancadramentul uşii, scoase un suspin şi lăsă pistolul în jos.

Faustino dezlegă imediat pe Clorinda Viera ţi îi întinse un pistol.

— Nu mai speram… mărturisi ea.

Împietriţi, Gold şi Almira nu schiţaseră niciun gest.

— Trece-le lor brăţările, două câte două, şi adunaţi-mi toată lumea asta frumoasă în bibliotecă. Merg să chem o ambulanţă pentru Ruiz şi jandarmeria pentru aceste putregaiuri!

181

— Nu te-a atins prea rău, Ruiz? întrebă Clorinda, care-l ajuta să se ridice.

— Nu-ţi mai fă gânduri… se strâmbă acesta, închipuieşte-ţi că m-a înţepat o viespe.

EPILOG

Aşadar, totul se sfârşise şi reuşisem să dorm şi eu câteva nopţi bune la rând. Mai ales că, în ţeastă perioadă, îmi făcuse vizita trimestrială şi scumpul meu iubit Roberto, iar el, vă asigur, după… sforăie frumos, ca un contrabas într-o orchestră care interpretează o simfonie dodecafonistă.

Acum, noi cei patru din echipa specială a lui Meza eram aşezaţi cuminţi, la o masă, într-un bistrc de pe Caile Florida. Sărbătoream, la un pahar de vorbă, ieşirea din spital a lui Ruiz, care, deşi avea un braţ bandajat, era în mare formă. Ca de altfel întotdeauna când se afla la al doilea păhărel…

— Nu-i prost individul, plescăi el din limbă cu plăcere.

— Care individ? – am întrebat cu naivitate, privind chiar şi în jur.

— Ăsta, clătină el paharul pe jumătate plin.

— De când a ieşit din spital, Ruiz a început să discute şi cu muştele, ca şi cum ar fi nişte lorzi englezi… râse Faustino. Cred că un glonţ l-a lovit şi la bilă, dar doctorii nu au reuşit să i-l extragă..

— Ţi-ar fi convenit… să-mi iei locul… să avansezi…

— Da, da, asta urmăresc demult: să-ţi iau cei 200 de pessos pe care îi ai în plus, deşi, te asigur, meriţi zece mii.

S-o lăsăm moartă! – se mohorî inspectorul-şef Meza. În noaptea cu pricina noi nu eram în serviciu comandat.-

— Că dacă eram, cum îţi închipui că mai ajungeam noi eroi – se semeţi Faustino Oricum „eu cred, şefule, că la

vinişorul cu care îl înţărcăm pe Ruiz ar merge şi ceva mezeluri…

— Numai de la a treia sticlă… îl asigură Meza, maliţios.

— Să se aducă imediat porcăriile, că-mi plătesc singur parastasul, se precipită Ruiz.

— Fii cuminte, băieţel, îl calmă Meza… masa asta oricum o decontăm… că nu mai am de gând să facem economii poliţieiccntrale…

— Ideea nu e rea deloc, i se alătură Faustino, mai ales că, am auzit, l-am lăsat încă liber pe Foggi, regele drogurilor… Ce zici de asta Clorinda?

— Simt că mă apucă amocul! – i-am răspuns indignată.

— Masa, domnişoară ofiţer, îţi stă la dispoziţie ca ring, pentru un dans, mă invită Ruiz.

— Dacă mă inciţi un pic, fac şi streap-tease, i-am spus, că în acţiunea asta a noastră, după cum îţi închipui, am căpătat multă experienţă.

— Ştiu că eşti inteligentă, şi că înveţi repede, dar pentru streap-tease – mustăci Ruiz – o s-o invităm pe Cimpy… nu-i aşa, Faustino?

— Nu-i aşa, pentru că pe Cimpy cred că o iau de nevastă!… Dacă îi dă voie Foggi…

— E cumva tatăl fecioarei? se interesă Ruiz.

— Nu încă, dar e pe cale s-o înfieze, răspunse Faustino, dus pe gânduri.

— Ce-ai mai pus la cale, ofiţer? se răsti la el Meza.

— Dacă am lăsat să ne scape din plasă poate cel mai mare peşte şi…

Meza l-a întrerupt, dar nu fără o oarecare căldură:

— Brigada judiciară e pe cale să le dezlege te*te… hârtiile lui Gold, care, în paranteză fie spus, se Ocupft cu afacerile lui Vasquez. M-ar mira să nu fi descoperit şi alţi iepuraşi, din aceste informaţii.

Noi ne-am terminat treaba noastră, trebuie să aibă de lucru toată lumea…

— Oare cum a putut Vasquez să ajungă aici? – am rostit cu glas tare un gând care mă frământa mai demult.

— Foarte simplu, rosti Meza: când soţia lui a murit într-un accident – un mic avion de turism s-a prăbuşit în Anzii Cordilieri Vasquez, se pare – şi numai psihiatrii pot da un oarecare răspuns –, şi-a pierdut minţile. Atunci a intrat în acţiune… mintea diabolică a lui Gold, care a devenit fratele său în „magia neagră”, însărcinându-se cu recrutarea femeilor roşcate care semănau cu fiinţa pe ove magnatul j iubise cu pasiune.

— Asta înseamnă că şi Cold e nebun! – rosti cu convingerefaustino.

— Altfel nu se explică toată comportarea lui Gold, am apostrofat pe colegul meu. Care era câştigul lui din toată afacerea asta macabră?

— Enorm, probabil! exclamă Meza. Averea lui Vasquez îi permitea sigur să valideze unele tranzacţii de miliarde, la scară internaţională. Aşa că pentru el nu mai cor-tau câteva victime şi un ceremonial stupid cu rituri magice, destinate să păstreze aceste femei roşcate intacte… de-a lungul secolelor. Sarmiento se ocupa de prostituţie, Gold de… mistificarea magică a comerţului cu droguri, şi Vasquez, recunoscător, mai mult sau mai puţin naiv –, furniza capitalul. Iată, răspunsul, dacă-l vreţi, desigur, mult schematizat.

— Bine, bine, înţeleg, a rostit atunci cu seriozitate Faustino, dar eu ce fac cu Cimpy?

— Ce-ai făcut şi până acum, i-am răspuns, recunosc, cu oarecare invidie.

— Îţi convine să vorbeşti, când ai fi putut să treci în posteritate, – a zâmbit Faustino, înfulecând o bucată de parizer.

— Mulţumesc de asemenea soluţie… Prefer să fac riduri, aşteptându-l pe Roberto…

Sfârşit